

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

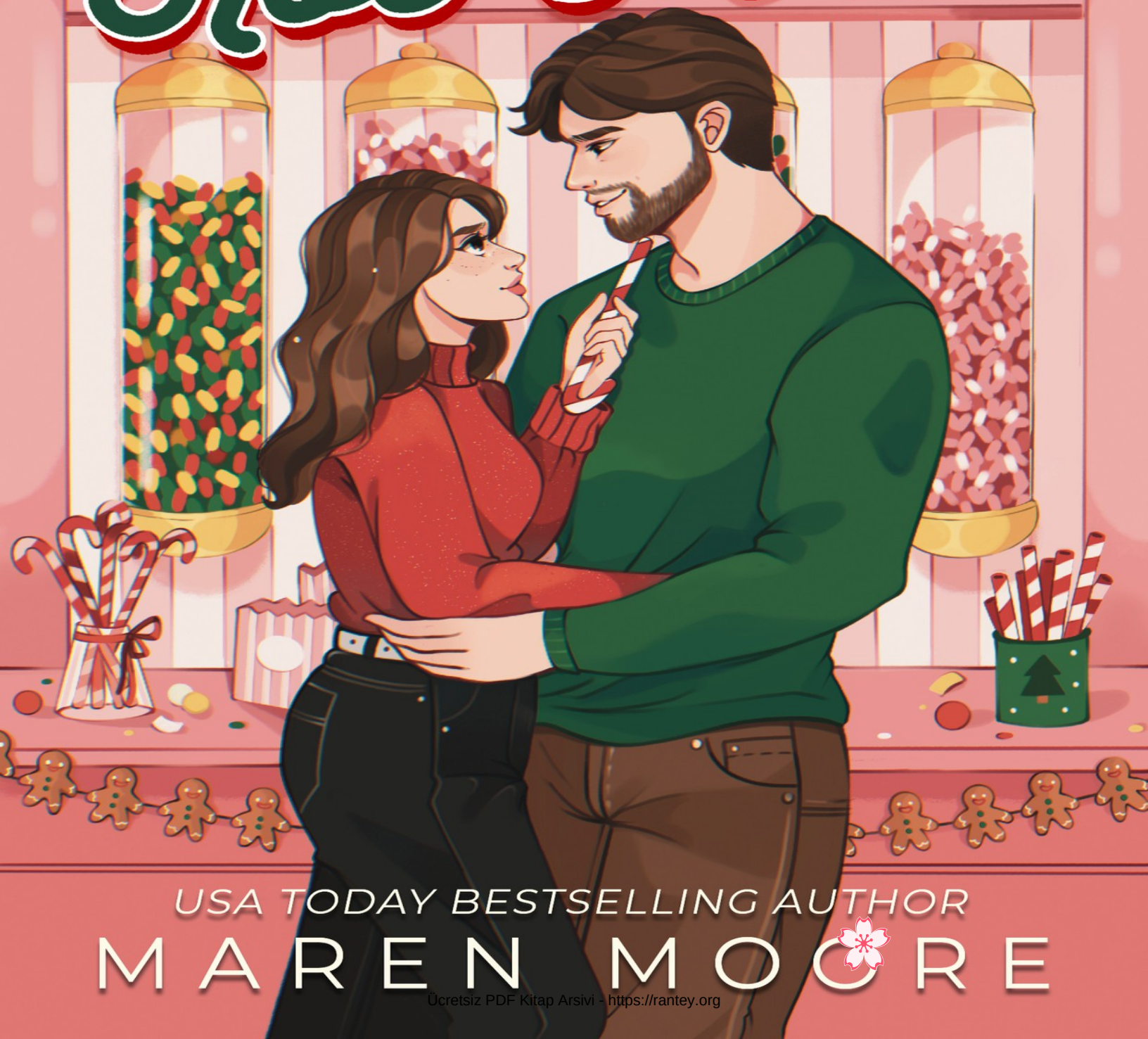
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Better Hot & Pout

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
MAREN MOORE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Better Not Pout

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
M A R E N M O O R E

içindekiler

Maren'den Not

İçerik Uyarısı

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24 Epilog

Ökse Otı Bahsi

[Teşekkürler Maren](#)

[Moore'dan Yazar](#)

[Hakkında](#)

Telif hakkı © 2025 Maren Moore

Tüm hakları saklıdır. Yazarın açık yazılı izni olmadan, bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makale ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç olmak üzere, hiçbir şekilde ve hiçbir yöntemle çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Eleştirel makale ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç.

İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle ya da gerçek olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Yazarın telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlamadan, bu yayının metin üretmek için yapay zeka (AI) teknolojilerini "eğitmek" amacıyla kullanılması açıkça yasaktır. Yazar, yapay zeka eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için bu eserin kullanımına ilişkin tüm hakları saklı tutar.

*Sihire inanmak için bir nedene ihtiyaç duyan herkes için.
Parmaklarınızın ucunda, tek yapmanız gereken ona uzanmak.
Ve tabii ki, karanlık çöktükten sonra biraz daha baharatlı şeyleri seven
tüm Hallmark kızları için... şeker ;)*

Maren'den not

Mutlu Marenmaslar, canlarım!

Better Not pout, bu yıl sizi Noel ruhuna sokacak, baharat, küçük kasaba tatil büyüü ve baş döndürücü anlarla dolu 60.000 kelimelik bir novella!

Her zamanki gibi, Noel romanlarım Hallmark after dark tarzında, büyürken hiç görmediğimiz ama hak ettiğimiz versiyon ;)

Keyfini çıkarın!

XO Maren

İçerik uyarısı

Better Not Pout, ekstra baharatla dolu, küçük kasabanın Noel büyüsuyle dolu, sıcak bir tatil romantizmi. Bu kitabı okurken, müdahaleci büyükanne ve büyükbabalar, baş döndüren bir kahraman ve kendini sevmeyi öğrenen bir kahramanın olduğu, *karanlık çöktükten sonra* tuhaf bir Hallmark kasabasına adım atmış gibi hissetmelisiniz.

Bu kitap, bazılarının rahatsız edici bulabileceği konulara değiniyor, bu yüzden lütfen kendinize dikkat edin ve sağlığını öncelikli tutun!

İhtiyacı olanlar için bunları aşağıda listeliyorum.

Bahsedilen konular:

Vücut utandırma + Vücut dismorfisi Ebeveyn kaybı (Sayfada değil, sadece bahsediliyor)

Her zamanki gibi, bu konuları azami saygıyla ele aldığımı umuyorum. Hayatım boyunca kendi beden imajımla mücadele ettim. Çok küçük bir kız olduğumdan beri. "*Güzel şişman kız*" olarak anıldığım pek çok anı hatırlıyorum. Rosalie'nin içselleştirdiği veya bu hikayede yaşadığı bazı şeyler benim kendi yaşadığım deneyimlerdir. Eminim ki çoğumuzun daha önce karşılaştığı deneyimlerdir. Bu kitabı, böyle hissetmiş tüm kadınlar için yazdım ve umarım okurken kendinizi anlaşılmış ve görülmüş hissedersiniz. Ayrıca, içten ve dıştan güzel olduğunuzu bilmenizi umuyorum. Nokta.

Vücudumuzun olduğu gibi mükemmel olmadığını düşünenleri siktir edin.

O insanlar mı? Onlar kesinlikle hikayelerimizdeki BRADLEY'lerdir (

'ı okuduktan sonra anlam kazanacaktır).

Seni her zaman
seveceğim,
Maren

bir

Rosalie

Noel Baba, Bebeğim

"MERHABA, **SEKSİ NOEL BABA.**"

Elimdeki Kennedy'nin telefonuna gözlerimi kısarak baktığımda kaşlarım çatıldı, parlak ekran biraz bulanıktı. Muhtemelen en iyi arkadaşımın kızlar gecesi için harika bir kırmızı şarapla dairemizin kapısına gelmesi ve benim kontakt lens yerine gözlük takıyor olmamın birleşiminden kaynaklanıyordu.

Lensler o kadar kalın ki, neredeyse çift odaklı gözlük gibi.

Görme bozukluğu olan kızlar birleşin.

"Rosalie Sullivan, bu seksi *değil!* Tanrım. İğrenç." Kanepenin köşesindeki yerinden inliyor, bacaklarına kabarık bir battaniye örtmüş, bardağındaki kalan şarap, minderlerden kalkıp oturduğum yere doğru yürürken sallanıyor. "Kim, Trader Joe's'ta *bir kez* tanıştığı bir kıza istenmeyen çıplak fotoğraflar gönderir ki?"

Omuzlarımı silkiyorum. "Mutlu Bayramlar, herhalde? Yani, dürüst olmak gerekirse, bu davaya olan bağlılığımdan biraz etkilendim. Hatta penisinin ucuna küçük bir Noel Baba şapkası bile takmış..."

Aniden, boş elini kaldırıp ağzımı kapatarak sözlerimi keser ve bana geniş gözlerle bakar. "Lütfen, bu görüntü *sonsuza kadar* zihnime kazınacak kadar kötü zaten. Acı verici detayları yüksek sesle tartışmamıza gerek yok."

Hala eliyle ağzımı kapatarak kıkırdıyorum ve elim ağzımdan düştüğünde, ağzımdan çıkan ilk kelimeler "Tamam, ama o çok yakışıklı. Sanırım?" oluyor. Onun *gerçekten* yakışıklı mı yoksa şarap mı onu yakışıklı gösteriyor, anlayamıyorum. Bu yüzden kızlar gecesinde asla aceleci kararlar alınmamalı. O, aradığın kişi olabilir Ken. Sadece biraz... çalışması gerekebilir mi?

"Biraz mı? Şu anda kesinlikle şarabın etkisiyle konuşuyorsun. Aklını kaçırmışsın," diye alay ediyor, yanımdaki yastığa geri çöküyor ve şarabının son yudumunu içiyor. Uzun saçlı mini dachshund'um ve en yakın arkadaşım Penny, kanepeden başını kaldırıp Kennedy'ye bakıyor - bakışı, "*Neden uykumu bölüyorsun?*" diyor - sonra hemen başını yatırıp tekrar uykuya dalıyor. "Bu adam benim tipimden daha fazla uzak olamazdı ve bu da günümüzün flört dünyasında olmanın ne kadar yorucu olduğunu gösteriyor. Bu gerçekten bir trajedi. Tanrım, Rosalie, *gerçek* romantizm ne oldu? Seni etkileyen ve ayaklarını yerden kesen erkekler?"

Bunu bilemem çünkü hiç böyle bir şey yaşamadım.

Romantizm. Beni baştan çıkaran, kalbimi hızla attıran, midemde kelebekler uçuran biri.

Dürüst olmak gerekirse, bunun varlığından bile emin değilim.

Sadece birkaç ilişkim oldu. En uzun süreli olanı eski sevgilim Bradley ileydi ve ilişkimizi bitirdikten sonra, bunu tekrarlamak için hiç istek duymuyorum.

Los Angeles'ta hayalindeki şirkette iş bulduktan sonra benden ayrıldı ve temelde benimle sadece uygun olduğu için birlikte olduğunu söyledi. Rahattı. Ben onun yedeğiydim. Vücudumla ilgili sürekli yaptığı yorumlar başlı başına zarar vericiydi, sonra da ayrılırken bana *bu* bombayı patlattı.

Zaten kırılan olan özgüvenimin daha da sarsılmasına neden oldu. Her zaman onun benim gibi bir kızla birlikte olmak için fazla yakışıklı olduğunu düşünmüştüm, bu

ilişkimizin tamamı boyunca aklımın bir köşesinde hep duran bir düşünceydi.

Bu yüzden Bradley'i veya ne yaptığını düşünmemeye çalışıyorum. En son sosyal medyasına baktığımda, o kadar güzel bir influencer ile çıktığını gördüm ki, kendimi daha da kötü hissettim.

"Ama ben *yine her zamanki gibi* umutsuz bir romantik olarak, dışarıda bir yerlerde beni bekleyen masalsı bir aşk hikayesi olduğuna inanıyorum," diyor Kennedy, ben onun retorik sorusuna cevap vermediğimde iç çekerek, Penny'nin kafasını okşayıp krem rengi kulaklarına bağlanmış küçük fiyonkları çevirerek.

Tabii ki, oldukça koyu kırmızı, kadife gibi Noel çiçekleri.

Aşk veya ilişkiler karşıtı değilim. Sadece, sürekli hayal dünyasında yaşayan en yakın arkadaşımdan çok daha gerçekçiyim. Ben ayaklarım yere sağlam basan ve çok daha şüpheli biriyim. Özellikle erkekler konusunda.

"Bence çok fazla aşk romanı okuyorsun, bebeğim." Kaşlarımı kaldırıp, imalı bir şekilde oynatıyorum ve o da gözlerini deviriyor. Aşkın gerçek olmadığını düşündüğümünden değil, ama belki de bir kadının yazdığı, bir erkekle ilgili bir kitabın sayfalarında görüldüğü kadar hayali değildir.

Bir an için sessiz kalır, tırnağının ucunu çiğner, bu da düşüncelere daldığında yaptığı bir şeydir. Kendisinin farkında olup olmadığını bilmediğim bir alışkanlık ama tabii ki benim fark ettiğim bir şey. İlkokuldan beri en iyi arkadaşız, birbirimizden hiç ayrılmadık ve Kennedy Elizabeth Belmont'tan daha iyi tanıdığım kimse yok.

Bazen, onu kendisinin bile tanımadığından daha iyi tanıdığımı düşünüyorum.

Bu yüzden arkadaşlığımızda *her zaman* mantığın sesi benim.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda dudaklarından bir iç çekiş kaçar. "Belki. Ama ben hala beyaz atlı prensimin bir yerlerde olduğunu umut etmeye devam edeceğim ve o kesinlikle, şüphesiz, bu adam değil."

Burnumu kırıştırırım. "Evet, bu konuda sana katılıyorum. Bilmiyorum, olumlu olmaya çalışıyordum. Ama sahte sakal birazcık fazla kaçmış."

"Kesinlikle, sadece sakal yüzünden. Santa Claus'u saçma sapan sosisli fotoğrafıyla lekelemesiyle kesinlikle hiçbir ilgisi yok, değil mi?"

Durduramadan kahkaha patlar içimden ve sonra ikimiz de gözyaşları yanaklarımızdan süzülene kadar gülüyoruz, eski, rahat kanepemde birbirimize sarılıp, günün erken saatlerinde asmaya çalıştığım yarı asılı Noel süslemeleriyle çevriliyiz.

Parmağımı kaldırıp şöminenin üzerindeki fındıkkıranı işaret ediyorum. "Açıkçası, o fındıkkıranın burnu onun penisine benziyor."

"Aman Tanrım, lütfen, Noel aşkına, kes şunu!" diye bağırır Kennedy. "Buna dayanamıyorum." Telefonuna bir şeyler yazar, sonra onu kanepeye fırlatır. "Onu engelledim. Bitti. Bir daha bu konuyu asla konuşmayacağız."

"Hay aksi. Yeni Yıl için ne yapacağını merak ediyordum."

Onun havai fişğinde havai fişekler olur muydu? Tehlikeli gibi. "Şu anda aklının nereden geçtiğini bilmek bile istemiyorum. Neredeyse dönüp durduğunu görebiliyorum. Beni ondan uzak tutun. Büyükbabam ve büyükbabam tüm süslemeleri bitirdiler mi?" diyerek konuyu değiştiriyor.

Aklım, tatil sezonu için her şeyin hazır olmasını sağlamak için iş yerinde geçirdiğim on iki saatlik günlere kayıyor. Tatil sezonu artık *resmen* tüm hızıyla devam ediyor.

Tatillerde, *özellikle de* yılın en yoğun dönemi olan Noel zamanında uzun saatler çalışmak, ailenizin bir şekerçi dükkanı olması durumunda kaçınılmazdır. Sıradan bir şekerçi dükkanı değil, dükkandaki şekerlerin yüzde doksanını hala kendimiz ürettiğimiz bir dükkan.

Bu, bizi zincir mağazalar arasında benzersiz kılan şey.

Sweet Sullivan's, hatırlayabildiğim kadarıyla tüm hayatım boyunca benim için çok önemliydi.

Üç nesildir ailemize ait ve bir gün benim olacak.

Ailem bir tekne kazasında vefat ettikten sonra, dört yaşındayken büyükbabam ve büyükbabam beni evlat edindi ve çocukluğumun en sevdiğim anıları Sweet Sullivan'ın duvarları içinde, eskiden seksek oynadığım eski kareli fayans zemin üzerinde geçiyor.

Burası kendimi en çok evimde hissettiğim yer. Kendimi güvende hissettiğim yer. Yaşım ne olursa olsun, bir parçamın her zaman ait olacağı yer. Artık vitrinlerin arasında saklambaç oynayan ya da rakamların anlamını bile bilmeden eski bir kasada şekerçi dükkanı oyunu oynayan küçük kız olmasam da, burası her zaman ruhumun büyüğü olacak. Bu yüzden mağazanın üstündeki bu sevimli küçük dairede yaşamayı seçtim.

Bu yüzden, uzun çalışma saatleri ve bu işe döktüğüm tüm sevgi, bana hiç de iş gibi gelmiyor.

Sanki tam da olmam gereken yerdeymişim gibi hissediyorum. Ve bunun ne kadar büyük bir nimet olduğunu biliyorum. Asla *gerçekten* çalışıyormuş gibi hissetmemek.

"Çoğunlukla," diyorum ve boş şarap kadehimi önümüzdeki sehpayı koyup Kennedy'ye dönerek devam ediyorum. "Asılacak birkaç çelenk ve ışık kaldı, ama sabah ilk iş olarak oraya gittiğimde halledebilirim."

Yüzünde rüya gibi bir ifade belirir, gözleri heyecanla parlar. "Noel'in yaklaşmasına çok sevindim çünkü büyükbabamın çikolatalı karamelli Noel ağaçlarını hayal ediyordum. Noel şekilli şekerlerin neden daha lezzetli olduğunu sorma, ama öyle."

"Ben de öyle. Bizim için erken bir parti yapacağını söyledi, yarın ona sorarım."

Bu düşünce ağzımı sulandırıyor, ama daha fazla tatlı yemeye ihtiyacım olmadığı için bu düşünceyi kafamdan atıyorum. Mutfaktan çıkan her şeyi tatmamak için kendimi zor tutmak, dünyadaki en zor şey.

Yine kilo vermeye çalışıyorum ve sürekli gelen bu cazibe çok yorucu.

Bu yeni bir şey değil, hayatım boyunca böyle oldu. Ben hep "güzel, şişman kız" oldum. İnsanlar, sırf orada çalıştığım için şeker dükkanındaki her şeyi yediğimi varsayıyorlar, ama bu hiç de doğru değil. İlkokulda çocuklar bana sataşır ve bana "Yuvarlak Rosalie" derlerdi, bu da hiç unutamadığım şeylerden biri.

Bu yüzden sürekli diyet yapıyorum. Sürekli değişen özgüvenim nedeniyle daha zayıf olma ihtiyacını hissediyorum.

Eski sevgilimin sürekli vücudumu, yediklerimi, davranışlarımı eleştiriyor olması da durumu daha iyi hale getirmiyordu. Ama şimdi yaşlandım ve aramızda *kelimenin tam anlamıyla ve mecazi olarak* binlerce kilometre var. Sonunda vücuduma biraz daha güvenen, kendimi daha rahat hisseden bir noktaya geldim, ama itiraf etmeliyim ki, bu hala günlük bir mücadele. Ne kadar kilo versem de, her zaman böyle olacağını düşünüyorum.

Aynada, terazideki rakam ne olursa olsun, hala eskiden 60 kilo daha ağır olan aynı güvensiz kıızı görüyorum.

"Soru," diyor Kennedy, kanepeden neredeyse zıplayarak ve beni düşüncelerimden kopararak... ki bu, geldiğim noktadan sonra muhtemelen iyi bir şey. "Bu yıl da Noel Baba posta kutusunu yapacaksın, değil mi?"

Ona bakarken kaşlarım yükseldi. "Evet? Tabii ki. Çikolata ağaçları ve tarçınlı şekerlemeler dışında, Noel Baba'ya Mektuplar mağazadaki en popüler şey. Sweet Sullivan's açık olduğu sürece, posta kutusu da orada olacak. Büyükbaba onu bu sabah koydu."

Gözleri bir şeyle parlıyor... tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir şeyle. "Harika. Tam da duymam gereken şeydi."

Yüzümdeki şaşkınlığı okumuş olmalı ki dudakları geniş bir gülümsemeye yayıldı. "Az önce Noel Baba'ya *hayalimizdeki erkeği* isteyen bir mektup yazmaya karar verdim. Mükemmel erkek için dilek listemiz. Ve bana Noel Baba şapkası takmış penisıyla çıplak fotoğrafını gönderen adam *değil*."

Aramızda bir anlık sessizlik hakim olur, sonra başımı geriye atıp gülerek başımı sallıyorum.

"Pardon, *ne*? Ne kadar şarap içtin?" Yaklaşıyorum. "Sarhoş musun? Çünkü posta kutusundaki mektuplara cevap verenin ben olduğumu biliyorsun, değil mi?"

Bu, Sweet Sullivan's'ta yıllardır en sevilen gelenektir ve ben büyüdükçe, büyükannem bu sorumluluğu bana devretti. Artık, Noel listelerini içeren mektuplarını posta kutusuna atan tüm çocuklara, tabii ki Noel Baba olarak cevap veriyorum. "Oh, ve

Noel Baba'nın *aslında* gerçek olmadığını bildiğin gerçeği?" diye ekliyorum, çünkü neredeyse otuz yaşındayız.

Soluk mavi gözlerini devirir. "Tabii ki, Rosalie. Lütfen otuzlu yaşlara ne kadar yaklaştığımızı hatırlatma. Ama neyin gerçek olduğunu biliyor musun? *Tezahür*. Yani Noel Baba'ya mektup yazıp hayalimizdeki erkeği evrene gönderdiğimizde... o bize doğru yolunu bulacak. Bu kanıtlanmış bir şey. Evrene gönderdiğinde, *o senin* olur. *Tezahür* 101."

Eminim ki çok fazla şarap içmiştir, ama tezahür konusunda haklı. Bu, her zaman yaptığımız bir şey. Sanırım *Noel Baba*'ya mektup yazmayı bir tezahür biçimi olarak hiç düşünmemiştim.

Dürüst olmak gerekirse, ben ne bilirim ki?

"Neden öyle bakıyorsun?" diyor, düşüncelerimi bölerek.

Kaşlarım çatıldı. "Çünkü gerçekte var olmayan kurgusal bir karaktere hayalindeki erkeğin özelliklerini içeren bir dilek listesi yazmamızı öneriyorsun?"

"Tamam, öyle söylediğinde kulağa tuhaf geliyor, ama benim kafamda öyle gelmiyor. Bak, nasıl ifade edersen et, biz sadece hayalimizdeki erkeği tezahür ettiriyoruz. Kime gideceği ya da bu durumda gitmeyeceği kimin umurunda? Hadi ama, benim için yapar mısın? Lütfen?" Dudaklarını bükerek alt dudağını dışarı çıkarır. "Lütfen, lütfen?"

Kennedy ve ben, onun için yapmayacağım çok az şey olduğunu biliyoruz, örneğin kaşımı deldirmek ya da alnıma dövme yaptırmak gibi. Hapis yatmak, ceset saklamak ya da... Sanırım hayali bir adama mektup yazmak da en iyi arkadaşım için yapabileceğim şeyler listesinde yer alıyor.

"Tamam."

Gözleri parladı. "Gerçekten mi?"

Başımı sallayarak, saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıp dramatik bir şekilde iç çekiyorum. "Eğer mecbur kalırsam. Senin için böbreğimi bile bağışladım, o yüzden hiç gün yüzü görmeyecek bir mektup yazmak da aynı kategoriye girer herhalde."

O boş bardağını hızla masaya koyup kanepeden kalkarak mutfağıma doğru koşarken, ben gülmemeye çalışıyorum. Bir dakika sonra renkli jel kalemler ve boş kağıtlarla dolu bir kutu ile geri dönüyor.

Ken, kahve masasının önüne diz çökerek kağıtları yayar ve kalem kutusunun kapağını açar. "Tamam. Hadi başlayalım. Belli ki bu konuyu çok uzun zamandır düşünüyordum çünkü hazırım."

Kanepeden kalkıp, onun yanındaki sert ahşap zemine çöküyorum. "Tabii ki düşünmüşsündür. Sen, benim kızım, bir hayalperestsin. Ve ben seni bunun için seviyorum. Her ne kadar bir şekilde beni her zaman senin masalsı fikirlerine zorlasan da."

Yüzünde gururlu bir gülümsemeye bana uzattığı kalemi alıyorum ve kağıda boş boş bakıyorum.

Günlerini muhtemelen sadece kurguda var olan bir erkeği hayal ederek geçiren en iyi arkadaşımın aksine, ben "hayalimdeki erkek" in nasıl biri olacağı konusunda çok fazla düşünmedim.

Bradley'den sonra çitanın tehlikeli derecede düşük olduğunu hissediyorum. Çok düşük.

Bir an için zihnimi boşaltıp, beynimde dolaşan düşünceleri bir araya getirdim.

SEVGİLİ NOEL BABA,

Noel mucizelerine inanmıyorum.

Ama Kennedy Belmont'un arkadaşıysan, kısa sürede bunun sadece bir oyun olduğunu anlarsın. İşte böylece kendimi burada, hayallerimdeki erkeği Noel hediyesi olarak isteyen hayali bir şişman adama mektup yazarken buldum.

Dürüst olmak gerekirse, bu noktada, büyükannem ve büyükbabam artık var olmayan aşk hayatıma karışmasa ve beni postacı ile eşleştirmeye çalışmasa çok iyi olurdu.

28 yaşında, bekar, Sweet Sullivan'ın üstündeki sevimli küçük dairemde tek başıma yaşıyorum... Kim takar? Kocam yok, çocuğum yok, sadece ben ve Penny kızım var.

Benim için sorun yok. Sorun, benim için sorun olması gerektiğini düşünen diğer herkes.

Umutsuzca romantik, ama aşırı ısrarcı olan ve çok sevdiğim en iyi arkadaşımı yatıştırmak için listemi yapacağım. Ama iki kez kontrol etmek sana kalmış.

Rosalie'nin hayalindeki erkek:

- *Uzun boylu. Yani... gerçekten uzun boylu. En az 1,85 m.*
- *Sakallı, ağır lumberseksüel bir havası olmalı. (Flanel giymesi tercih edilir, ama zorunlu değil)*
- *Kaslı, ama "spor salonunda yaşıyor ve nefes alıyor" türünde aşırı kaslı değil. Daha çok, beni kolayca kaldırıp fırlatabileceği türden bir kaslılık. Yangın çıkarsa diye, bilirsin?*
- *Büyük di... Aslında, Ken bu mektubun kime olduğunu hatırlattı, bu yüzden muhtemelen PG seviyesinde tutmalıyım, yoksa yaramazlar listesine girerim (tabii bu yetişkinler için iyi bir şey değilse? Kararı sana bırakıyorum). Her neyse, bunu sen hesapla, koca adam.*
- *Büyük, birbirine sıkı sıkıya bağlı bir ailesi olacak. Saçma sapan sayıda kardeşi, yeğeni ve kuzeni olacak. Ne kadar çok olursa o kadar iyi.*
- *O, dachshund köpeklerini sevmek zorunda. Bu tartışmaya açık bir konu değil. Bunu eklemesem, dünyanın en kötü köpek annesi olurum.*
- *O, doyumsuz bir tatlı düşkünü olmalı. Sonuçta, ben de tatlı seven bir kıyım. Şeker ve kurabiye, tabii ki.*
- *Romantik olmalı. Fazladan çaba göstermeye hazır olan türden bir erkek olmalı. Mesela... kar yağarken kasabada at arabasıyla gezintiye çıkmak ya da kır çiçekleriyle dolu bir tarlada piknik yapmak gibi.*

"Tamam, aslında o kadar da kötü değil," diye Kennedy, ben ona yüksek sesle okuduktan sonra memnun bir gülümsemeyle diyor. "Belirlediğin niyetler artık ortada, önemli olan da bu. Hadi, gidip postaya verelim."

Beni yerden kaldırmaya çalıştığında tereddüt ediyorum. "Dışarısı eksi on derece, deli misin sen? Mektubu posta kutusuna atmamız gerekmiyor. Yazdık, ihtiyacımız olan tek şey bu."

"Haydi ama Rosalie. Sonuna kadar gitmeliyiz. Beni idare et, tamam mı? Aşağı inip mektubu posta kutusuna atmak iki saniye sürer." Ben pes edene kadar ısrar etmeye devam ediyor ve masadan mektubu kapıyor. Ceketimi veya başka bir sıcak tutan şeyi almaya bile fırsatım olmuyor, aşağı inip Sweet Sullivan'ın önündeki parlak kırmızı posta kutusuna doğru yürüyoruz. Posta kutusu, dükkanımızla yıllardır satılık olan boş dükkanın arasında duruyor.

Kennedy, artık katlanmış mektubu aramızda havada tutuyor. "Evrenin ipleri elinde tutmasına izin verelim. Hayallerimizdeki erkekleri, tam burada, bu posta kutusunda ortaya çıkarmaya."

Gözlerimi devirirken dudaklarım bir gülümsemeye bürünüyor ve onun aptalca planına uyuyorum. "Artık Trader Joe's'ta tanıştığımız erkeklerden gelen randevu uygulamaları ve istenmeyen çıplak fotoğraflar yok."

Mektubunu posta kutusuna atıyor, sonra sıra bana geliyor. Mektubu küçük delikten içeri itiyorum ve gözden kaybolmasını izliyorum.

Aptalca ve çocukça olsa da, kalbim hala garip bir şekilde çarpıyor. Göğsümde beklenmedik bir düzensiz atım.

"Belki de Main Street'te bir mucize olur, Rosalie Sullivan," diye fısıldadı Kennedy yanımda.

Sanırım Mistletoe Falls'ta daha çılgın şeyler de olmuştur.

iki

Rosalie

Yaramazlar Listesi Bileti: Tek Yön

"GRAMPS, bence bu *şimdiye kadar* yaptığın en iyi şekerleme olabilir," diye mırıldanıyorum, ağzımda *şimdiye kadar* tattığım en kremse çikolata varken, damak tadım bu muhteşem lezzetle patlıyor.

Büyükbabam gülümser, tombul karnı hareketle sallanır, yeşil gözleri bana bakarken parıldar. "Canım kızım, her seferinde aynı şeyi söylemeseydin sana inanırdım."

Gülümserim. "Tamam, ama bu sefer *gerçekten* ciddiym. Yemin ederim, parmaklarında bir tür sihir var."

Sadece bu çikolata şüphesiz dünyadaki en lezzetli çikolata olduğu için değil, aynı zamanda bir parça yediğimde her zaman nostalji duygusu uyandırdığı, burada büyürken hissettiğim tüm sevgi ve mutluluğu somut bir şekilde hatırlattığı, büyükannem ve büyükbabamın gölgesini hissettirdiği için. O kadar lezzetli ki, kalorileri ya da bugün beni yemeye ikna ettiği tüm şekerlemeler yüzünden akşam yemeğini atlamak zorunda kalacağım gerçeği hakkında kendimi suçlu hissetmeye bile zamanım olmuyor.

Kalan an şeklindeki ekerlemeleri dikkatlice soğuması için fırın tepsisine yerleştirir ve bir kez daha gülümser. "Bunda sihirli bir şey yok, canım. Benim kadar uzun süredir yapıyorsan, bu iş ikinci doğan gibi olur. Muhtemelen gözlerim kapalıyken bile bu ekerlemeleri yapabilirim."

Hiç düşünmeden, kalan ekerleri ağzıma atıyorum ve Grams mutfak kapısından içeri girene kadar her bir saniyesinin tadını çıkarıyorum. Grams'ın yüzünde küçük bir gülümseme var. Pembe yanaklarında çikolata lekesi var, eski kırmızı-beyaz çizgili önlüğünün önü pudra ekeriyle kaplı, ensesindeki düşük topuzdan bir tutam gri saç çıkmış.

Her zamanki gibi, büyükbabam onu görünce gözleri parlıyor. Bu, kalbimi sızlatıyor ve dudaklarımdan bir iç çekiş kaçıyor.

Büyükbabam ve büyükannem gibi aşık olmayı hayal etmeye çalıştığımda, bu gerçekten imkansız görünüyor. Sanki evren artık eskisi gibi aşkı, ilişkileri ya da insanları yaratmıyor gibi.

Çünkü hiç kimsenin bana onun ona baktığı gibi bakmadığını kesin olarak biliyorum ve belki de içimde bunu deneyimlemek isteyen küçük, minicik bir parça olduğunu fark ediyorum.

Kennedy'nin tarif ettiği ve büyükbabamla büyükannemin her gün yaşadığı gibi bir aşk yaşamak.

Eğer onların paylaştığı gibi bir eyse, aşık olmak o kadar da kötü olmazdı.

"Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?" diye soruyor büyükannem önümde durarak, sıcak, yumuşak eli sevgiyle yanağıma dokunuyor. "Büyükbabanız yine karamel ağaçları ve an ekerlemeleri yapmaya başlamış."

Başımı sallıyorum. "Neyse ki. Kennedy'nin bir saniye daha dayanabileceğinden emin değildim. Birkaç gün önce ona verdiğim karamelleri bitirdiği için daha fazlasına hazır."

"O kız," diye mırıldanır büyükbaba. "Küçüklüğünden beri bunlara bayılır, seninle birlikte burada koştururdu." Onları tavaya koyup soğumaya bırakır ve büyükannenin yanına gider, dudaklarını yanağına hızlıca öper. "Akşam yoğunluğu başlamadan önce kasaları kontrol edeceğim."

Büyükannem mırıldanarak tezgaha döner ve bir parti daha tarçınlı kırmızı şeker hazırlamaya başlar. Bunlar Sweet Sullivan'ın en çok satan ürünüdür ve bizim asla doyamayacağımız tek şeydir.

Büyükbabamın uzmanlık alanı karamel ve çikolata iken, büyükannemin uzmanlık alanı kızıl ateşli şeker kalpler ve şeker kamışlarıdır. Dükkândaki herkesin en iyi yaptığı bir şey vardır. Benimki sosyal medya gibi işin ticari yönüdür. Dekorasyon ve tabii ki Noel Baba'ya gelen mektuplara cevap vermek, bu kısmı çok seviyorum. Ama kurabiye yapmayı da *çok seviyorum*. En sevdiğim şeylerden biri yeni lezzet kombinasyonları bulmaktır. Hayalim, bir gün dükkanda da kurabiyeler satmak. Sweet Sullivan's'ta ev yapımı olarak yaptığımız bir başka şey de bu.

Gramps'ı mutfaktan çıkıp dükkana kadar takip ediyorum, omzum onun omzuna değiyor ve yanına yaklaşıyorum. Dükkanın önünde duruyoruz, ikimiz de odanın içini seyrediyoruz ve tüm çalışmalarımı gözlerimle tararken göğsümde gurur dalgası yükseliyor.

Şeker dükkânının içi, eskisinden daha da büyülü bir yere dönüştü. Mistletoe Falls gibi, tüm yıl boyunca sanki rahat ve pitoresk bir filmin sayfalarından çıkmış gibi hissettiren bir kasabada yaşıyorsanız, bu başlı başına imkansız görünebilir ve ben gerçekten daha büyülü bir yer hayal edemiyorum.

Ve şimdi, Sweet Sullivan's o ekstra özel sihirli dokunuşa sahip. İçerideki neredeyse her şey süslemelerle kaplı. Duvarlar, tavan, şeker vitrinlerinin etrafındaki alan... hepsi de hayali bir Noel dekorasyonu.

Sokağa bakan büyük pencere köşesi, kabarık yapay karla dolu ve farklı yükseklik, renk ve tarzlarda cam kavanozların yanında, hepsi bizim özel şekerlerimizle dolu çeşitli fındıkkıranlar sıralanmış. Büyükannem ve büyükbabam yirmi yılı aşkın bir süredir bunları topluyorlar, geçen her yılı temsil eden yeni bir tane alıyorlar ve bunlar dükkanda en sevdiğim şeylerden biri. Bunlar sadece bir dekorasyon değil. Her parça bir hikaye, geçmiş zamanın bir anısını anlatıyor.

Köşede, odanın sıcaklığını ortaya çıkaran parıldayan ışıkların altın rengi ile ışıldayan büyük bir köknar ağacı var. Bu ağaç, dükkana gelen çocukların el yapımı süslemeleriyle bezenmiş.

Bazıları yeni, çoğu eski. Sweet Sullivan's'ı sürekli dolduran sevginin bir başka kanıtı.

Her rafta parlak renkli ev yapımı şekerlerle dolu cam vitrinler var, ön tarafta geleneksel kırmızı ve beyaz renklerdeki imza şeker kamışlarımız asılı, bu da ağacın yeşilliğini ve koyu kırmızı kadife fiyonklarla süslenmiş çelenkleri daha parlak, daha zengin gösteriyor. Rahat ve nostaljik bir yer, odaya adımımı attığım anda beni çocukluğuma geri götürüyor.

"Bu yıl gerçekten kendini aştın, Rosie kızım. Seninle gurur duyuyorum," diyor büyükbabam yanımda, dudaklarının köşeleri memnun bir gülümsemeye çekilmiş.

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı sallıyorum. "Bu yıl her şey yolunda gidiyor. Sanki her şey yerine oturmuş gibi. Belki de bu yıl unutulmaz bir yıl olacak, büyükbaba."

Ön kapının üzerindeki zil yüksek sesle çalarak dikkatimizi üzerine çekiyor. Teslimatçımız Howard'ın kapıdan içeri girdiğini gördüğüm anda, tezgahın arkasına saklanıp önlüğümü çıkarıyorum, sonra askıdan çantamı ve trençkotumu alıyorum. Cebime uzanıp sıcak yün eldivenlerimi çıkarıyorum.

"Ve bu benim işaretim," diye daha çok kendime mırıldanırım, ama büyükbaba gülerek Howard'ı dostça bir el sallayarak selamlar.

"Howard, nasılsın dostum? Dışarısı şimdiden soğumaya başladı, değil mi?"

Ona küçük bir gülümsemeyle selam verdikten sonra hızla yanından geçip ön kapıya doğru yöneldim.

Keşke geçen gece Kennedy ile birlikte Noel Baba'ya yazdığımız mektupta şaka yapıyor olsaydım. Yıllardır, her iki büyükannem ve büyükbabam da, postacı dahil, kasabadaki tüm bekar erkeklerle beni eşleştirmeye çalışıyor.

Kırkına basmak üzere olan, kel ve şüpheli bir şekilde Viyana sosisi gibi kokan postacı.

İğrenç.

Omurgamdan aşağı bir titreme geçer, ceketimin sıcaklığına rağmen derimde bir ürperti dalgası yayılır.

Elbette Howard iyi bir adam. İyi adamlar çoktur, ama dürüst olmak gerekirse, denesem bile "hayallerimin erkeği"nden daha uzak birini hayal edemem.

Bu arada...

Dükkânın önündeki çizgili tentenin hemen dışında duran parlak kırmızı posta kutusuna bakıyorum ve aklıma yine Kennedy ile yazdığım o aptalca mektup geliyor.

Bugün 1 Aralık, muhtemelen gidip kontrol etmem gerekiyor. Eminim içinde çocuklardan gelen birkaç mektup vardır.

Buzlu, kaygan kaldırıma adım attığımda küçük kar taneleri yanaklarımı kaplıyor, kutuyu açmak için eldivenli elimi içine sokarken paltomu daha sıkı sarıyorum...

... ve boş çıktı. Tek bir mektup bile yoktu.

Kafam karışık bir şekilde kaşlarımı çatarak parmağımı metal kutunun içinde gezdiriyorum. Yine de hiçbir şey yok. Bu hiç mantıklı değil çünkü *en azından* Kennedy'nin ve benim mektuplarımız içinde olmalıydı. Onları o gece oraya koymuştuk. Ve kutuyu benden başka kimse kontrol etmiyor.

Eğilip, bir kez daha kontrol etmek için yuvaya bakmaya çalışıyorum, ama posta kutusunun içinde tek bir mektup bile olmadığı için aklımı kaçırmıyorum.

Tamam, ne oluyor böyle?

Sinirlenerek saçlarımı parmaklarımla tarıyorum. Bu... garip.

Onları oraya koyduğumuzu biliyorum, peki nereye gittiler? Biri... mektupları aldı mı?

Bu düşünceyle gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Oh, lanet olası Kristopher Kringle.

Birisi o aptal kağıda yazdığım saçmalıkları görseydi ne olurdu acaba? Utançtan *öleceğime* eminim.

Genelde dramatik biri değilimdir, o rol Kennedy'ye aittir, ama o mektubu birinin okuduğu düşüncesi beni hafif bir paniğe sürüklüyor.

Sadece kimsenin görmeyeceği aptalca bir şey olması gerekiyordu. En iyi arkadaşımı memnun etmek için bir şey. Ve dürüst olmak gerekirse, neden olmasın? Şarap içiyorduk, eğleniyorduk ve biraz... aptallık yapmanın bir sakıncası yoktu.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

İçimdeki panik, Sweet Sullivan'ın yanındaki dükkandan gelen yüksek bir gürültüyle aniden kesintiye uğradı... O dükkan yaklaşık beş yıldır boştu.

Ön kapı tahta bir bar taburesiyle açık tutuluyor ve içeriden gelen gürültü giderek artıyor gibi görünüyor.

Yutkunarak, tereddütle sesin geldiği yere doğru yürüyorum. Ya hırsız girmişse? Mistletoe Falls'un endişeli bir vatandaşı olarak bunu önlemek benim görevim değil mi?

Evet, Rosalie, çünkü güpegündüz bir binayı soyan biri, tüm kasaba halkının görmesi için kapıyı bir bar taburesiyle açık tutacaktır.

Tamam, peki... Sadece biraz merak ettim.

Mistletoe Falls küçük, sıkı sıkıya bağlı bir kasaba. Eğer bir şey olsaydı, ilk bilen biz olmaz mıydık? Komşu olduğumuz ve aynı duvarı paylaştığımız için?

Açık kapıdan kafamı içeri sokuyorum ve kafamdaki karışıklık hızla artıyor. Görünüşe göre burada bir grup işçi tadilat yapıyor. Yıllardır kapalı ve karanlık kaldığı için hava hala bayat ve hafif küflü kokuyor, ama aynı zamanda talaş kokusu ve başka bir koku da var.

Yeni aydınlatma armatürleri takmaya çalışıyorlar ve yerde birkaç kişi daha var, orijinal parke zeminleri restore etmeye çalışıyorlar.

Daha da eğilerek içeri giriyorum, ellerimi ceketimin cebinde sıkıca yumruk yaparken bakışlarım odanın ortasında duran bir adama takılıyor.

O benim dikkatimi çeken kişi, bakışlarım sanki mıknatısın iki ucu gibi ona çekiliyor. Sadece hayatımda gördüğüm en çekici erkeklerden biri olduğu için değil, aynı zamanda...

Uzun boylu. En az 1,80 metre, belki de 1,93 metre, tahminimce, inanılmaz geniş omuzları ve şimdiden görebildiğim kadarıyla

koyu kahverengi henley gömleğinin kumaşı altında kusursuz bir şekilde şekillendirilmiş kasları var. Dağınık saçları sıcak çikolata kahverengisi ve yüzündeki kalın, dağınık sakalı ona lumberseksüel bir hava katıyor. En iyi şekilde.

Ve öylece, alaycı bir kahkaha ile gülme arasında bir şey çıkardım. Çünkü mantiken, bunun hiç de mümkün olmadığını biliyorum. Yüzde yüz eminim ki, aptal bir Noel Baba mektubundan hayalimdeki erkeğin vücut bulmuş halini göremezdim.

Değil mi?

Bu... tuhaf.

Gerçekten... çok tuhaf.

Bu bina yıllardır boş duruyordu ve birdenbire, Noel Baba'ya mektup yazdıktan sonra... şimdi burada, tesadüften çok daha fazlasını karşılayan bir adam duruyor.

Uzun boylu... var.

Lumberseksüel... var.

FLANEL GİYİYOR... tamam.

Tüm iyi (ve muhtemelen yaramaz) şeyler için kaslı... tamam.

Bakışları benimkilere çevrildi, gözleri sonsuz gibi görünen ve kalbimin göğsümde hızlanmasına neden olan yapışkan çikolata rengindeydi.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye kaba bir sesle mırıldanır.

Tanrım. Ağzından çıkan her hece, sıcak, kaplanmış viski gibi, karnımın derinliklerinde hissetmemem gereken bir okşama ile cildimde kayıyor, ama nedense hissediyorum.

O bana bir soru sormamış gibi orada durup ona bakakaldığımı fark ediyorum. Yanaklarım kızarıyor, boynumdan aşağıya doğru yanıyor ve birdenbire burada durup ona bakakaldığım için kendimi inanılmaz aptal hissediyorum.

Bunu ve onun çekiciliğinin beni hazırlıksız yakalamış olmasını, ayrıca zihnimin o lanet mektupla kurduğu bağlantıyı, ağzımdan çıkan sözler için suçluyorum.

"Mektubumu sen mi çaldın?"

Hemen, *bu* cevabım için kendimi tekmelemek istiyorum.
Tanrım.

Gerçekten bunu ağızımdan mı *kaçırdım*?

Rosalie, seni aptal.

Kalın, koyu kaşları çatılırken, benim durduğum yere doğru ilerler.
Her adımda, midemdeki kelebekler daha da sıkışır.

"Pardon, *mektubun* mu?" diye soruyor, derin bariton sesi daha da alçalıyor, kalın, ağır iş botlarının tabanları zeminde gürültüyle yankılanıyor ve sonunda önümde duruyor.

"Ben..." diye başlıyorum, ama sözlerim kesiliyor ve boğazımı temizleyerek kendimi toparlamaya çalışıyorum. Sanırım beynim boşalmış durumda, bu adamın deli gibi yakışıklı olması ve suçlu olması gerektiği düşüncesinin birleşimi yüzünden. Mahalleye yeni taşınan adam ve birdenbire, Noel Baba posta kutumuz ilk kez soyuldu mu? Ya da en azından benim bildiğim kadarıyla ilk kez. Çünkü o mektupları oraya koyduğumuzu *biliyorum*. Büyükanнем çocukluğundan beri bu mektupları yazıyoruz ve şimdi...

Bu hesap tutmuyor.

"Evet, benim mektubum. Binalarımız arasındaki posta kutusu.
Oradan mektup aldın mı?"

Sosyal olarak kabul edilebilir olandan daha uzun süre bana baktı, gözleri vücudumun aşağısına indi, yavaşça, acele etmeden inceledi ve sonra gözleri tekrar benimkilerle buluştu. "Başkalarının postalarını çalmak gibi bir alışkanlığım yok, tatlım."

Ben bir şey söylemeden önce, kaşlarını kaldırdı. "Sen kimsin? Beni hırsızlıkla suçlarken adını duymadım. Ya da *benim* barımda bulunma sebebini."

Üç

Wells

Rüya Adam, O Yazdı

Yakında benim barım olacak inşaat alanının ortasında duran kadın, hayalet görmüş gibi görünüyor.

Ya da burada durduğu kısa sürede ağzından çıkan birkaç kelimeyi şimdiden sorgulamaya başlamış.

Sanırım her şeyin bir ilki vardır. Bir kadının kendini tanıtmadan önce beni bir suçla itham etmesi ilk kez başıma geliyor.

Ama burayı açarken başıma gelen onca kötü şeyin arasında, önümdeki muhteşem, kıvrımlı vücutlu kadının sözlü saldırısına uğramak, şikayetlerim listesinde oldukça alt sıralarda yer alıyor.

Çünkü lanet olsun, o *muhteşem*.

Doğrusu, muhteşem kelimesi bu kadını tarif etmeye yetmiyor ve bir an için beni hazırlıksız yakalıyor.

Hatta daha da fazlası, tökezleyip kelimeleri karıştırıyor, yanakları dolgun, pembe dudakları ile aynı pembe tonda, dudakları hafifçe aşağı doğru kıvrılmış. Hafif dalgalı, uzun siyah saçları

kulaklarının arkasına sıkıştırılmış, koyu kahve rengini andıran, neredeyse siyah saçları, kurduğumuz yeni ışıkların parıltısında parlıyor. Tüm bunlar olurken, o da gözlerinin arkasında parlayan bir alevle bana bakıyor.

Kahretsin, gerçekten mektubunu benim çaldığımı düşünüyor.

Bu, dudaklarımı sırtmaya zorluyor ve o, ağzını açıp karşılık vermeden önce gözlerini kısıyor: "Evet, genelde kendimi... *suçlulara* tanıtmam."

En iyi arkadaşım Collin, odanın diğer ucundan yüksek sesle kıkırdıyor ve ben ona gözlerimi dikip, ellerini protesto etmek için kaldırıp, kendisiyle ilgisi olmayan bir konuşmayı dinlemek yerine, denetlemesi gereken ekibe geri dönmesini izliyorum.

Adi herif.

Omuzlarımı kaldırarak gülümserim. "Senin postanı çalmadım. Sanırım sen benim yeni komşusun? Şeker falan..."

"Sweet Sullivan's," diye benim için cümleyi tamamladı, sesi keskin. "Burayı bar yapmak için mi satın aldın?"

O, gözlerini odanın içinde dolaştırdıktan sonra tekrar bana çevirirken ben başımı salladım. "Ve *şeker dükkanının* yanına bir *bar* açmanın iyi bir fikir olduğunu mu düşündün?"

"Tabii, neden olmasın? Alt tarafı bir *bar*, *genelev* değil," diyorum omuz silkerek, onun güzel gözlerinin yuvarlanmasını izlerken.

Zaten fark etmezdi. Kız kardeşim Scarlett, geçen bir yıl boyunca bana anlamlı bir şey yapmam, gerçekten önemsedğim bir şey yapmam için nutuk attı ve Well + Good'u açmak, kaçırmayacağım bir fırsattı. Hokey kariyerimi kaybettikten sonra uzun zamandır hiçbir şeyi önemsemiyordum. Ama evimin aşağısındaki barda geçirdiğim tüm geceleri hatırladım, kaybolmuş ve hiçbir zaman atlatamayacağım kadar büyük bir kaybın üstesinden gelmeye çalışıyordum. Orada otururken, etrafımda gülen, arkadaşlarıyla içki içen, eğlenen insanlarla çevriliyken kendimi biraz daha az umutsuz hissediyordum. Orada oturup kendimi sarhoş etmedim; orada oturdum çünkü kafam, kısa bir süreliğine de olsa, sakinleşmişti ve bu yüzden kendi barımı açmaya karar verdim. Belki Well + Good, başkaları için de öyle bir yer olabilir.

"Kaba olmaya gerek yok. Mektuplarımı aldıktan sonra burada bir genelev açsan da şaşırmam."

"Mektuplarını çalmadım. Sorgulamayı bitirdin mi?" Gülümserim ve ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokarım.

Kollarını göğsünde kavuşturarak bana buz gibi bir bakış attı. "Sorgulama yapmıyorum. Sadece yeni komşumun kim olduğunu ve aile dostu bir yerin yanında ne tür bir işletme açacağını soruyorum."

"Sıradan bir bar. Muhtemelen senin şu anki müşterilerinle ya da çalışma saatleriyle hiçbir ilgisi olmayacak bir bar. Peki, şekerçi dükkânının sahibi..." Sözümü kesip, kaşlarını kaldırarak sonunda bana adını söylemesini bekledim.

"Rosalie. Sullivan. Şekerçi dükkânı büyükannem ve büyükbabamın. Nesillerdir ailemize ait."

Bu, komşusuna kimin taşınacağını önemsemesinin daha mantıklı olduğunu gösteriyor, çünkü bu onun ailesinin işi.

"Wells McCoy. Sohbet etmek çok hoştu, ama şimdi suçlu faaliyetlerime geri dönmem gerekiyor. Ama eminim ki yine görüşürüz *komşu*. Uğradığın için tekrar teşekkürler."

Ağzı, benim vedama bir cevap verecekmiş gibi açılır, ama aniden, sanki fikrini değiştirmiş gibi, kapanır ve son bir şüpheli bakışla, topuklarını dönüp bardan fırlatarak çıkar ve beni memnun bir gülümsemeyle bırakır.

Sanırım bu, Rosalie Sullivan'ı son kez gördüğüm anlamına gelmiyor ve buna hiç de kızgın değilim.

Kapıdan kaybolduğu anda, arkasında dalgalanan uzun, koyu renkli saçları, botlarının sesini ve alçak, uzun bir ısıklık duyuyorum.

"*Komşu*, ha?" Collin yanımda belirir, yüzünde alaycı bir gülümsemeyle. "Sanırım boyunu aşan bir işe kalkıştın, kardeşim. Barın yenilenmesi, evinin tamiri, senin saçmalıklarını kabul etmeyen seksi yeni komşu? İzlemesi eğlenceli olacak."

"Siktir git," diye mırıldanıyorum, sesimde hiç öfke yok.

O gülerek, kısa, kazıtılmış saçlarını eliyle okşarken başını sallar. "Sadece söylüyorum. Bir anda çok fazla... değişiklik oluyor."

Bu konuda haklı. Mistletoe Falls'a taşınmaya karar verdiğimde, kasabanın dışındaki eski çiftlik evini yenilemek amacıyla geldim. Kader hakkında çok konuşan biri değilim, ama bu evi tesadüfen bulmam sanki ilahi bir müdahale gibiydi. Evrenin bana bu evin benim olması gerektiğini gösteren bir işareti ya da küçük kardeşim Chloe'nin sürekli bahsettiği o saçmalıklar. Her neyse, artık yüz yıllık, sorunlu bir çiftlik evinin gururlu sahibiyim ve barda çalışmadığım zamanlarda evde bu evin tadilatıyla uğraşacağım. Orada yaşarken, yavaş yavaş.

Satın alalı sadece birkaç hafta oldu ve dürüst olmak gerekirse, en son beklediğim şey, bu kadar kısa sürede bar alanını bulmaktı. Bu ikisi ve perde arkasında devam eden tüm kapanış işleri arasında, bir ekibin yardımıyla yeni bir çatı yapmaya ve asbest kaplamayı ve her yerde bulunan tonlarca kurşun boyayı temizlemeye ancak başlayabildim. Yani, işin bitmesine daha çok var. Muhtemelen önümüzdeki birkaç yıl boyunca bu evde çalışacağım.

Ve açıkçası, bu durum beni rahatsız etmiyor.

Tüm bu tadilatlar zihnimi meşgul ediyor. Emekli olduğumdan bu yana geçen iki yıl içinde öğrendiğim bir şey var ki, o da zihnimi açık tutmam, meşgul olmam ve zihnimin dalmasına fırsat vermem gerektiği.

"Değişim iyi bir şeydir," diyorum kibirli bir gülümsemeyle, uzanıp omzuna hafifçe vurarak. "Evden bahsetmişken... daha sonra bira içmeye gelmek ister misin?"

Bana keskin bir bakış atıyor. "Beni bira içmeye davet ettiğin her seferinde, iş çıkıyor."

"Arkadaşlığa hoş geldin kardeşim."

Mistletoe Falls konusunda en azından bir konuda haklıydım: Rosalie Sullivan'ı kesinlikle daha sık görecektim. Tek bir günde ona üç kez rastlayana kadar bunun ne kadar sık olacağını tam olarak fark etmemiştim.

O benim barıma ilk kez geldiğinden beri birkaç gün geçti ve doğrusu onu düşünmeden edemiyorum.

Nedenini tam olarak anlayamıyorum.

Neden onunla ilgili düşünceler kafamda hiç bitmeyen bir film gibi akıp gidiyor, dudaklarının narin bir yay şeklinde hafifçe yukarı kıvrılması, ya da derin kahverengi gözlerinin, bana sert bir bakışla delip geçmeye çalışırken bile ne kadar delici olduğu.

Muhtemelen uzun zamandır ilk kez biri ilgimi çektiği içindir.

Rosalie Sullivan, istesem de istemesem de tüm dikkatimi çekiyor.

Akıllı ağız, keskin dili, günlerce süren kıvrımları.

Şu anda Frosty's'te, benim için her sabah uğradığım yerel kahve dükkanında, arkamda sırada bekleyen kadın var ve neredeyse gözlerinin kafamın arkasına bıçak gibi saplandığını hissedebiliyorum. Tezgaha kadar, büyük boy kahve sipariş ediyorum, sade, kahveyi içmenin tek yolu bu, ve son kalan yaban mersinli kek.

Arkamda keskin bir nefes sesi duyuyorum.

Oh, lanet olsun, bunların onun en sevdiği şey olduğunu unutmuşum ve görünüşe göre sonuncuyu ben almışım.

Oops.

Evet, unutmadım. Onu kızdırmayı seviyorum çünkü lanet olsun, bunu yapmak çok kolay.

Ve o dudaklarını büzüp somurtunca çok seksi görünüyor.

Onunla ilgili tek yapabildiğim şey onu kızdırmak gibi görünüyor ve yalan söylemeyeceğim, bu sadece bunu daha çok yapmak istememe neden oluyor.

Tezgahta çalışan genç, ödemeyi yaptıktan sonra bana dumanı tüten sıcak kahvemi ve muffinimi uzatıyor. Sonra, yeni komşuma dönmeden önce yüzüme sırtkan bir gülümseme takınıyorum. "Günaydın, Rosalie. Oh,

kahretsin, bunu mu istemiştin?" Muffin'i ikimizin arasına kaldırıyorum. "Üzgünüm, güzelim, açlıktan ölüyorum. İyi günler."

Ona göz kırparak yanından geçip giderim, ağzı hafifçe açık kalmış ve eldivenli elleri yanlarında yumruklanmış halde bırakırım.

Günün geri kalanında, o gülümseme yüzümden düşmedi ve bunun sorumlusu da küstah ağzıyla komşumdu.

Şehirde karşılaşmalarımız devam ediyor ve fırsat buldukça Rosalie'yi kışkırtmayı çok seviyorum. O, her an kaynamaya hazır bir tencere gibi ve ben sadece bunun gerçekleşmesini bekliyorum.

O an, üç gün sonra Mistletoe Mercantile'in otoparkında gerçekleşti ve bu beni çok mutlu etti.

"Hayır. Kesinlikle hayır, Wells McCoy." Dişlerini sıkarak, bana dik dik bakarken, ben kapıyı kapatırken kamyonetimin kapısının önünde duruyor.

Anahtarlarımı kot pantolonumun cebine sokarak kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne? Artık otopark polisi mi oldun, Rosalie Sullivan?"

"Ha ha," diyor başını sallayarak. Saçları açık, gevşek dalgalar geniş göğüslerinin üzerine düşüyor, üzerinde sevimli küçük pembe bir kazak var. Kazak, benim ağzımın suyunu akıtacak kadar kıvrımlarını vurguluyor. "Oraya park edeceğimi biliyordun, sonra gelip onu çaldın."

"Öyle mi? Bu park yerini seçtiğime eminim çünkü burası çok soğuk ve mağazaya daha yakın. Her zaman insanları senden bir şeyler çaldıkları için suçluyor musun? Bu bir alışkanlık gibi görünüyor," diye karşılık veriyorum ve onu geçip mağazaya doğru ilerliyorum.

Hırsıla, benim adımlarımın iki katı olmasına ve bana yetişmek için çabalmasına rağmen, yanıma gelip yanımda yürümeye başladı. "Hayır, o sadece senin için ayrılmış."

"Gururum okşandı."

Gözlerini devirdi. "Her zamanki gibi seninle konuşmak çok güzeldi."

"Ben de, güzelim. Oh, bu arada..." Mağazanın arkasına doğru yürürken, son bir kez ona dönüp omzumun üzerinden, "Kızdığında çok seksi oluyorsun. Seni rahatsız etmek yeni favori eğlencem olabilir," dedim.

Yürümeye devam ediyorum ve ayaklarımın dibine düşen kızılıcık konservesi kutusunu görmezden geliyorum.

dört

Rosalie

Noel Hayaleti... Komşular

Nasıl olur da yeni bir komşumuz olacağından hiç haberim olmaz ve şimdi birdenbire *her yerde* karşımıza çıkar?

Gerçekten her yerde.

Keşke bu abartı olsaydı, ama değil. Ne zaman başımı kaldırırsam, orada.

Geçen sabah, ben sevdiğim karamelli soğuk kahvemi alırken o da Frosty's'teydi ve aptalca yarı gülümsemesi ve yıpranmış siyah kapüşonlu sweatshirtinin altında hiç de yakışmayan kaslarıyla, tam önümden son yaban mersinli kekini çalarak sabahımı mahvetti.

Aynı muffin, onu defalarca sipariş ettiğimi görmüştü.

Ve dürüst olmak gerekirse, birisi *kapüşonlu sweatshirt* ile nasıl bu kadar seksi görünebilir?

Dün öğleden sonra, Doc Jones'un ön kapısının önündeki karları küremesine yardım ediyordu ve Pokeno'daki tüm kadınlar neredeyse bir daire oluşturup ona hayran hayran bakıyorlardı. İşini bitirdiğinde *alkışladılar* bile.

Adam, dünyadaki açlığı çözmüyordu, sadece kar küreyip temizliyordu!

Sonra da o ticari fiyasko vardı, tabii ki yine o araya girip benim park yerimi aldı ve sinirlendiğimde seksi görüldüğümü söyleme cüretini gösterdi.

Sanki beni öyle yapan kişi olmak hoşuna gidiyormuş gibi.

İğrenç!

İç çekerek, tezgahın arkasından, büyükbabamın kamyonetinin arkasından şeker torbalarını indirmesine ve sanki 50 kilo ağırlığında değillermiş gibi mağazaya taşınmasına yardım etmesini izliyorum.

Ne olursa olsun, sinir bozucu derecede seksi, sinir bozucu derecede çekici ama can sıkıcı yeni komşumdan kaçamıyorum.

Ve pislik gibi davranışlarına rağmen, herkes Wells McCoy'u seviyor gibi görünüyor.

Hayatım boyunca, nedenini anlayamıyorum. Sanki onun telafi edilebilir nitelikleri olan bir listesi varmış gibi değil.

Tamam... belki *birkaç* takdire şayan özelliği vardır. Kasabamızdaki yaşlılara yardım etmesi, ihtiyacı olduğunda büyükbabama yardım etmesi gibi.

Ama yine de. Bana göre? O sinir bozucu ve öfke uyandırıcı.

Tamam, belki de onu çekici bulmak istemediğim için biraz önyargılı davranıyorum. O sadece komşum değil, daha önce de onun gibi birçok erkekle tanıştım.

Yakışıklı, çekici, dünyayı avuçlarının içinde tutan erkekler.

Bradley gibi. Ve hepimiz bunun nasıl bittiğini biliyoruz.

Özellikle onunla birkaç kez görüştükten sonra temkinli davranıyorum.

Onun gerçekten de yan binayı satın aldığını ve en iyi arkadaşı Collin'in yardımıyla onu yenilediğini öğrendim. Bu bilgiyi elbette Kennedy'den aldım. Bu kasabada çekici, bekar bir erkek varsa, o da bir kan köpeği gibi peşine düşer.

Gerçek şu ki: ona ne kadar ters bakarsam bakayım, o hiçbir yere gitmiyor.

Grams, kapıyı arkasında kapatır kapatmaz, kapının üzerindeki zil çaldığında hemen bir şeye dikkat çeker. "Biliyor musun Rosalie, bu sevimli adamı neden sevmediğini anlamıyorum. O bir melek. Çok tatlı," der, gözlerinde hayranlık dolu bir bakışla.

Dudaklarımdan bir inilti çıkmak üzereydi, ama bir şekilde kendimi tutmayı başardım. "Tanrım, Grams, sen de mi? O... sinir bozucu ve kaba. Ve açıkça bencil."

Kaşları yükselir, dudakları büzülür, hiçbir şey söylemeden çok şey ifade eder.

Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Ne? Öyle! Fan kulübünü kandırması benim suçum değil. Ben ise, yakışıklılık ve göz kamaştırıcı bir gülümsemeye o kadar kolay kanmam."

"Oh, yani onu *sevimli* buluyorsun?" diye alaycı bir şekilde sorar, gözlerim fal taşı gibi açılır açılmaz dudakları bir gülümsemeye bükülür ve ben hemen geri adım atarım.

"Uh, hayır, ben öyle demedim, büyükanne. Aslında, onun hakkında hiç konuşmasak olmaz mı? Tercihen bir daha hiç?"

Dudaklarını birbirine değdirerek mırıldanır ve önümüzdeki tezgâhtaki cam kavanozlarla meşgul olur. "Tabii ki, canım, ne dersen o. Büyükbaba yüklemeyi bitirir bitirmez yola çıkıp seni rahat bırakacağız, ama... Bu gece dükkânı kapatmak konusunda emin misin? Erken ayrılmak zorunda kalacağımız için üzülüyorum."

"Tabii ki sorun değil, büyükanne. Ben dükkânın hemen üstünde yaşıyorum ve benim için Sweet Sullivan's'tan daha önemli bir şey yok. Bunu biliyorsun. Kennedy gelip dükkânı kapatırken bana eşlik edecek."

Yüzü yumuşar, gözleri sevgiyle parlar, bana doğru adım atar ve kollarını sıkıca bana dolayarak sarılır. "Sen olmasan aynı olmazdı, benim sevgili kızım. Büyükbaban ve ben sana sahip olduğumuz için çok şanslıyız."

Bu sözler gözlerimin arkasında sıcak gözyaşları birikmesine ve göğsümün altında duygularımın kabarmaya başlamasına neden olur.

Büyükannem ve büyükbabam kendilerini şanslı sanıyor olabilirler, ama şanslı olan benim. Beni her zaman hayallerimin peşinden gitmem için teşvik eden bir aileye sahip olduğum için şanslıyım. O hayaller her zaman buradaydı, *onlarla* birlikte. Sweet Sullivan's'ta. Burası ailemizin mirası ve bunun bir parçası olmak benim için her şey demek. Burada zorunluluktan değil, sevgiden çalışıyorum.

Çünkü gerçekten başka hiçbir yerde olmak istemiyorum.

"NE DÜŞÜNÜYORUM BİLİYOR MUSUN?"

Başımı çevirip, Main Street'te yürürken Kennedy'ye baktım, kaşlarımı kaldırdım.

O söylemeden önce ne söyleyeceğini tam olarak bilsem de.

"Yeni komşusunu sevmediğini iddia eden biri için, onu sadece birkaç kez tesadüfen gördükten sonra, onun hakkında *çok fazla* konuşuyorsun." Sarışın kaşları kıpır kıpır. "Bence aslında onunla yatmak istiyorsun, Rosalie. O barın her yerinde. Ve bunu itiraf etmek zorunda kalmamak için onun çok kötü biri olduğunu iddia ediyorsun. İşte bu yüzden ona karşı bu kadar sert davranıyorsun."

Ağzım açık kalır ve elimi uzatıp omzuna dokunurum, bu sırada kaldırımda neredeyse takılıp düşerim. "*Öyle değil.*"

"Kabul et, onu çok seksi buluyorsun ve onu istiyorsun."

Alaycı bir şekilde gülüyorum. "O adamdan ziyade Trader Joe'nun Noel Baba'sını becermek isterim, Kennedy."

Tamam, bu aslında bir yalan, ama yine de, onun kesinlikle huysuz bir pislik olmasına ve belki de posta hırsızı olmasına rağmen, ona dayanılmaz bir şekilde çekildiğimi bilmesine gerek yok.

Sanki evrenin en büyük şakası gibi geliyor.

Bu adam sanki benim dilek listemden çıkıp yan binaya girmiş gibi ve çok sinir bozucu. Ve, bahsetmiş miydin... tam bir pislik.

Tüm bu durum beni biraz dengesiz ve kendim gibi hissetmememe neden oluyor. Genelde akli başında ve pragmatik biriyimdir, ama o konuşmaya girdiğinde ya da, Allah korusun, odaya girdiğinde... sanki beynim kapanıyor ve karanlıkta araba kullanıyormuşum gibi hissediyorum.

"Saçmalıyorsun Rosalie," diyor Kennedy, ben de içimden aynı şeyi söylüyorum. "Muhtemelen sana

aynı enerjiyi veriyor ve dürüst olmak gerekirse, onu senden çalmakla suçladın."

Kaldırımında durup ona dönüyorum. "Sana bunu söylediğime pişman oldum."

Omuzlarını silkiyor ve gülümserken yanaklarında gamzeler beliriyor. "En iyi arkadaşın olarak sana olanları olduğu gibi anlatmak benim görevim. Sadece, belki ona bir şans vermelisin diyorum. Sen hariç herkes onu seviyor gibi görünüyor. Sorunun *onda olduğuna* pek ikna olmadım."

"İyi ki senin ikna olmana gerek yok." Ona sert bir bakış attım. "Şimdi lütfen yemeğe gidelim, çünkü o kadar açım ki bayılacağım."

"Konuyu saptırma şeklin harika. Bence ona sorsan, muhtemelen penisine de Noel Baba şapkası takardı. Bak, iki dünyanın da en iyisi."

beş

Wells

Grump tarafından kurtarıldı

Bu lanet kasabadaki **HER ŞEY** Noel süsleriyle donatılmış durumda ve Aralık ayı daha beş dakikadır başladı.

Noel karşıtı değilim. Noel'den nefret etmiyorum. Yani, dünyanın en mutlu bayramından nefret eden ne tür bir insan olurum ki?

Sadece tarafsızım. Gerçekten tarafsız.

Hayatımın son on yılını profesyonel hokey oynayarak geçirdim ve Noel, NHL'nin sezon boyunca bize verdiği iki tatil gününden birini temsil ediyor.

Şimdi ise, artık geri dönebileceğim bir kariyerim olmadığını hatırlatan acı bir gerçek. Boxing Day'den sonra bir sonraki maça gitmek için uçağa binmeyeceğim.

Arkadaşlarım ve takım arkadaşlarım Stanley Kupası'nı kazanmak için mücadele etmeye giderken, ben Mistletoe Falls'ta kalacağım.

Bu, benim orada olmam gereken ikinci yıl olmasına rağmen, hala orada olmam gerektiğini hissediyorum.

Eğer bana kalsaydı, *hepsini* atlardım. Süslemeleri, etkinlikleri, tatil neşesini. Noel'i bir bütün olarak.

"Wells Jude McCoy, beni dinliyor musun?" Annemin sesi düşüncelerimi böldü ve ben de telefonu kulağıma daha sıkı bastırarak barın önündeki kaldırıma çıktım.

"Evet, dinliyorum."

Elimdeki Sweet Sullivan's adresli zarf yığınının bakıyorum ve postanenin yanlışlıkla onların postasını benim kutuma teslim ettiğini keşfettiğimde olduğu gibi inleme isteğiyle mücadele ediyorum.

Rosalie Sullivan, mektupları ona elden teslim edeceğim için çok *sevinecek*, bu da ona beni posta hırsızlığıyla suçlamak için bir fırsat daha verecek.

Lanet olsun.

Kim çaldığı bir şeyi geri *verir* ki?

"Yani, buraya geleceksin, değil mi?" diye sorar annem ve ben iç geçiririm.

"Evet, orada olacağım. Hayatta kaçırmam, anne."

Hoparlörden onun gülümsemesini neredeyse görebiliyorum ve göğsüme bir sancı saplanıyor, içimde zaten biriken suçluluk duygusuna bir de, üç gün boyunca ailemin kulübesinde sıkışıp kalmak ve aslında hiç umursamadığım bir bayramı kutlamak istemediğim gerçeği ekleniyor. "Ne zaman yerleşip iyi bir kız bulacaksın, Wells?" ve "Bana torun verecek zamanın gelmedi mi?" gibi sürekli soruları dinlemek.

Bunun yerine, alternatif bir seçenek olsaydı, testislerimi suya batırıp bu donmuş elektrik direğine yapıştırmayı tercih ederdim.

"Oh, harika. Sabırsızlanıyorum. Etkinlikleri planlamaya başladım bile, kız kardeşin bu hafta içinde sana programı e-postayla gönderecek. Çok heyecanlıyım tatlım. Bu yıl burada olman benim için çok önemli." Sesi yumuşak ve tereddütlü, ama daha çok umut dolu, bu da beni daha da suçlu hissettiriyor.

Geçen yıl, tatil boyunca kendime acımdan başka bir şey yapamayacak durumda olduğum için Vancouver'da evde kaldım. Bunun onu hayal kırıklığına uğrattığını ve üzdüğünü biliyordum, ama onun beni o halde görmesinden daha iyi bir seçenek olduğunu da biliyordum.

Kimsenin beni o halde görmesini istemedim.

Postaları kolumun altına alıp şekerciye doğru döndüm. "Biliyorum. Harika olacak. Tatil boyunca hep birlikte olabileceğimiz için çok mutluyum."

"Ben de, Wells. Seni seviyorum, tatlım." "Ben de seni seviyorum. Yakında görüşürüz."

Telefonu kapatıyoruz ve ben yorgun bir nefesle telefonumu kot pantolonumun ön cebine geri koyuyorum. McCoy ailesinin yıllık Noel kutlamasına ne kadar gitmek istemediğim önemli değil, bunu onun için yapacağım.

Birkaç yıl önce, hepimizi ve ailemizin temelini sarsan bir sağlık sorunu yaşadı. Bu, benim sakatlanıp kariyerimin sona ermesinden bile daha büyük bir olaydı.

Bir gün anne babamız olmadan yaşamak zorunda kalacağımızı ilk kez o kadar gerçek hissettik.

Hastanede geçirdiğimiz günler, takip randevuları, korku. Bu olay ailemizde bazı şeyleri değiştirdi ve bir şekilde hepimizi birbirimize daha da yaklaştırdı. Ve şimdi annemin Noel için *tek* isteği ne mi? Üç gün boyunca hepimizin aynı çatı altında olup, sadece birlikte vakit geçirmemiz.

Noel etkinliklerinin birkaç gününü atlatabilirim.

Sweet Sullivan's'ın kapısını iterek açtım, eşiği geçerken başımın üstündeki zil yüksek sesle çaldı ve kapıyı arkamdan kapattım.

Hemen, havada asılı duran karamel kokusu beni sarar, şaşırtıcı derecede rahatlatıcı bir şekilde tatlı ve baskındır. Neredeyse nostaljik. Well + Good'da çalıştığım son birkaç hafta içinde bu kokuya alıştım. Tatlı koku binalarımız arasındaki duvarlardan sızıyor ve tüm barım şeker gibi kokuyor. İlk başta bu beni rahatsız etti, çünkü Rosalie Sullivan ile tanıştıktan sonra tek düşünebildiğim, onun etrafındaki her şeyin ne kadar tatlı olduğu ve onun bundan ne kadar uzak olduğu idi.

O, aklımdan çıkaramadığım bir muamma ve nedenini anlayamadığım için deli oluyorum. Kafamda bu kadar yer kaplayan şey onda ne?

Onu tezgahın arkasında, diğer tarafta bir çiftle konuşurken görüyorum, yüzünde gözlerine ulaşmayan bir gülümseme var.

zoraki bir gülümseme.

Onu gördüğüm her seferinde, ne tür bir gülümsemesi olduğunu anlayacak kadar dikkatimi ona vermiş değilim.

Ama yine de, bu gülümseme, Frosty's'teki çocuk ona sipariş ettiği iğrenç derecede tatlı kahveyi uzattığında ona attığı göz kamaştırıcı gülümsemeye benzemiyor.

Ya da en iyi arkadaşıyla Main Street'te yürürken, kim bilir ne hakkında kıkırdayarak güldükleri sırada taktığı gülümseme gibi.

Onunla ilgili her şeyi fark ettiğimden değil, ama bu kasaba bir alışveriş merkezi kadar küçük, hiçbir şeyi gözden kaçırmak zor.

Rosalie'nin boynuna kırmızı-beyaz çizgili bir önlük bağlanmış, göğsünün ortasında dükkanın logosu uzanıyor. Koyu renkli saçlarının yumuşak bukleleri omuzlarına dökülürken, sahte, tuhaf bir şekilde tiz bir kahkaha atıyor ve ben izlerken kaşlarım çatılıyor.

Parmakları saçına uçar, bir tutam alır ve konuşmaya devam ederken parmaklarıyla ucunu döndürür. Artık daha yakın olduğum için konuşmayı duyabiliyorum.

Karşısında duran iki kişiye o kadar odaklanmış ki, benim burada olduğumu fark etmemiş bile. Bu durum, içeri girdiğimde çalan gürültülü zil sesinden sonra onun öz farkındalığı açısından biraz endişe verici.

Mağaza gece geç saatlere kadar açıkken ve o burada tek başına olduğunda da bu kadar dikkatsiz mi davranıyor?

Siktir, Wells, neden kızın yaptıklarıyla ilgileniyorsun? Senin işin o duvarın öbür tarafında, burada değil. *Onunla* değil.

"Evet, uzun zaman oldu. Şey..." Rosalie yine garip bir şekilde güldü, boğazı sertçe yutkundu. "Ve bu..."

Karşısında duran adam başını sallar ve elini kadının beline koyar. "Bu nişanlım Jessica."

Rosalie'nin yüzündeki ifade anında değişir, gözleri büyür, yanakları daha da koyu pembeye döner, bakışları ikisi arasında gidip gelir. "*Nişanlın mı?*" Sesi cırtlak çıkar ve şimdi tamamen ilgimi çekmiştir.

Açıkçası, bu onun için rahat bir konuşma değil. Ayaklarımın üzerinde hafifçe kayıyorum ve sonunda, paniğe kapılmış gözleri benimkilere kayıyor, burada olduğumu fark edince

biraz genişliyor, ama kız konuşmaya başlayınca dikkatini hemen ona çeviriyor.

"Evet! Aslında Şükran Günü'nde Vail'deki bu nefes kesici kulübede nişanlandık. Bradley kayak pistinin ortasında diz çöküp karın ortasında bana evlenme teklif etti," diyor kadın, ona bakarak elini kaldırıp yanağını okşadıktan sonra aynı elini Rosalie'ye doğru uzatıp parmaklarını kıpırdatıyor. "Hayatımın en romantik anıydı. Tam da benim hayal ettiğim gibi bir yüzük seçmişti. Açıkçası, sanki kader gibiydik."

Rosalie, yüzüğü aşağıya bakarken garip bir şekilde mırıldanıyor, gözleri neredeyse kafasından fırlayacak gibi.

Dürüst olmak gerekirse, o yüzük tam bir felaket. Elbette, muhtemelen bir servete mal olmuş, parmağını ağırlaştıran bir taş, ama aynı zamanda gösterişli, sadece başkalarının hoşuna gitmesi için yapılmış, ona değil.

"Dinle, biraz karışık bir ayrılık yaşadığımızı biliyorum, ama bunu geride bırakmak istiyorum," loafer ayakkabıları ve dar chino pantolonuyla salak herif Rosalie'ye mırıldanır.

Oh, lanet olsun. Bu adam onun *eski sevgilisi* mi?

Şu anda kolonoskopi yaptırmıyormuş gibi görünmesine şaşmamalı. Bu aptal nişanlısını buraya ne için getirdi... Onun yüzüne vurmak için mi?

En azından benim durduğum yerden öyle görünüyor. Ne pislik herif.

Rosalie cevap verme şansı bile bulamadan, adam konuşmaya devam ediyor. "Jessica ve ben, geçmişimiz ve evliliğimize sadece mutlulukla ve bizi engelleyecek hiçbir şey olmadan girmek istediğimiz konusunda çok uzun ve hassas bir konuşma yaptık. Aslında bugün buraya gelmek onun fikriydi."

Evet, eminim öyledir.

Gözlerimi devirerek, cam vitrine yaslanıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak bu saçmalığın gelişmesini izliyorum.

"Ben sorayım," dedi nişanlısı neşeyle, uzun, düz sarı saçlarını omzunun üzerinden hafifçe attı. "Sweet Sullivan's'ın birkaç hafta içinde nişan partimizin cateringini yapıp yapamayacağını bilmek istiyoruz."

Biliyorum, biraz son dakika oldu ama parti ve Bradley'nin ailesiyle tatil geçirmek için sadece Boxing Day'e kadar şehirde kalacağız. Ve dürüst olmak gerekirse, daha iyisini düşünemedim. Ya da daha fazlasını, bilirsin... bu olayın gerçekleşmesi için tam bir döngü gibi?"

Rosalie'nin yüzü bembeyaz, hatta belki biraz yeşilimsi bir renk aldı, sanki karşısındaki iki kişiye kusacakmış gibi.

"Sen tüm kasabada en inanılmaz tatlıları yapıyorsun, Rosalie. Kimse bu kadar kısa sürede bunu yapamaz," diye ekliyor Douchebag. "Hadi, eski günlerin hatrına?"

"Ben-ben..." diye başlar, sonra durur, yutkunurken dudaklarını birbirine kapatır ve bir saniye için gözleri benimkilere kayar, sonra tekrar ona bakar. "Ben... Sanırım, bilmiyorum..."

"Bu benim ailem için de çok önemli," diye sözünü kesen adam, yırtıcı bir sahtekarlık olarak tanımlanabilecek bir gülümseme takındı. "Ailenizin bu küçük işini ne kadar desteklediklerini biliyorsun. Babam bu yıl yine belediye başkanlığına aday ve sanırım kampanyayı senin büyükbabanla görüşüyor. İşlerin garip bir hal alabileceğinden endişeleniyorlardı ama ben onlara senin daha olgun bir insan olduğuna ve bunun sorun olmayacağını söyledim. Anneme, Rosalie'nin aptalca bir geçmiş ilişkiye takılmayacağını söyledim. O kadar da ciddi bir şey değildi."

Tanrım, bu adam tam bir pislik.

Rosalie'nin yüzü sarsıldı, gözleri yaşardı ve lanet olsun, bu adamın ona böyle davranmasını izleyemem.

Ne yaptığımı hiç bilmiyorum, ama bildiğim tek şey, burada durup onun bu boktan duruma maruz kalmasını daha fazla izleyemeyeceğim. Bazen pisliğin tekiyim, ama o kadar da pislik değilim.

"Hey, bebeğim," diye mırıldanarak tezgahın etrafından Rosalie'ye doğru yürüdüm ve kolumu beline dolayarak onu nazikçe yanıma çektim. "Geciktiğim için üzgünüm. Koşum çok uzun sürdü. Dün gece beni çok geç saatlere kadar uyutmadın, ben çok yorgunum..."

Birisi boğazını temizledi ve ben Rosalie'nin geniş, şimdi şaşkın bakışlarından gözlerimi ayırıp karşımızda duran aptal adama baktım. "Affedersiniz, siz kimsiniz? Biz konuşuyorduk?"

Kıkırdayarak, tezgahın üzerinden ona doğru elimi uzattım. "Oh, pardon. Ben Wells, Rosalie'nin erkek arkadaşıyım."

Bunu söylediğimde yanımda hafifçe gerginleşir ve sonra tezgahın altında, uyluğumun dış tarafında keskin bir çimdik hissederim, bu da gülümsememi genişletir. Ayağımı onun ayağına çarparak, umarım ona bu oyuna uymasını söylemişimdir.

"Oh... Rosalie, biriyle çıktığını bilmiyordum," diye mırıldanır Douchebag, ama yine de nemli, aşırı yumuşak avucunu benimkine kaydırır. Gözlerimi devirme isteğine bir şekilde direnirim. "Ben Bradley Ashford. Eski bir arkadaş..."

"*Eski erkek arkadaşım.* Tabii ki, aptalca bir geçmiş ilişkiden. Bu yüzden hiç bahsetmedim, çünkü *ciddi* bir şey değildi," diye sözünü keserek, kaşlarını kaldırarak Rosalie diyor. Sesi birdenbire güçlü ve kararlı hale geliyor ve ben gurur duymuyorum. Sanki az önce içinde bulunduğu şokun transından çıkmış gibi. "Bundan önce bahsetmediğim için özür dilerim. Şey... Önemli olduğunu düşünmedim. Bradley şu anda New York'ta yaşıyor. Sanırım?"

Bakışlarımı ondan eski sevgilisine çeviriyorum, onun bakışları buz gibi. "Los Angeles."

Görünüşe göre, Rosalie'nin kendine gelmesi için tam da buna ihtiyacı varmış. Dudaklarını büzerek sırtıyor. "Oh, özür dilerim."

"Nişan partilerini düzenlemek çok hoş bir davranış, bebeğim," diyerek Rosalie'ye bakıyorum. Parmaklarımı çenesine götürüp yukarı kaldırıyorum. "Aferin kızıma. Her zaman ihtiyacı olanlara yardım ediyorsun."

Diğer elim belinde, onu bana sıkıca çekiyorum. Pisliğin nişanlısı ciyaklıyor, ama ikimiz de onu hemen görmezden geliyoruz onları görmezden geliyoruz. En azından ben öyle yapıyorum.

Çünkü bu muhteşem kız kollarımda, güzel gözleri benimkilere bakıyor ve bu hissi biraz fazla seviyorum. Yumuşak, sıcak vücudu bana yapışmış, tatlı, şeker gibi kokusu burnumu dolduruyor, göğsü benim gibi yakınlığımızdan etkilenmiş gibi inip kalkıyor.

İkimizi de çok şaşırttığına eminim. Tek ben olamam olmamalıyım.

"Yani nişan partisine catering hizmeti vereceksin?" diye sordu, . Bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu şu anda bilemiyorum, ama ikincisini seçiyorum çünkü ihtiyacım olan son şey onunla karışıklığa girmek.

Rosalie ona bir bakış attı, sonra tekrar bana döndü, sanki gerçekten düşünüyormuş gibi dudağının köşesini ısırdı, sonunda bir gülümseme takındı ve ona baktı. "Tabii ki. Memnuniyetle. Haklısın, geçmiş geçmişte kaldı ve ikimiz için de *önemsiz* olduğu için mutluyum."

Gözleri hafifçe kısıldığında gülümsemeyi zor tutuyorum, ama o bir gülümseme takınıyor. "Güzel. Güzel. Harika. Jessica sana tüm detayları e-postayla gönderecek. Biliyorsun, ikiniz de partiye gelmelisiniz. Herkesin bizim barışmamızı görmesi harika olacak, Rosalie. Bu kutlanacak bir şey."

Göz kırparak nişanlısının kolunu tutar ve onu arkasına çeker, sanki bir çocukmuş gibi onu mağazadan dışarı sürükler, beni ve öpüp boğmak arasında kararsız kaldığım sinir bozucu derecede seksi komşumu, ağır ve gergin bir sessizlik içinde yalnız bırakır.

Kapı arkalarından kapanır kapanmaz, üzerinde yüksek sesle çınlayan lanet olası zil, bana döner.

"Bu da neydi böyle, Wells!"

altı

Rosalie

CheWellsnuts Açık Ateşte Kavruluyor

KIZIYORUM ve bunun önümdeki vitrinde sergilenen tarçın kırmızısı kar taneleriyle hiçbir ilgisi yok.

"Sen deli misin?" diye bağıryorum, aptalca, çekici gülümsemesi ve süveterimin kenarından görünen küçük deri parçasını okşarken çok iyi hissettiren güçlü, nasırlı parmaklarıyla Wells'ten uzaklaşmak için çok gerekli olan büyük bir adım atıyorum. "Aslında, cevap verme bile çünkü zaten deli olduğunu biliyorum. Ne halt ediyordun?"

Dudakları yukarı doğru kıvrılır ve utanmadan omuz silker, sanki burada durduğu beş dakika içinde hayatımı daha da mahvetmemiş gibi. "Mağazana gelip nişanlısını ve onun kocaman yüzüğünü göstererek hava atan pislik eski sevgilinden kurtarılmaya ihtiyacın olduğunu mu? Aslında, bana teşekkür etmen gerek."

Ağzım açık kalır ve sonra, "*Teşekkür etmek* mi? Az önce ne kadar büyük bir karışıklık yarattığının farkında mısınız? Az önce eski sevgiliye *bizim çıktığımızı* söyledin ve şimdi o kapıdan çıkmadan önce bütün kasaba bunu öğrenecek

Kapıdan çıkmadan önce bütün kasaba bunu öğrenecek. Merhaba, Mistletoe Falls? Nüfusu dört bin mi? Tanrım, tabii ki, şimdi bir de onun lanet nişan partisini düzenliyorum." Bir inilti dökülüyor ağzımdan. "Daha kötüye gidebilir mi bu durum?"

Bunu söylememeliydim, çünkü ne zaman biri "Daha kötüye gidebilir mi?" dese, her zaman kaçınılmaz olarak daha kötüye gider.

Sanırım Wells'in haklı olduğu bir konu var. Bradley kesinlikle bir pislik. Onun hakkında o kadar da unutmadım. Sadece şoktaydım ve beynim, onun ve nişanlısının şekerçi dükkanında durup, nişan partilerini düzenlememi istemelerini, sanki birlikte olduğumuz süre boyunca kalbimi kırmamış ve kendimi tamamen değersiz hissettirmemiş gibi, kabullenmekte zorlanıyordu.

O New York'a ya da Los Angeles'a ya da her ne haltsa yaşadığı yere taşındığından beri onu bir daha görmeyi hiç planlamıyordum ve onun ailesinden de her ne pahasına olursa olsun uzak duruyordum.

Bu küstahlık gerçekten şaşırtıcı ve beynimin çalışmayı durdurmasının nedenlerinden biri de bu.

Aniden, taze çam ve *erkek* kokusu beni sardı ve başımı kaldırıp baktığımda Wells yine tam önümde duruyordu, o kadar yakındı ki hissedebildiğim ve soluyabildiğim tek *şey oydu*.

"Tamam, sahte erkek arkadaş olayı için özür dilerim. Dürüst olmak gerekirse, o anda aklıma geldi ve söylemeye başladım, ama... yüzündeki ifade buna değmedi mi?" Dudakları, midemi altüst eden ve kalbimi göğsümde düzensizce çarptıran bir gülümsemeye kıvrıldı.

Tanrım, o kadar sinir bozucu ki, ama aynı zamanda o kadar seksi ve o kadar *iri* ki, bu çok saçma.

Gülümsememi bastırmaya çalışsam da, gülümsemem ortaya çıkıyor ve gözlerimi deviriyorum. "Tamam. Biraz iyi geldi."

Derin ve alçak bir kahkaha atıyor, sesi o kadar boğuk ki, sesini *hissede biliyorum*.

Kaşlarım kalkar ve parmağımı kaldırıp, kaya gibi sert göğsüne pek de nazik olmayan bir şekilde dokunurum. "Gülme. Komik değil. *Gülmeyi kes*, Wells."

Tabii ki dinlemiyor. Bu sadece onu daha çok güldürüyor, sanki ben bir karınca gibi dev bir adamı dürtmeye çalışıyormuşum gibi. Ellerini teslimiyetle kaldırıyor, kalın omuzlarını bir kez daha silkiyor. "Biraz komik."

"Senden nefret
ediyorum."

"Hayır,
etmiyorsun."

Hâlâ ona dokunduğumu fark edince, parmağımı hızla göğsünden çekip yüzümü ellerimin arasına gömdüm ve başımı eğip düşük bir iniltiyle başımı salladım.

"Bu haber yayılınca bütün kasaba bizim çıktığımızı düşünecek. Bradley bunun sadece bir yalan olduğunu öğrendiğinde bunun benim için ne kadar utanç verici olacağını biliyor musun? Erkek arkadaşım varmış gibi davrandığım için beni daha da zavallı bulacak. Onun egosunun büyüklüğünü düşünürsek, bunun hala ona karşı hislerim olduğu için olduğunu düşüneceğinden eminim, Wells! Tanrım, bu çok utanç verici. Bugün onu görmek bile korkunçtu, bu da durumu daha da kötüleştiriyor."

Bunun nasıl sonuçlanacağını düşünmek bile midemi tamamen farklı bir nedenden dolayı sıkıştırıyor.

Bradley konusunda birçok hislerim var, ama yıllar sonra onu ilk kez gördükten sonra sahte bir erkek arkadaş uydurduğumu öğrendiğinde onun düşüneceği hisler değil.

"Tamam, peki ya kimseye çıkmadığımızı söylemezsek ne olur?" Wells'in sert sesi beni başımı kaldırıp ona keskin bir bakış atmaya itti.

"Yani, sürekli kavga edersek bu oldukça bariz olacak. Çiftler 24 saat 7 gün boyunca tartışmazlar."

"Tabii ki tartışırlar. Bu, ilişkiyi ilginç kılar." O sadece gülüyor ve ben gözlerimi kısarak, bakışlarımin yoğunluğuyla onu alt etmeye çalışıyorum.

"Bir fikrim var. Beni dinle, tamam mı? İnsanlar bizim çıktığımızı düşünecek... Tamam mı? Siktir et, kimin umrunda? Eski sevgilin, çok daha seksi, çok daha büyük bir... bulduğunu düşünecek." Elimi uzatıp meme ucunu çeviriyorum ve boğuk bir inilti ve kahkaha karışımı dudaklarından dökülüyor. "Siktir, tamam, tamam. Tamam. Bak, onun partisi ve tatili bitene kadar birkaç hafta boyunca herkesi kandırsak nasıl olur? Sonra o gidecek, geldiği yere geri dönecek ve kandırıldığını hiç anlamayacak."

Kaşlarımı kaldırıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Öyle mi? Yani sen iyi kalpliliğinden benimle sahte bir ilişki mi kuracaksın?"

Şüpheliyim. O kocaman, gülünç derecede kaslı göğsünün içindeki tek şey kömür ve ikimiz de bunu biliyoruz, öyleyse neden? Bundan ne kazanacaksın?"

Yüzü bir an karardıktan sonra sonunda şöyle dedi: "Sahte bir kız arkadaşın bana da yararı olabilir. *Tatil arkadaşı gibi*, diyebiliriz."

"Bu mantıklı, çünkü seninle *isteyerek* çıkacak tek kız, bunu yapmak için bir karşılık alması gerekir," diye karşılık verdim, yüzümde memnun bir sırıtışla. "Senin ışıltılı kişiliğin ve diğer özelliklerin sayesinde."

Ta ki o bana yaklaşıp kadar. Her santimi sert olan vücudu bana öyle bir bastırdı ki boğazım sıkıştı, ellerim göğsümde yumruk haline geldi.

Başını hafifçe eğerek gözlerime bakıyor. "Bir kadına hiçbir şey için yalvarmam gerekmediğine inan bana, Rosalie, tabii o tür şeylerden hoşlanmıyorsa, o zaman *çok* uslu bir çocuk olabilirim."

Sesi, tenimin üzerinde kayarak yüzeyin altında bir uğultu yaratıyor.

Kahretsin, bu neden aynı anda bacaklarımı birbirine sıkıştırıp çığlık atmak istememe neden oluyor? Şu anda ne olduğunu gerçekten bilmiyorum, ama sanki bedenimden çıkmış gibi hissediyorum.

"Tamam," diye cevap veriyorum, sesim hiç kendiminki gibi değil, kısık ve nefessiz. Bir adım geri çekilip titrek bir nefes alıyorum, onun dudaklarını birbirine bastırmasını izliyorum. Bilmiş bir gülümseme yüzünde beliriyor ve bir an için onu boğazlamak istiyorum.

Şu anda ihtiyacım olan tek şey alan.

Böylece düzgün düşünebilirim.

"Biraz tuhaf geldiğinin farkındayım, ama ben ciddiym. Bir düşünsene," diyor. "Senin sahte bir erkek arkadaşına ihtiyacın var, benim de sorunlarımızı çözmek için sahte bir kız arkadaşına ihtiyacım var. Çözüm çok basit: Noel'e kadar sahte bir ilişki yaşayalım, sonra sen yine beni sevmediğini iddia etmeye devam edebilirsin. Gerçi ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

Gözlerimi devirip çenemi kaldırıyorum. "Böyle söyleyince çok kolaymış gibi geliyor. Tanrım, neden bunu kendim düşünemedim ki? Ah, tabii ya... çünkü bu lanet olası bir Hallmark filmi değil, Wells. Sahte flört, sahte tatil flörtü, gerçek hayatta olan bir şey değil."

Wells omuz silkiyor. "Olabilir."

"Neden tatil için sahte bir randevuya *ihtiyacın* var ki?
Aslında, bu ne anlama geliyor ki?"

Bunu sorduğuma bile inanamıyorum çünkü bunu ciddi olarak düşünmüyorum.

Hiç.
Öyle
miyim
?

Kocaman eliyle çenesini kaplayan kalın sakallarını okşarken duruşu değişir ve temkinli bir şekilde iç çeker. "Annemin Noel'de tek istediği, tüm çocuklarının bir çatı altında toplanmasıdır. Cedar Ridge'deki ailemin kulübesinde. Şu anda hepimiz ülkenin farklı şehirlerine dağılmış durumdayız ve bu, hepimizin bir araya geldiği tek zaman. Telefonlarımızı hediye kutusuna koyup, annemin hazırladığı programda yazanları yapıyoruz. Masa oyunları, aile yemekleri, her türlü şey. Annem bu bayrama takıntılı, bu yüzden dekorasyona çok önem veriyor, her şeyi temaya uygun yapıyor. Gerçek ev kadar büyük bir Noel köyü koleksiyonu var."

Bu hala neden bir randevuya ihtiyacı olduğunu açıklamıyor, bu yüzden kaşlarımı kaldırıp başımı sallayarak devam etmesini söylüyorum. "Tüm kardeşlerim çift, çoğunun çocuğu var. Ve ben ne zaman evleneceğim, ne zaman torunlar gelecek gibi sorulardan bıktım usandım. Çok yorucu ve bir partner getirirsem, herkesin benim özel hayatımla ilgili rahatlamasını umuyorum. Annemi, yerleşik bir hayata doğru ilerlediğimi göstererek yatıştırmak istiyorum."

Peki, tamam, bu adil görünüyor.

"Dürüst olmak gerekirse, bunun nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyorum," diye başlıyorum ve ardından iç çekiyorum. "Büyükannem ve büyükbabam, onları ne kadar sevdiğim halde, bu kasabadaki her bekar erkekle beni eşleştirmeye çalışıyorlar."

Wells başını sallar. Dilini dolgun alt dudağına sürer ve derin bir nefes verir. "O zaman her Noel'de neler yaşadığımı biliyorsun. Bu konuda endişelenmemek güzel olurdu ve bu işe yarar çünkü birbirimize yardım edebiliriz. Herkes kazanır. Sen bana yardım edersin, ben sana yardım ederim."

Sahte tatil randevusu kulağa kesinlikle saçma geliyor, ama aynı zamanda itiraf etmeliyim ki... o kadar da kötü bir fikir değil. Evet, biraz çılgınca ve

bir kitaptan çıkmış gibi hissettiriyor, ama yine de, tamamen işe yarayabilir. Tabii ki, o buraya gelip sahte erkek arkadaşım gibi davranmasaydı, bu kadar derine batmazdım.

Ama haklıydı, Bradley ve onun fazla mükemmel nişanlısına birazcık da olsa ders vermek kesinlikle buna değirdi.

Tam da bu yüzden kendimi "Ben varım" derken buluyorum.

yedi

Rosalie

Holi-randevu: Oyun Planı

"Bana öyle bakma," diye mırıldanıyorum, arabamın yan aynasına bakarak dudak parlatıcımı ve saçımı son bir kez kontrol ediyorum.

Hala burada olduğuma ve bu plana ilk başta kabul ettiğime inanamıyorum, ama kendimi Wells McCoy'un eski çiftlik evinin önünde, terli avuç içleri ve çarpan bir kalple buluyorum.

Vay canına.

Oh... ve Penelope.

En sevdiğim kızıma bakıyorum, ki o da bazen küstahlığıyla hayatımın kabusu olabiliyor. Kennedy dışında, çoğu arkadaşım evli ve çocuklu. Ama sadece ben ve Penny kızım, Sweet Sullivan'ın üstündeki dairemizde yaşıyoruz.

Ve ben bununla her zaman tamamen sorun yaşamadım.

Çoğu zaman, bir çocuktan çok daha az bakım gerektiriyor. En azından ben öyle düşünüyorum.

Kaşlarımı kaldırıp ona ve onu hiç çaba sarf etmeden sürekli acınası bir hale getiren o yargılayıcı ama tatlı mavi gözlerine bakıyorum.

"Ne? Onun ne düşündüğü umurumda değil. Sadece oraya dağınık bir halde gitmek istemiyorum, hepsi bu."

Şu anda bana bakışından, konuşabilseydi, "Mhm, tabii, ne dersen o" diyeceğini eminim.

"Hadi, üşütmeden önce gidelim," diyerek kısa araba yolunda yürümeye başlıyorum. Penny arkamda yavaşça koşuyor, her adımında kabarık kuyruğu sallanıyor ve kalbimin sıkışmasını engelleyemiyorum. Büyükanнемin ona ördüğü süveter içinde çok sevimli görünüyor. Ona tam uyuyor. Koyu yeşil renkte, ön tarafında şeker kamışları olan kazak, kulaklarına taktığım küçük kırmızı kadife kurdelelerle mükemmel uyum sağlıyor.

Onun konusunda *biraz* abartılıyım, ama sorun değil çünkü o var olan en sevimli melek ve eğer biri abartıyı hak ediyorsa, o da odur.

Wells'e mesaj atıp onu da getirmemin sakıncası olup olmadığını sorduğumda, kabul etmesine şaşırdım. Son zamanlarda çok çalışıyorum ve onunla yeterince zaman geçiremediğimi hissediyorum. Genelde o da benimle birlikte dükkanda oluyor, ama işler çok yoğun olduğu için, bütün gün çocuklar onu okşamaya çalıştığı için çok fazla uyarıcı olabileceği için onu üst kata bırakıyorum. Bu gece onu geride bırakmak annelik suçluluğu hissettirdi ve Wells sahte bir kız arkadaş istiyorsa, sanırım sahte bir köpek çocuğu da alacak.

Biz bir paket anlaşmasıyız.

Ve ayrıca... belki biraz duygusal desteğe ihtiyacım olabilir. Bu yüzden onun da burada benimle olmasına ihtiyacım vardı.

"Tamam, Penny kızım. İşte bu," diye fısıldıyorum sessizce, ön verandaya çıkan gıcırdayan merdivenleri çıkarken. Zili iki kez çaldıktan sonra geri çekilip ona bakıyorum. "En iyi davranışını sergilemen gerekiyor, tamam mı?"

Çok endişeli olduğumdan değil. Kızım genelde bir melek gibidir.

Birkaç saniye sonra kapı açılır ve Wells görünür. Tanrım, o kadar çekici ki nefesim kesiliyor.

Onun gibi bir adam nasıl *gerçek* olabilir ki?

Duşunu yeni almış, dağınık koyu saçları nemli, su damlacıkları hala koyu saç tellerine yapışmış durumda ve taze çam ve lezzetli bergamot kokusu aramızdaki havada asılı kalmış, burnumu dolduruyor

. Onunla ilgili her şey aşırı derecede erkeksi ve bunu bu kadar çok sevdiğim için kendimden nefret ediyorum. Çenesinin kenarındaki saçları kalın ve düzgünce kesilmiş ve isteksizce de olsa, mükemmel bir şekilde bakımlı sakalının onu daha da çekici hale getirdiğini kabul etmek zorundayım.

Koyu renkli bir kapüşonlu sweatshirt ve gri bir eşofman altı giyiyor, ama bakışlarımı üzerinde tutmaya izin vermiyorum.

Oh, o ne yaptığını çok iyi biliyor.

Erkeklerin gri eşofman altı, kadınların iç çamaşırlarına eşdeğer.

"Selam," diye homurdanıyor, bakışları vücudumun üzerinde ve dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Geldiğin için teşekkürler."

Boğazımı temizleyip başımı sallıyorum. "Evet, tabii ki. Şey... bu Penny." Gözleri ayaklarımın dibindeki kızıma kayıyor ve yüzünde geniş bir gülümseme yayılıyor. Bu, ondan gördüğüm ilk gerçek gülümseme olabilir. Bu gülümsemenin yüzünü nasıl değiştirdiğini görünce bir an donup kalıyorum.

Ne kadar yakışıklı olduğunu fark ettim.

Çömelerek Penny'ye uzanır ve Penny'nin burnuyla onaylayarak onu dürtmeden önce elini koklamasına izin verir. Yumuşakça kafasını okşar, kulaklarının arkasını kaşır. "Merhaba Penny. Fiyonklarını çok sevdim. Çok hanımefendi gibi."

Kes şunu, Rosalie. Hemen kes şunu.

Güçlü ol. Bu kasabadaki herkes gibi Wells McCoy'un kurbanı olma.

Penny'ni narin bir şey gibi okşuyor ve büyük elleriyle onu ezebileceğinden endişeleniyor olsa bile. O kadar şefkatli ki, ikimizin kalbini de rehin almadan önce onu kucağıma alıp kaçmak istiyorum.

Kıkırdayarak düşüncelerimi uzaklaştırıyorum. "O çok zarif biridir."

"Görüyorum," diye mırıldanıyor ve tekrar tam boyuna yükselerek bir kez daha üzerimde yükseliyor. "İçeri gelin. Sizinle tanıştırmak istediğim biri var."

Panik bir an göğsümü kaplar ve kaşlarım kalkar. *Kahretsin!*

Bir dakika, şimdiden ailesiyle mi tanışacağım? Bunun sadece bir strateji toplantısı olduğunu sanıyordum. Bu adam hakkında, beni deli eden yeteneği ve çok güzel koktuğu dışında

bu adam hakkında, beni deliye çevirme yeteneği ve çok güzel kokması dışında hiçbir şey bilmiyorum. Ne yapıyorum ben...

"Sakin ol. Sakin ol," diye gülüyor. "Ailem değil. Seni böyle gafil avlamam. İçeri gel, dışarısı çok soğuk." Parmaklarını kapının kenarına dolayarak, Penny ve benim geçebilmemiz için kapıyı daha fazla açıyor.

İçeri girdikten sonra, şaşırtıcı derecede geniş olan açık planlı mekanı bir saniye inceledim. Zeminler yeniydi, koyu renkli sert ahşap, yeni boyanmış yumuşak, nötr renkli duvarlarla uyumluydu ve hepsi yumuşak gömme aydınlatma ile aydınlatılmıştı.

"Hala biraz dağınık olduğu için özür dilerim. Gerçekten, yapabildiğim zamanlarda, projelerimi birazdan biraz hallediyorum. Şu anda barda çalışmakla burada çalışmak arasında zaman bulmak zor," diyor omzunun üzerinden, oturma odasına doğru yürürken ve ben de onun arkasından giderken.

Kafamı sallıyorum. "Wells, burası inanılmaz görünüyor. Bu kadar kısa sürede çok şey başarmışsın. Burası uzun süredir terk edilmişti ve eskiden nasıl göründüğünü hatırlıyorum. Şimdi mi? Sanki buraya yeniden hayat vermişsin."

Belki ışıklandırma yüzünden ya da sadece benim hayal gücümdür, ama sanırım benim iltifatım üzerine yanakları hafifçe pembeleşti ve ben gülümsememi bastırmak için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Onu bununla takılmayı planlıyorum, ama bu düşünce, sert ahşap zeminde pençelerin çizilme sesini duyduğumda kesintiye uğruyor ve sonra en sevimli koyu kahverengi tüy yumağı mutfağının köşesinden zıplayarak çıkıyor.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Aman Tanrım. Wells'in bir...

"Bu Frankie. Resmi adı Franklin Roosevelt, ama o Frankie'yi tercih ediyor."

Bir sosis köpeği. Wells McCoy'un bir *sosis köpeği* var.

Aklım, Noel Baba'ya yazdığım o aptalca mektuba ve hayalimdeki erkeğin benim kadar köpekleri seveceğini yazdığım kısma geri dönüyor.

Yine, bu adamın sahip olduğu özellikler konusunda kendi akıl sağlığımı sorguluyorum. Sürekli yeni ortaya çıkan özellikler, beni deli gibi hissettiriyor.

Gerçekçi olarak, Noel Baba'nın bir şekilde hayalimdeki erkek listesini yerine getirmesinin imkansız olduğunu biliyorum, ama... yine de *garip*.

O kadar büyük bir tesadüf ki, kafam allak bullak oluyor.

Şüphesiz doğru olduğunu bildiğim şeyi yeniden sorgulamaya başlıyorum.

Belki de yanılıyorum ve bir tür sihirli *bir şey* oluyor.

Frankie, Penny ile yaklaşık aynı yaşta ve aynı derecede sevimli görünüyor. Kürkü koyu çikolata kahverengisi, sevimli sarkık kulakları Penny'nin etrafında dolaşıp onu koklarken zıplıyor.

Hiç endişelenmiyorum çünkü o diğer köpeklerle çok iyi geçiniyor ve her zaman aşırı derecede sosyaldir.

Penny heyecanla patileri üzerinde zıplıyor, sanki ilk kez tanışmıyorlarmış gibi başını Frankie'nin başına sürüyor, sonra onun hemen arkasına geçip şöminenin önündeki yumuşak, koyu kırmızı renkli köpek yatağına onun yanına tırmanıyor. İkisi de o kadar uzun ki yan yana mükemmel uyum sağlıyorlar.

"Vay canına," diye mırıldanıyor Wells ve ben ona bakıyorum, kaşlarının kalktığını, yüzünün şaşkınlıkla kaplandığını görüyorum. "O zaman birbirlerini sevip sevmeyecekleri konusunda endişelenmemize gerek yok galiba."

İkimiz de köpek yatağında birbirlerine sarılan Penny ve Frankie'ye bakıyoruz ve ben başımı sallıyorum. "Evet, sanırım hayır. Yani, Penny diğer hayvanların yanında her zaman iyidir, ama başka bir köpeğe bu kadar çabuk alıştığını hiç görmemiştim."

"Frankie en iyi ihtimalle çok huysuzdur, bu yüzden evet, şok oldum."

Wells oturma odasından geçip mutfığa giderken ben olduğum yerde kalıyorum. Orada bir pizza kutusu alıp kaldırıyor. "Pizza ister misin?"

Bu aptalca yakışıklı adamın önünde pizza yeme düşüncesi midemi bulandırıyor. Aslında *herhangi bir şey* yeme düşüncesi bile.

Henüz o kadar rahat değiliz.

Bunun travmamdan kaynaklandığını biliyorum ve terapi, yemeğin bir besin kaynağı olduğu ve kimse beni vücudumu hayatta tutmak gibi basit bir şey için yargılamayacağı gerçeğini anlamama yardımcı oldu, ama yine de güvensizlik devam ediyor. Bundan nefret ediyorum.

"Ben iyiyim, teşekkürler. Çok aç değilim."

Bir anlığına bana baktı, sonra omuz silkti ve kutuyu açarak ağzımın suyunu akıtan büyük, yumuşak bir peynirli ve sucuklu pizza dilimi çıkardı.

Onun teklifini kabul etmek yerine, çantamı masanın üzerine koyup, karşıdaki bar taburelerinden birini çekip oturdum.

"Peki, planımız nedir?" diye soruyorum, o bana kaşlarını kaldırmadan önce pizzasından bir lokma daha alırken. "Ben bunun için buradayım, değil mi? Fikrimi değiştirmeden önce bir oyun planı yapalım."

Masayı dolaşarak yanımdaki sandalyeyi çekip oturdu ve tüm dikkatini bana verdi. Bu kadar yakından gözlerinin ne kadar güzel olduğunu fark etmeden edemedim. Kalın, koyu kirpiklerle çevrili gözleri, açık kehribar rengi sıvı, erimiş bal gibi görünüyordu.

"Pekala, annemi bunun gerçek olduğuna ikna etmenin tek yolu, bu işi çok iyi yapmaktır. Bu kadının altıncı hissi vardır. Çocukluğumuzdan beri, yaptığımız her şeyi anında anlar. Yalan söylediğimizde bunu hemen fark eder. Bu da demek oluyor ki, çok iyi bir performans sergilemeliyiz."

İnleyerek, mutfak masasına doğru eğildim ve başımı çevirip ona baktım. "Ve bunu bana *şimdi* söylemenin tam zamanı olduğunu mu düşündün? Tanrım, Wells. Belki de bu korkunç bir fikirdir. Eğer öyleyse, bunu başaramayacağımızı düşünüyorum."

Onun kahkahası, içimi kaplayan endişe dalgasının aksine hiç de endişeli gelmiyor. Neden benim kadar endişelenmiyor?

Aldatmayı düşündüğümüz *onun* ailesi.

"Hayır, sorun yok. Her şey yolunda gidecek. İşleri karmaşıktırmamıza gerek yok. Tek yapmamız gereken, nasıl tanıştığımıza dair bir hikaye uydurmak ve birbirimiz hakkında bazı temel şeyler öğrenmek. Kimse bize ilişkimiz hakkında soru sormayacak, Rosalie. Ben büyük bir erkeğim."

Evet, bana mı söylüyorsun.

Tezgahtan kalkarak, bar taburesinin arkasına sırtımı dayayıp nefesimi veriyorum. "Tamam, tamam. Nasıl tanıştığımız... Buldum. Gerçeği söyleyebiliriz. Sen posta kutusundan Noel Baba'ya yazdığım mektubu çaldın, ben de seni yakaladım."

"Saçmalık." Başını sallayarak güldü. "Annem benim bir şey çaldığıma asla inanmaz. Hele de Noel Baba'ya yazılmış bir mektubu."

O beni bir melek gibi görür ve onun küçük oğlunun asla yanlış bir şey yapmayacağını düşünür. Bekle..." Sesi kesilir, bar taburesinde dönerek geniş omuzlarını bana doğru çevirir. "Noel Baba'ya mektup mu yazdın? Bu yüzden mi bu kadar heyecanlanıyorsun? Noel Baba'ya inanmak için biraz yaşlı değil misin?"

Onun alaycı ses tonuna gözlerimi devirdim. "Ha ha. Çok komiksin. Tabii ki artık Noel Baba'ya inanmıyorum. Neredeyse otuz yaşındayım, Wells."

Ellerini kaldırıp avuçlarını bize doğru açıyor. "Yani, başka ne düşünebilirim ki? Ona mektup yazmışsın. Çok tatlı. Bu, dış perisine de inandığın anlamına mı geliyor?"

"Kapa çeneni. Arkadaşım Kennedy ile birkaç kadeh şarap içtik ve o, Noel Baba'ya mektup yazmak gibi aptalca bir fikir ortaya attı, ben de ona uydum. Ama nedense, o gece mektupları posta kutusuna attığımız halde, şu anda kayıplar. Mektup hırsız işini yaptığında, sen de tesadüfen yan daireye taşınıyordun. Ben de iki ile ikiyi bir araya getirdim."

Wells gülümser. "Ah, demek bu yüzden beni mektupları çalmakla suçladın ve bir anda benden nefret ettin. Anladım."

"Seni... nefret etmedim. Bu yüzden. Açıkçası, seni suçlamanın abartılı olduğunu fark ettim. Hayır, çünkü sen bir pisliksin ve beni kızdırmak için bana düşmanlık beslemekten hoşlanıyorsun."

Omuzları düşer, gözleri parlayarak şöyle der: "En azından ben dürüstüm. Seni deli ettiğimde çok seksi oluyorsun."

Midem bir dizi takla atar ve *çok* nadir bir şekilde, ne diyeceğimi bilemem.

sekiz

Wells

Noel... Komplikasyonlarla

GERÇEKTEN, Rosalie Sullivan'ın en çekici yanının ne olduğunu bilmiyorum. Hızlı zekası mı, akıllı küçük ağzı mı, yoksa benim saçmalıklarımı hiç dinlememesi mi?

Ne kadar çok yaparsam yapayım.

Bu üçünün birleşimi, pantolonumun arkasında sikimi kıpırdatıyor.

O hiç de beklediğim gibi değil ve onu tanıdıkça daha da şaşıyorum.

"Tamam, hikayemizi düzeltmeye geri dönelim. Aileme, Well + Good'da çalışmaya başladığımda tanıştığımızı söyleyeceğiz. Sen hemen yan komşusun, bu yüzden mantıklı. Kolay ve inandırıcı. Ayrıca *teknik olarak* yalan da değil."

"Doğru. Evet, haklısın, bu işleri kolaylaştırır," diyor ve önündeki kehribar rengi burbon bardağına uzanıp ağzına götürüyor.

En sevdiğim burbonu çıkardım, ama onu içişini izlemekle o kadar meşgul oldum ki, neredeyse hiç yudumlamadım.

Rosalie'yi izlemek bir deneyim. Daha sonra ihtiyacım olursa diye her şeyi katalogluyorum. Yavaşça, telaşsızca bir yudum alıp, ardından dilinin ucuyla alt dudağındaki damlayı silip alırken, bakışlarım onun hareketlerini takip ediyor.

Kahretsin.

Onun ağzına bakmaktan kendimi alamıyorum. Pembe, narin ama dolgun, hafifçe yukarı kıvrılmış, şehvetli bir eğri.

Beni bakarken yakaladığında, "Ne? Yüzümde bir şey mi var?" diyor. Gözleri fal taşı gibi açılmış. Bardağı tezgahın üzerine geri koyuyor ve başparmağının ucuyla dudağının köşesini siliyor.

"Hayır, özür dilerim." Boğazımı temizledim, yoksa ona, onun sadece benim *geçici* kız arkadaşım olduğunu düşünmem gerekirken, dudaklarını hayal ettiğimi söylemek gibi aptalca bir şey yapacaktım. Ona olan ilgimin ne kadar karmaşık olduğunu çok iyi biliyorum, ama bunu bastırıp, başka şeylere odaklanıyorum.

Masadan bardağımı alıp, ona bakmadan önce burbonumu hızlıca yudumladım. "Tamam, ben barda çalışırken tanıştık. Ne kadar süredir çıkıyoruz?"

"Şey, sen bu şehre geleli çok olmadı. Yani o kadar uzun süredir çıkıyor olamayız, değil mi? Aslında bu bizim için iyi, çünkü hala kurgusal ilişkimizin başlangıç aşamasındayız. Şöyle diyelim... sen şehre taşındıktan kısa bir süre sonra. Çok spesifik olmayalım. Biraz belirsiz kalsın. Ailenle tanışmamın mantıklı olacağı kadar uzun, ama balayı dönemini geçecek kadar da uzun olmayan bir süre olsun. Hâlâ birbirimizi tanıyoruz."

Başımı sallıyorum. "Kulağa hoş geliyor. Pekala, bana Rosalie Sullivan hakkında her şeyi anlatman gerekecek. Her şeyi anlat. Erkek arkadaşının senin hakkında bildiği her şeyi."

O, bana bakarken parmaklarını önünde birbirine dolayarak içini çekiyor. Parlak kahverengi gözlerinin arkasında zihninin çalıştığını neredeyse görebiliyorum. "Bu hızlı randevu gibi. En iyi arkadaşım Kennedy buna bayılırdı. Bu arada, ona bundan bahsetmemin bir sakıncası var mı? Kimseye söylemez."

"Evet. Muhtemelen Collin'e söyleyeceğim. Ama başka kimseye... Belki büyükannen ve büyükbaban?"

"Tanrım," diye mırıldanır ve dudaklarını ısırarak ellerini ovuşturur. "Bilmiyorum. Her şey çok hızlı geliyor, bunun gerçekte ne anlama geldiğini düşünmeye bile vaktim olmadı. Büyükannem ve büyükbabama yalan söylemek istemiyorum, ama nedense onlara gerçeği söylemek daha da... tuhaf geliyor?"

Bar taburesine yaslanıp başımı salladım. "Tamam, sadece Collin ve Kennedy."

"Evet. Ve dürüst olmak gerekirse, büyükannem ve büyükbabamın yanlışlıkla birine söylemeyeceğinden emin değilim," diyor.

Haklısın. Annem, hayatı buna bağlı olsa bile böyle bir sırrı saklayamazdı.

Birkaç dakika boyunca ilk buluşmamızın hikâyesini planladıktan sonra, oturma odasındaki kanepeye geçiyoruz.

"Şimdi, özetimize geri dönelim," diyorum, Rosalie yanıma otururken, bacaklarını çaprazlayarak minderleri bana dönük hale getiriyor. Evimde bu kadar rahat görünmesi beni şaşırtıyor ve burada olmasını sevmediğimi söylersen yalan söylemiş olurum.

Genelde sadece ben ve Frankie oluruz. Sessiz, huzurlu ve ben hep böyle olmasını tercih ederim, ama değişiklik olsun diye bu büyük, boş evi dolduran başka birinin olması da hoş.

"Bir bakalım. Üniversiteye hiç gitmedim. Çocukluğumdan beri büyükannem ve büyükbabamla birlikte Sweet Sullivan's'ta çalışıyorum. Resmi olarak ise liseden beri. Ailem Mistletoe Falls'tan ayrılmamı, dünyayı keşfetmemi ve onların deyimiyle 'hayatı yaşamamı' istedi, ama dürüst olmak gerekirse, ben burada her zaman çok mutlu oldum. Şekerci dükkanı benim mutlu olduğum yer ve tam olarak olmak istediğim yer. Bunun dışında başka bir şey yapma ihtiyacı hissetmedim çünkü kalbimde bunun benim geleceğim olduğunu biliyorum."

Başımı sallayarak, bana kendinden bahsederken dikkatle dinliyorum, bana verdiği her kelimeyi içime çekiyorum. Bilirsin, ailemden biri sorarsa diye.

En azından öyle söyleyeceğim.

"Şey... Ben gerçekten evcimen biriyim. Pijamalarımı giyemediğim, bir sürü insanın olduğu bir yerde olmaktansa, evde Penny ile yumuşacık bir battaniyeye sarınmayı tercih ederim. Reality şovları hiç sevmem. En sevdiğim hobim ise pasta yapmak."

Son kısım hiç de şaşırtıcı değil. Sonuçta bir şeker dükkanında çalışıyor.

Ben kıkırdayıp ağzımı kapatmak için elimi ağzıma götürdüğümde
"Ne?"

"Bilmem, sana yakışıyor. Belki tatlı kısmı hariç..."

Elini uzatıp, gözlerini devirerek şakacı bir şekilde göğsüme itti. "Bu benim hayalim. En azından bir gün. Sweet Sullivan's'ı bir fırına da dönüştürmek, böylece her şey bir arada olsun. Hayal edebileceğiniz tüm tatlılar, tek bir yerde. Kekler, turtalar ve makaronlar olurdu. Ama benim uzmanlığım kurabiyeler. En çok buna odaklanırdım."

"O zaman her şeyi planlamışsın gibi görünüyor."

"Şey, öyle demezdim, ama belki bir gün söylerim. Büyükannem ve büyükbabama bile henüz bundan bahsetmedim çünkü bu fikri beğenmeyeceklerinden korkuyorum, ama bir gün yeterince cesaretimi toplayacağım. Neyse, peki ya sen? Barı yenilemeye başlamadan önce ne yapıyordun?" Kanepenin koluna yaslanarak sırtını dayadı ve dizlerini göğsüne çekti. Ayak bileklerinin hemen üstünde biten, pembe ve narin, çok şirin fırfırlı çoraplar giyiyordu. Tıpkı kendisi gibi.

Benim neyim var böyle? Onlar sadece çorap Wells.
Lanet olsun.

Elimi uzatıp avucumu ensemin arkasına sürüyorum. Yaralanmamdan, genel olarak emekliliğimden bahsetmekten nefret ediyorum. Çoğunlukla yara hala taze olduğu için ve her hatırladığımda sanki yeniden açılıyormuş gibi hissettiğim için.

Bu nedenle tereddüt ediyorum.

"Ne, gizlice mafya falan mısın?" Rosalie, bakımlı parmaklarını ağzına bastırarak kıkırdar.

Gülerek başımı sallıyorum. "Hayır. Ne posta hırsızı ne de mafya üyesiyim. Çok fazla televizyon izliyorsun."

Gözleri eğlenceyle parıltıyor.

"Sekiz sezon profesyonel hokey oynadım, ama omuz sakatlığım nedeniyle erken emekli oldum," diye zorla söylüyorum, bu hikayeyi anlattığımda her zaman göğsümün derinliklerinde hissettiğim sıkışıklığı bastırarak.

Gözleri omuzlarıma kayıyor, boğazı titriyor. "Şimdi iyi misin?"

Omuz silkiyorum. "Çoğu gün. Çalışırken kendimi çok zorladığımda hala rahatsız oluyorum, ya da bazen yağmur yağdığında ağrıyor. Ameliyat oldum ve hasarın çoğunu onarabildiler. Çoğu, hiç düzgün iyileşmemiş eski yaralanmalardan kaynaklanıyordu, bu yüzden sonuncusu olduğunda, her şey bitti. Kariyerim sona erdi. Onca yıl, bir anda... yok oldu."

"Üzgünüm, Wells," diye fısıldadı. "Senin için inanılmaz derecede zor olmuş olmalı."

Bu hafif bir ifade. Ama son bir buçuk yılın ne kadar zor geçtiğini anlatmak istemiyorum.

Bu çok ağır bir konu.

"Evet, zordu... Ama bazen hayatın sana hiç hazır olmadığın bir durumla karşı karşıya bıraktığını öğrendim ve sanırım her şey yolunda gitti çünkü omzumun yaralanması, Mistletoe Falls'a gelip Well + Good'u açmamın sebebiydi. Ailem her zaman Cedar Ridge'de bir kulübeye sahipti, bu yüzden Vancouver'dan ayrılmaya ve geleceğime devam etmeye hazır olduğumda buraya gelmek mantıklıydı. Buranın başlamak için iyi bir yer olduğunu düşündüm. Collin zaten buradaydı. Çocukluğumuzdan beri tanışıyoruz. Cedar Ridge'e ilk geldiğimizde tanıştık ve şimdi benim bir barım var. Benim evim. Hokey olmadan kim olduğumu anlamaya çalışıyorum."

Sanki söylediklerimi tamamen anlıyormuş gibi başını sallıyor, bakışları benimkilerde kalıyor.

"Ailenle yakın mısın?"

"Evet, öyleyim. Onlar harika insanlar ve bence sen de onların yanında olmak kolay bulacaksın, biraz... fazla olsalar bile. Onlar olmasaydı, sakatlığımı ve tüm bunları atlatamazdım. Gerçekten." Aramızda ağır bir sessizlik olur, havada asılı kalır ve sonra "Neyse" derim. Boğazımın dibine yerleşen yumruyu temizlerim. "Şimdi barı bitirmek için çalışacağım, sonra da..."

günlerimi orada geçiriyorum." Bu noktada konuyu değiştirmek için çaresizim, bu yüzden sırtarak gülümsüyorum. "Ben de evcimen biriyim. Aslında her türlü televizyonu nefret ederim ve yemek yapmayı hiç beceremem. Ama harika biftek pişirebilirim ve hobilerim... Ekstra dersler, *eğlenceli* şeyler severim."

Ona göz kırptığımda, yanaklarının ne kadar çabuk pembeye döndüğünü ve narin boğazından bir yutkunma geçtiğini izleyerek donakaldım.

Dudakları açılır, ağzı açık kalır ve birkaç saniye bana baktıktan sonra, sonunda ağzını kapatır, ama hemen tekrar açar ve "Bu arada, bunun... fiziksel yönünün nasıl olmasını istediğimizi konuşmalıyız, değil mi?" der.

Kaşlarım neredeyse saç çizgime kadar yükselir.

Bunun fiziksel bir yönü mü var ve ben bunun farkında değil miyim?

"Yani, şey, bir çift gibi davranmamız gerekecek, Wells," diye kekeliyor, onu hiç bu kadar gergin görmemiştim. Fazla bir şey bilmiyorum, ama lanet olsun. Çok tatlı. Parmakları saçlarının ucuna gidiyor ve saçlarını parmaklarıyla oynuyor. "Çiftler öpüşür, sarılır ve el ele tutuşur. Bunu yapmak muhtemelen çok rahatsız edici olacak. Yani, ben sadece rastgele bir kızım, ama..."

Aramızdaki kanepenin küçük mesafesini kapatarak ve parmaklarımla çenesini kavrayarak, başparmağımın pürüzlü ucuyla yumuşak, pürüzsüz cildini okşayarak onu hemen susturdum.

Muhtemelen yapmamalıydım.

Hayır, gerçekten yapmamalıydım, ama kimin umurunda.

"Seni dokunabilen herhangi bir erkek, bu gezegendeki en şanslı herif olurdu ve aksini söyleyen bir yalancıdır." O kadar yakınız ki, nefes alırken dudaklarından çıkan yumuşak hava akımını hissedebiliyorum. "Yani hayır, seni dokunmak, öpmek, halka açık yerlerde elini tutmak beni rahatsız etmeyecek. Sahte olsa bile."

Bana bakarak gözlerini kırptırıyor, yavaşça başını sallıyor, elim aşığıya iniyor, başparmağım boynundaki nabız noktasını okşarken, elim boynunun arkasına dolanıyor.

İkimiz de birbirimize yaklaşıyoruz. Birkaç santim daha yaklaşırsam onu tadacağım, kanım beklenti ve arzuyla kaynıyor.

O kadar yakın ki, dudaklarımdan süzülen nefesinde en sevdiğim burbonun tatlılığını tadabiliyorum.

Siktir, onu öpmek istiyorum.

Ama sonra Penny ve Frankie'den yüksek sesli bir havlama dizisi geliyor ve o irkiliyor, geri çekiliyor, aniden bizim görünüşe göre seks yapmamızı engelleyen köpeklerimiz tarafından bozuluyor. *Bunun* neresi ironik?

Rosalie gözlerini benden ayırır, oturduğum yerin dışında her yere bakar. "Tamam. Harika. Kulağa hoş geliyor. Evet. Benim için gayet uygun."

Sözleri aceleyle çıkıyor ve bu beni gülümsetiyor, çünkü yakınlığının ve dokunuşunun onu da benim gibi etkilediğini biliyorum.

O bana bakarken kalbim hala göğsümde çarpıyor, kapüşonlu bakışlarından sıcaklık fışkırıyor.

Evet, Rosalie Sullivan konusunda gerçekten büyük bir belada olduğumu biliyorum.

dokuz

Rosalie

Atı Kurtar, Sahte Erkek Arkadaşıımı Sür

NE YAZIK ki, yeni *sahte erkek arkadaşım*a karşı minicik, küçücük, ufak bir aşk beslemeye başladığımı itiraf etmeliyim.

Tanrım, biliyorum. Yapmamalıyım. *Yapamam*.

Nasıl oldu bilmiyorum bile. Ama

Tanrım, bu adam çok seksi.

Ve ona karşı ilk izlenimime rağmen, onun hakkında yanılmış olabileceğimi fark etmeye başladım ve bu benim için biraz acı bir gerçek oldu.

Ama hatalı olduğumu kabul edebilirim ve şu ana kadar... hatalıyım. Geçen gece onu daha yakından tanıdıktan ve ilk tanıştığım adamın ötesinde kim olduğunu öğrendikten sonra, aslında nazik olduğunu, ailesine ve arkadaşlarına çok değer verdiğini, çalışkan olduğunu ve en iyi köpek babası olduğunu öğrendim.

Herhangi bir şekilde iyi bir baba kadar çekici bir şey yoktur ve çoğu kadın buna katılır.

Sonra da dokunaklı bir an yaşandı ve neredeyse öpüşeceklerini sandım, bu da son birkaç gündür beni uykusuz bıraktı.

Hayatımda hiç bu kadar cazip gelmemiştii, ama o adamı 3,5 metrelik bir Noel ağacı gibi tırmanmak ne kadar istesem de... bu işe girmeyeceğiz.

İkimizin de ihtiyacı olan son şey, bu işi bittiğinde zaten olacağı kadar karmaşık ve dağınık hale getirmek. Sahte ilişkimiz tatil bittikten sonra sona erecek olsa da, yine de komşu olacağız. İş yerlerimiz kelimenin tam anlamıyla aynı duvarı paylaşıyor.

Ve seks her şeyi karmaşıktırır.

Ama...

Hayır, Rosalie, Tanrım. Hiçbir orgazm, sonrasında getireceği baş ağrısına değmez.

Sanırım?

O gece onun evinde, aptalca rahat koltuğuna otururken, o bourbon rengi gözleriyle bana bakıp çenemi tutup, sanki beni öpecekmiş gibi o kadar yaklaştığında nefesimi tuttuğumdan beri, bu gerçeği kendime yüzüncü kez hatırlatıyorum.

Benim çok büyük, çok sorumsuz bir parçam onun bunu yapmasını diledi.

Saat 6:00'yı biraz geçiyordu, saatime baktığımda ön kapımda yüksek sesli bir vuruş duydum. İnleyerek battaniyeleri üzerinden attım, ön kapıya doğru yavaşça yürüdüm ve kapıyı açtım.

Bir an için sadece gözlerimi kırptırdım.

Beynim, şu anda ön kapımda duran, Carhartt giysileri ve gülümsemesi ile, elinde Frosty's'ten aldığı büyük bir kahve fincanı tutan, 1,90 boyunda, sakallı, sinir bozucu, seksi adam tarafından sisle kaplandı.

"Günaydın." Sesi derin, boğuk ve kadifemsiydi ve onun varlığında aniden gelen cinsel arzumu hiç de bastırmaya yardımcı olmuyordu.

Penny arkamda havladıığında, o gülümsüyor. "Sana da günaydın, Penny kızım." Aramızda en sevdiğim kırmızı fincanı kaldırıyor. "Frosty's'ten en sevdiğin kahveyi getirdim."

Hafif bir çaresizlikle onu elinden kaparken neredeyse inleyecektim. Bu günü atlatabilmemin tek yolu kafein ve dua. Yirmi dakika içinde iş için aşağıya inmem gerekiyor ve kelimenin tam anlamıyla yataktan kalkar kalkmaz bununla karşılaştım.

"Sabah 6'da en sevdiğim kahveyi elimde kapımda durduğun için seni sorguya çekecek kadar yorgunum, o yüzden bunu alıp çok teşekkür ederim diyeceğim." Bir yudum aldıktan sonra inleyerek, kahvenin damarlarıma dolmasını bekledim. Bir dakika... "Kahve siparişimi biliyor musun?"

Omuzlarını kayıtsızca silkiyor. "Dikkat ederim." Dikkat mi eder? *Bana mı?*

Frosty's'te iki kez yan yana sırada durduk ve o benim kahve siparişimi ezberledi mi? O, benden son yaban mersinli kekini çalarken, ben ona dikkat ettiğimi fark edemeyecek kadar ona odaklanmışım.

Onun itirafına takılmamaya çalışıyorum, ama ona aşık olmaya başladığım için bu pek olası gelmiyor. Bu iyi değil.

Hiç de iyi değil.

Gözleri üzerimde dolaşırken dudakları hafifçe kıvrılıyor ve vücudumda yavaşça aşağıya doğru iniyor. "Sevimli."

Onun bakışını takip ederek aşağıya baktım ve hala pijamalarımı giydiğimi fark ettim. Belli ki misafir beklediğim yoktu. Bu pijamaları liseden beri giyiyorum. Şimdi düşününce, ren geyiği desenli, pek de örtücü olmayan eski bir pijama ve tüylü terlikler.

"Kahretsin. Üzgünüm, şey... içeri buyurun?" Sesim alışılmadık derecede yüksek çıkıyor, ayağımla kapıyı biraz daha açıyorum. "Gidip üstümü değiştireceğim. Zaten birkaç dakika sonra işime gitmem gerekiyor. Sadece... biraz fazla uyuyakalmışım."

Gece geç saatlere kadar uyanık kalmamın kısmen onun suçu olduğunu bilmesine gerek yok.

Onu düşünerek. Beni öpecek mi diye merak ederek.

Wells yanımdan geçip daireme girer ve ben kapıyı arkasından kapatırım.

Aniden, onun iri vücudu içerideyken daire küçük gelmeye başlar. Elleri ceketinin ceplerine sokulmuş, kaslı bacaklarını saran eski, yıpranmış açık renkli bir kot pantolon giyiyor.

Hokey oyuncusu kalçaları, tabii ki.

"Kahve için tekrar teşekkürler. Ama ayrıca, burada ne yapıyorsun? Yani, bu çok tatlı, erkek arkadaşça bir davranış, ama burada bunu görecektir kimse yok."

Bana doğru bir adım attı, sonra bir adım daha, hala midemi altüst eden o seksi sırtışıyla. "Kahve, bu sahte randevuyu biraz öne almamızın etkisini hafifleteceğini düşündüm. Bu sabah kardeşimden bir telefon aldım, hafta sonu erken saatlerde şehre geleceğini ve yeni kız arkadaşıyla tanışmak için sabırsızlandığını söyledi."

Kahretsin.

"Yani... *bu* hafta sonu mu? Yarın mı?"

"Evet. Kulübeye gitmeden önce ailemi göremeyeceğimi düşünüyordum, ama görünüşe göre planlar biraz değişti. Senin için sorun olur mu?" Elini uzattı ve avucuyla ensesini ovuşturdu, yüzünde umut dolu bir ifade vardı.

Bunun için zihinsel olarak hazırlanmak için daha fazla zamanım olacağını düşünmüştüm, ama sanırım başka seçeneğimiz yok. Baştan dalıyoruz. Bandı bir anda çekip çıkarıyoruz.

"Sanırım öyle yapmak zorundayız. Her şey yoluna girecek. Sanırım. Umarım. Eminim. Muhtemelen." Saçmalıyorum, bu yüzden ağzımı kapatıp ona garip bir gülümseme atıyorum. "Yani... sadece kardeşinden bahsetmek için mi geldin? Kahve getirmek için bu kadar zahmete girmen gerekmezdi, biliyorsun. Mesaj atabilirdin."

"Zor değildi. Hemen yan komşuyuz, unuttun mu?" Oh.

Evet.

O yaklaşır, sesi bir oktav düşer. "Bil diye söylüyorum, bu sabah sana kahve getirdim çünkü herkesi senin benim kızım olduğuna ikna ediyorsak, onu bütün gece uyutmayıp, hareket edemeyecek hale gelene kadar yorduktan sonra buna ihtiyacı olur. Ona bakmam lazım. Sonuçta, şu anda görünüş her şey demek, değil mi?"

Kutsal Noel Baba, kızakla.

Zemin, aşırı tüylü terliklerimin altında sanki titriyor gibi geliyor, ama sanırım bacaklarımı birbirine bastırmaya çalıştığımda bacaklarım titriyor olabilir.

Buna bir cevap bulmaya çalışırken, o göz kırparak geri çekildi. "Bara gitmem lazım. İyi günler... *Tatlım.*"

ÖĞLE YEMEĞİ SAATİ YAKLAŞTI ve ben *hala* bu sabah olanları ve Wells'in seksi, derin sesiyle söylediği "*tatlım*" kelimesini tekrar tekrar düşünüyorum.

Yapmam gereken işe, yani çalışmaya odaklanmadığımı söyleyebilirim. Bir parti şeker kamışı yapmaya çalışırken, üç yüz derece sıcaklıktaki şeker bazıyla parmaklarımın uçlarını neredeyse yakıyordum.

Şeker kelimesi benim için yepyeni bir anlam kazandı.

İnleyerek, kalemimi kasa yanındaki tezgahın üzerine bıraktım. Lanet olsun, odaklanamıyorum.

"Her şey yolunda mı tatlım?" diye soruyor büyükannem, aniden önümde belirerek beni korkudan neredeyse zıplatıyor.

Elimi göğsüme götürüp, hızla atan kalbimi tutuyorum. "Tanrım, büyükanne, az kalsın kalp krizi geçiriyordum!"

Penny, köşedeki yatağından başını kaldırır ve benim çılgılımla, benim kadar şaşırılmış bir şekilde sızlanır.

Gülerek kaşlarını kaldırır ve gözlüklerinin üstünden bana bakar. "Bugün dikkatin dağınık. Bir şey mi var?"

"Hayır, hiçbir şey yok," diye mırıldandım. "Neden bir şey olsun ki?"

Ve neden bana öyle bakıyor? Tamamen... büyükanne gibi.

Ve neden Penny bana aynı şekilde bakıyor?
bakış atıyor?

Tanrım.

Aşağıya bakıyorum, tezgahı temizlemekle meşgul oluyorum, ama aslında hiç dağınık değil, sadece onun bakışlarından kaçmak için kalemleri, defterleri ve fişleri farklı yerlere taşıyorum.

O her şeyi biliyor.

Kahretsin.

"Rosalie Sullivan, seni kendinden daha iyi tanıyorum ve az önce o şeker kamışlarıyla seni gördüm. Normalde aşırı dikkatli birisin," diyor ve ben boğazımdan bir yudum geçiriyorum.

Kahretsin, bu kadar şeffaf mıyım?

Konuşmak için ağzımı açtım ama o benden önce davrandı.

"Bunun komşumuzdaki yakışıklı genç adamla bir ilgisi yok, değil mi?" diye soruyor, sesinde biraz fazla umut var.

Lanet olsun Dancer.

Gözlerimi devirerek alaycı bir şekilde, "Sanki o adama beynimde yer ayırıyormuşum gibi. O..."

"Oh, lütfen Rosalie, bütün kasaba ikinizden bahsediyor, biliyorsun. Açıkçası, bana kendin söylemediğin ve bunu kuafördeki Marge'dan duymak zorunda kaldığım için biraz kırıldım. O kadının dedikodularını bilirsin. Torunum ve onun sevimli yeni sevgilisi hakkında benimle konuşmak için sabırsızlanıyordu." Sesi şimdi şakacı bir şekilde azarlıyor.

Yakalandım.

İnleyerek başımı arkamdaki şeker çizgili duvara yasladım. "Tabii ki öyle. Marge, Gossip Girl'ün küçük kasaba versiyonu gibi bir şey. Cep telefonu veya interneti kullanmayı bilseydi, hepimiz mahvolurduk, büyükanne."

O, yüzünde anlamlı bir ifadeyle yanımdan geçip mutfağa doğru yürürken, ben de onun arkasından giderim.

"Ayrıca, bu... yeni bir şey," diye savunuyorum. "Hâlâ birbirimizi tanımaya çalışıyoruz. Ve biliyorsun ki, Mistletoe Falls'taki herkesin baskısı olmadan bunu yapmak istiyorduk."

Mutfağın girişinden geçimiz ve büyükbabam tezgahın başında yeni bir parti trüf mantarı hazırlamaktadır. Başında ısrarla takmaya devam ettiği o komik çizgili şapka ile bize bakar ve dünyanın en sevimli şekerlemecisi gibi görünür.

"Neyi kaçırdım?"

Büyükannem, "Rosalie ve Wells'in ilişkisini konuşuyorduk" dediği anda, onun yanındaki bar taburesine otururken bir kez daha iniltiyi bastırıyorum.

Rosalie ve Wells'in ilişkisini konuşuyorduk. Kasabanın en çok konuşulan konusu onlar, tatlım. Belki de kızımız sonunda ona layık bir sevgili bulmuştur."

Çikolatadan başını kaldırıp geniş, memnun bir gülümsemeyle bana bakar. Bu gülümseme göğsümde ani bir ağrıya neden olur ve ilk kez Wells ile olan bu durumdan dolayı gerçekten suçluluk duyarım.

"Ciddi bir şey *değil*, büyükbaba. Lütfen bu kadar heyecanlanma. İlişkimiz henüz çok başlangıç aşamasında ve kim bilir ne olabilir. Bu çok kısa süreli olabilir."

Çok kısa süreli olacak, ama bu bilgiyi kendime saklıyorum.

"Ya da harika, güzel bir aşk olabilir. Şimdiye kadar tanıdığın en iyisi, tatlım. Bir şans ver," diye ekliyor göz kırparak, sonra dikkatini kalıba koyduğu çikolataya geri çeviriyor. "Ayrıca, bana sorarsan onu oldukça seviyorum. İyi bir adam."

Harika. Büyükbaba bile Wells McCoy hayran kulübüne üye.

Ben de en yeni üyesiyim ama. Çoğunlukla bu adama dayanılmaz bir şekilde çekildiğim için. Beni bir Noel ışığıyla bağlayıp, lezzetli bir şekilde benimle ilgilense hiç umurumda olmazdı.

İşte sorun da burada yatıyor.

"Şey... teşekkürler, büyükbaba. Çıktığım kişinin, senin ve büyükannenin de sevdiği biri olması benim için önemli," diyorum yumuşak bir sesle. "Siz hayatımdaki en önemli insanlarsınız. Her zaman."

Ninem bar taburesinin yanına gelir, ellerini önlüğüne siler ve kolunu omzuma atar. "Sen hayatımızın ışığısın Rosalie. Büyükbaban ve benim sadece senin mutlu olmanı istediğimizi biliyorsun. Bu mutluluğu kiminle yaşarsan yaşa."

Gülümseyerek başımı sallarım. "Biliyorum."

"Onun yakışıklı olması da fena değil," diye ekler, gözlerinde yaramaz bir eğlence parıldayarak. "Pokeno'daki tüm kadınları görmelisin. O adamdan doyamıyorlar. Yemin ederim, artık tek konuştukları şey o."

Gözlerimi devirme isteğine direniyorum. "Eh, bunun nedeni muhtemelen son beş yılda burada olan en heyecan verici şey olmasıdır."

O da başını sallar. "Doğru. Kızların en son bu kadar heyecanlandığını gördüğümde, cumartesi geceleri toplum merkezinde bingo oynamaya başlamışlardı. Bilirsin..." Sesi kesilir, büyükbabasının yanına yürür ve soğumuş çikolatalı fındıkkıranlardan birini alır. "Well + Good'a gidip sevgiline günü geçirebilmesi için biraz tatlı götürmelisin. Ne dersin, Percy?"

Büyükbaba coşkuyla başını sallar. "Ne derler bilirsin, erkeğin kalbine giden yol midesinden geçer."

"Evet, bu sabah Frosty's'ten en sevdiğin kahveyi getirdiği için en azından bunu yapabilirsin," diye ekler büyükannem.

Gözlerim fal taşı gibi açılır.

Bunu nereden *biliyordu* ki?

"Hadi, git şimdi. Adamına bu tatlı ikramlardan bir kutu götür. Sen dönene kadar büyükbaban ve ben burada işleri hallederiz." Bana, bizim özel şekerlemelerle dolu bir Sweet Sullivan's kutusu uzattı.

"Bekle, yani hemen şimdi mi? Tam şu anda mı?" diye inanamadan soruyorum. "İş gününün ortasındayız. Eminim şu anda meşguldür, büyükanne. Önemli... bar sahibi işleriyle."

Bana kaşlarını kaldırır. "Denemeden bilemezsin. Hadi, git buradan."

İsteksizce, sinirli bir iç çekişle kutuyu ondan alıyorum.

Çöpçatanlık yapan büyükannem ve büyükbabam tarafından zorbalığa uğradığım bir gün daha.

Mutlu Noeller ve Mutlu Hanuka Bayramı.

on

Wells

İlk Öpücük Canlandırıcıları?

Öğleden sonra barıma gireceğini hiç beklemediğim **son kişi** kardeşimdi. Bir gün erken gelmişti.

Hemen arkasından da başka bir beklenmedik ziyaretçi geldi...

Rosalie.

Zander'ın arkasında, sanki mekanın sahibiymiş gibi, sevimli pembe, kabarık bir ceket giymiş, tüm çalışanlarıma parlak bir gülümsemeyle selam verip, Penny'nin peşinde, yan dükkandan aldığı şekerlerle dolu büyük bir kutu taşıyarak içeri girdiğinde, çok şaşırdım.

İkisini de tamamen farklı nedenlerle görmek beni şaşırttı.

Penny, Frankie'nin doldurulmuş ren geyiğini çiğnediği yere koşar ve şakacı bir şekilde üzerine atlar. Bu ikisi birbirlerine tamamen takıntılı. Buna bir türlü alışamıyorum.

Barın üstünü yeniden cilalamak için kullandığım zımpara makinesini yere bırakıp barın etrafında dolaşmaya başladım. Zander bana doğru koşarak geldi ve kollarını bana dolayarak sıkıca sarıldı. Ondaki 7,5 cm daha uzun ve 22 kg daha ağır olmama rağmen, yine de beni yerden kaldıracaktı.

"Sürpriz, küçük kardeşim!"

"Hay aksi, Zander, yarın geleceğini sanıyordum?" diye soruyorum, o beni yere indirip geri çekilirken, kibirli bir şekilde sırtarak.

"Ne, beni gördüğüne sevinmedin mi?" der, abartılı bir şekilde alaycı bir ifadeyle.

"Tabii ki öyleyim. Sadece şaşırdım, hepsi bu. Bir gün erken geldin. Ally nerede?" diye soruyorum, ikimizi izleyen ve kutuyu sıkıca ellerinde tutan Rosalie'ye bakarak.

Kahretsin, muhtemelen ona söylediğimden daha erken geldiği için hazırlıksız yakalanmış hissediyordur.

"Ailesi için şeker almak için yan taraftaki şekerciye gitti. Dostum, buraya gelene kadar Mistletoe Falls'u ne kadar sevdiğimi hep unutuyorum," diyor Zander ve benim bakışlarımın yöneldiği Rosalie'ye bakıyor. "Bir dakika, bu..."

Başımı sallayarak ona doğru yürüdüm ve kolumu beline doladım. "Bu Rosalie. Benim... kız arkadaşım. Rosalie, bu benim ağabeyim Zander."

Kollarımda biraz gergin duruyor, bana bakıyor, gözleri büyümüş, sonra Zander'a bakıyor, sonra tekrar ikimiz arasında bakışlarını gezdiriyor.

"Vay canına. İkiniz de varsınız."

Zander'ın yüzü değişir, dudaklarında geniş bir gülümseme belirir ve barın içinde yankılanan bir kahkaha atar. "Tabii ki en çekici kardeş benim." Ona elini uzatır, ama ellerinin dolu olduğunu fark eder. "Hay aksi, şeker dükkanında mı çalışıyorsun?"

"Aslında, dükkan büyükbannem ve büyükbabamın, yani bir aile işletmesi," dedi. "Wells ve arkadaşlarına iş yaparken enerji vermesi için bunları getirdim."

Zander kaşlarını kaldırır, bana bir bakış atar ve sonra tekrar Rosalie'ye döner. "Çok tatlısın. Değil mi, Wells?"

Henüz on dakikadan az bir süredir barda olmasına rağmen bana sataşmaya başlamasına gözlerimi devirdim. Kız arkadaşına karşı dünyanın en kötü herifi olduğu için ben de ona hak ettiği sataşmayı yaptığım için bu adil bir durum sanırım. Ya da nişanlısı, kulübelere vardığımızda ve sonunda evlilik teklifini yaptığı zaman.

"Teşekkürler, Sugar," diye mırıldanıyorum, şekerleri ondan alırken, Zander hemen benden kapıyor. "Teşekkür ederim."

"Oh, önemli değil," diyor ve bana küçük bir gülümseme atıyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Rosalie," diyor Zander, düşüncelerimi bölerek. "Bu hafta sonu Ally ve bana Mistletoe Magic'te şehri gezdirecek misin?"

"Uh, evet, tabii ki," diyor başını sallayarak. "Memnuniyetle. Wells ve ben zaten gidecektik, sen de gelirse çok iyi olur. Değil mi, Wells?"

Öyle mi?

Hemen cevap vermediğimde parmaklarının yanıma batırdığını hissediyorum, bu yüzden boğazımı temizleyip başımı sallıyorum. "Evet. Evet, bütün hafta boyunca planlıyorduk, yani mükemmel zamanlama."

"Harika. Sabırsızlanıyoruz. Oh, Collin geldi. Gidip selam vereceğim ve onun önünde hepsini yiyeceğim." Kaşlarını oynatıp Rosalie'ye göz kırttıktan sonra barın karşısına geçip en iyi arkadaşıma sarıldı.

O duyamayacağı bir mesafeye geldiğinde, Rosalie'nin tüm vücudu gevşer ve sanki o kadar süre boyunca nefesini tutmuş gibi uzun bir iç çekiş çıkar.

"Tamam, bu biraz korkutucuydu."

Gülerek ona döndüm. "Anlamadım. Harikaydın. Ayrıca, onun dikkat süresi bir çocuğunki kadar. Ailenin en saf üyesi, inan bana."

O da yumuşak bir kahkaha atıyor ve bu alçak, şehvetli ses barın boş duvarlarından yankılanarak, barın uzak duvarını boyayan bir grup erkeğin dikkatini çekiyor.

Onun bakışlarında takdir gördüğümü görebiliyorum ve bu, göğsümde garip bir şekilde... sahiplenici bir duygu uyandırıyor.

Gerçekçi olarak, bu şekilde hissetmeye kesinlikle hakkım olmadığını bilsem de, yine de hissediyorum.

Sanki hiçbirinin benim olan şeye bakmaya hakkı yokmuş gibi. Sahte olması kimin umurunda?

Bunu *bizden* başka kimse bilmiyor.

Diğer herkese... Rosalie benim kızım.

Bu da demek oluyor ki, bu odadaki tüm erkekler... hayır, bu kasabadaki tüm erkekler

gözlerini kendine saklamalı, yoksa

büyük bir sorunla karşı karşıya kalırız.

Onlara attığım sert uyarı bakışıyla herkes işine geri dönüyor. Bilirsiniz, onlara para ödediğim işlerine. Rosalie'ye bakmak için değil.

Yaklaşırken parmakları benimkine dokunuyor ve bana doğru eğiliyor. "Görünüşe göre bu hafta sonu Mistletoe Magic'e gidiyoruz. Onun senin kardeşin olduğunu fark ettiğimde neredeyse kalp krizi geçirecektim," diyor ve kaşlarını kaldırıyor. "İyi ki iyi *bir kız arkadaşım* ve sevgilime tatlı şeyler götürüyorum."

"İyi ki."

"Mhmm. Şimdiden 'flört' işini halletmişsin."

Bakışlarım onun dolgun dudaklarına düşer, dudakları açılır, dili alt dudağını yalar ve koyu kahverengi gözleriyle bana bakar, sanki gözlerimin önünde eriyormuş gibi.

Masum bir hareket ama yine de pantolonumun içindeki aletimin hareketlenmesine neden oluyor.

Botlarımın önü onun botlarına değene kadar daha da yaklaşıyorum. "Eğer *gerçekten* iyi bir kız olsaydı, erkeğine bir öpücük verirdi," diyorum, bunun izleyicilerimizle ilgisi olduğunu kendime söylüyorum, ki bu izleyiciler arasında şüphesiz şu anda bizi izleyen kardeşim de var. Aslında onu öpmek istediğimden değil.

Sanki günlerdir onu öpmek istemiyormuşum gibi.

O kadın, o lanet mektubu çaldığım için beni parçalamaya kararlı bir şekilde barıma ilk adımını attığı andan itibaren beni kendine çekti. Ama o zamanlar onu kendime çekip deli gibi öpmek gibi çılgın bir arzum yoktu. Ama şimdi, evimde geçirdiğimiz o geceden sonra, tek istediğim onu tatmak.

O benim ellerimde hamur gibi olana kadar onu öpmek istiyorum.

"Oh?" Boğazı titrerken, bakışları odanın diğer ucunda Collin, Zander ve diğerlerinin bulunduğu yere kayar. Acaba o da benimle aynı şeyi mi merak ediyor?

Eğer bunu izleyen herkesin yararına mı soruyorum... yoksa kendime engel olamadığım için mi?

Şu anda sahneye çıkmamız gerekiyor. Ama bir yanımda, izliyorlar mı izlemiyorlar mı umurumda bile değil. Yüksek sesle söyleyemediğim, çok yakından inceleyemediğim yanımda. Çünkü bu geçici. Sahte. Son kullanma tarihi var.

Bu yüzden alçak sesle gülümserim ve başımı ona yaklaştırıp, sadece onun duyabileceği şekilde fısıldarım. "Evet, tatlım. Bence buradaki herkes senin benim olduğunu bilmeli."

Bunu ilk kez yüksek sesle söylemek bile olması gerekenden daha iyi geliyor. Açıkçası, aklımı kaçıyorum ve bunun sebebinin o olduğundan hiç şüphem yok.

"Hmmm," diye mırıldanıyor, o güzel gözleri merakla parıldarken, avuçlarını gömleğimin önüne getirip göğsümdeki küçük düğmelerle oynuyor.

Onun dokunuşuna titremeye karşı koyuyorum, sanki ben yetişkin bir adam değil de lanet olası bir ergenmişim gibi.

"Bu bir olasılık olabilir. Ama... sadece bana neden bana *Sugar* dediğini söylersen."

Gülümserim, sesim göğsümde derin bir titreşim yaratır, avucum ceketinin hemen altındaki belindeki çukuru bulur ve yumuşak karnını kavrar.

Siktir, bu kadın ve kıvrımları. Onları seviyorum. Her santimini, her çukurunu, her kıvrımını keşfetmek istiyorum.

"Seninle ilk tanıştığımda, çok ateşli olduğunu düşünmüştüm. Küstah ve geveze. Ama etrafındaki her şey çok tatlı. Dükkânındaki şekerlerden Frosty's'teki şekerli kahvene kadar. Dokunduğun her şeyin bu kadar tatlı olmasının imkânsız olduğunu düşünmüştüm, ama sen tam tersiydin."

Kulağının hemen altında, yumuşak tenine dudaklarımı sürüyorum ve o titriyor, ben devam ederken parmaklarını gömleğimin ön kısmına geçiriyor. "Ama senin hakkında ne kadar yanıldığımı anlamaya başlıyorum. Şimdi tek istediğim, hayal ettiğim kadar tatlı olup olmadığını öğrenmek, Rosalie Sullivan."

Geri çekilip ona bakıyorum, duyulabilir nefesini ve şimdi o da hayal ediyor gibi alt dudağının ucunu dilinin ucuyla okşamasını izliyorum.

Dudaklarım dudaklarına değdiğinde, titrek bir iç çekiş dudaklarından dökülür ve parmaklarını gömleğimin kumaşına sıkıca geçirir.

Dudakları benimkine karşı hareket ediyor, yumuşak ve tatlı, ilk başta tereddütlü. Ama ellerimi çenesine kaydırıp onu avuçlarımda tuttuğumda, onun...

Dudakları açılır ve dilimi onun bekleyen dudaklarının arasında gezdiririm, onu ilk kez tadarım.

Bu tarif edilemez bir şey. Şimdiye kadar tattığım en tatlı şey.

Etrafımızdaki her şey kaybolur. Bar, kardeşim ve ekibimin çıkardığı tüm gürültü kaybolur, geriye sadece ikimiz kalırız.

Bunun sadece gösteriş için olduğunu kendime hatırlatıyorum. Tam da yapmamız gereken şey bu.

Sahte davranmak.

Ama zar zor yenilenmiş barımın ortasında sahte kız arkadaşımı öperken, bu şimdiye kadar yaptığım en doğru şey gibi geliyor.

Sanki son birkaç yılda yaşadığım tüm o boktan şeyler beni doğrudan buraya getirmiş gibi.

Doğrudan *ona*.

Nefes nefese bir inilti dudaklarından dökülüyor ve ben onu yutuyorum, başparmağımın ucuyla onun yumuşak, pürüzsüz tenini okşuyorum. Bundan daha fazlasını istiyorum, onun çıkardığı o küçük seslerden daha fazlasını, ama bir dahaki sefere, başımı bacaklarının arasına gömmek istiyorum.

Kardeşim odanın diğer tarafında olduğu için öpücük hızlı bir performans olacaktı. Ama ben daha kafamda bunu sindiremeden, öpücük bambaşka bir şeye dönüştü. Dudaklarımı onunkilerden ayırmadan önce.

Geri çekildiğinde, gözleri bulanık ve odaklanmamış, dudaklarında rüya gibi bir gülümseme var ve göğsüm gururla şişiyor.

Sanki az önce öpülmüş gibi görünüyor. Dahası...

Rosalie Sullivan *benimkine* benziyor.

Şimdilik öyle olsa bile.

on bir

..

Rosalie

Biraz Fazla Ökse Otu Büyüsü

Dünden beri zihnimde sürekli tekrar eden öpücükten, Wells'in dudaklarının benimkilerdeki sıcaklığını **hâlâ hissedebiliyorum**.

Hala boynumdaki avucunun pürüzlülüğünü, başparmağının nabzımı okşamasını, tadını, kokusunu hissediyorum.

Bu çok kötü.

Gerçekten kötü.

Bu gece, şehirde ilk "resmi" sahte randevumuz var, tabii çünkü barda onun kardeşi ile yaşadığımız beklenmedik anı saymazsak. Hem heyecanlı hem de gerginim.

Onunla rol yaparken bu kadar heyecanlanmamam gerektiğini biliyorum. Ama öpüşmek, dokunmak, tüm bunlar kafamı biraz bulanıklaştırıyor.

Tek bildiğim, asla sevmeyeceğimi düşündüğüm adamın şimdi aklımın merkezinde olduğu ve o öpücüğün düşünebildiğim tek şey olduğu. Düşünebildiğim tek şey o.

Dükkânın ön kapısını kilitledikten sonra, anahtarları ceketimin cebine sokup, uzun, yavaş ve derin bir nefes vererek Main Street'e çıkıp Town Square'e doğru yola koyuluyorum.

Muhtemelen fazla düşünüyordum. Kafamda bu konuya çok fazla yer veriyordum.

Sorun şu ki, tüm bunları tamamen sahteymiş gibi hissetmiyorum.

Ama belki de bu iyi bir şeydir? Belki de bu, bunu başarmak daha kolay olacak, ikna edici olacağız anlamına gelir.

Tabii ki sahte flört konusunda çok fazla deneyimim yok, bu yüzden belki de tam da böyle hissetmem gerekir. Ne bileyim ki?

Kar taneleri etrafımda tembelce düşüyor, eldivenlerime ve atkıma yapışıyor, ben de yürürken paltomu daha sıkı çekiyorum ve gece ışıklandırılmış Main Street'i seyrediyorum.

Bazen, Mistletoe Falls'un, özellikle Noel zamanında ne kadar büyümlü olabileceğini hafife alıyorum.

Geçerken yolumu aydınlatan her sokak lambası, kalın köknar çelenkleriyle sarılmış ve üzerine minik ışıklar dizilmiş, tabanları ise büyük kırmızı kadife fiyonklarla süslenmiş. Küçük arnavut kaldırımlı caddemizdeki tüm binaların dışına ışıklar asılmış, pencerelerine bayram süsleri konmuş, kapılarına ise yaprak dökmeyen çelenkler asılmış.

Burası gerçekten Hallmark filmlerindeki Noel köylerine benziyor ve burada yaşadığım için ne kadar şanslı olduğumu fark ediyorum. Böylesine güzel bir yeri evim olarak adlandırabilmek.

Kendimi başka bir yerde hayal edemiyorum.

İki çocuk el ele tutuşmuş, yanımdan koşarak geçiyorlar, Town Square'e doğru koşarken kahkahaları soğuk havada yankılanıyor ve dudaklarıma yayılan gülümsemeyi engelleyemiyorum.

Mistletoe Falls'ta yirmi sekiz Noel geçirdim, ama bu yıl bir şekilde... *farklı geliyor.*

Belki de, aklımdan çıkaramadığım bir adam yüzünden karnımın içinde kelebekler uçuyor da ondan.

Main Street'te kısa bir yürüyüş yaptıktan sonra Town Square'e vardığımda, çocuklar ve aileler her yere dağılmış, meydan tıklım tıklım doludur.

Tabii ki, ilk "halka açık" gezimiz, Mistletoe Falls'taki hemen hemen herkesin katıldığı, kasabanın yılın en yoğun gecelerinden biri olan Mistletoe Magic sırasında olacak.

Atlar var, yani ren geyiği çekişli at arabaları, sıcak kakao ve churro stantları, tatil müziği, oyunlar ve satıcılar ve çardak altında Noel Baba'nın hikaye saati var.

Bu, tüm yıl boyunca sabırsızlıkla beklediğim en sevdiğim gecelerden biridir.

Meydanın ortasında devasa, dört metrelik Noel ağacı çoktan aydınlatılmış, renkli ışıklar parıldarken insanlar ağacın dibinde durmuş, dallardan sarkan ökse otu temalı süsleri hayranlıkla seyrediyorlar.

Sweet Sullivan's için yerleştirdiğimiz süsü ararken, arkamdan büyük bir el belime dolanıyor ve ben sıçrayarak dönüp Wells'in orada gülümseyerek durduğunu görüyorum. Uzun, koyu renkli saçları şapkasının kenarlarından kıvrılarak dışarı çıkıyor ve gözlerinin kehribar rengini ortaya çıkaran en sevdiğim koyu yeşil kapüşonlu sweatshirt'ü giyiyor.

"Merhaba," diye mırıldanıyor, ben ona dönünce, kalbim kulaklarımda güm güm atıyor. Onun barında paylaştığımız öpücük tekrar aklıma geliyor ve hala anlam vermeye çalıştığım tüm o duygular bir dalga gibi geri geliyor.

Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıp ona gülümsüyorum. "Merhaba. Kardeşin nerede?" Kalabalığa bakınıyorum ve Wells'in bakışları benimkini takip ediyor.

"Ona saat yedide çardakta buluşacağımızı söyledim." Bileğindeki akıllı saate bakıp sonra gözlerini bana çevirir. "Saat neredeyse yedi oldu, oraya gidelim."

Ben başımı sallayınca, elimi tutar ve parmaklarını benimkilerle birleştirir, yürümeye başlarken ellerimizi sıkıca tutar.

Sanki bu, dünyadaki en doğal şeymiş gibi.

Sanki o benim gibi her şeyi aşırı derecede düşünmüyor gibi.

Tabii ki düşünmüyor, Rosalie. Çünkü sen bunu yapmayı kabul ettin. O sadece rolünü oynuyor.

"Bu arada, çok güzelsin," diyor Wells yürürken, dikkatini bana çevirerek.

En güvensiz olduğum kısımla ilgili iltifatı duyunca, cildimin altında gergin bir heyecan hissediyorum. Sözlerini sindiriyorum, her zamanki gibi onları sorgulamayı ya da gülüp geçmeyi reddediyorum. Çünkü bana bakışından, söylediklerinde samimi olduğuna inanmaktan başka çarem yok.

"Teşekkürler. Çok yakışıklısın." Midem altüst olur ve bir kahkaha atarım, göğüs kafesimin altında yerleşen aptalca baş dönmesi hissini umutsuzca görmezden gelmeye çalışırım.

Yakışıklı.

Cevap olarak aklıma gelen tek şey buydu.

"Zander'la buluşmadan önce kısa bir mola verebilir miyiz?"

soru

yoru "Evet. Ne olursa olsun ben varım." Bana güven verici bir gülümseme m. atıyor. Biraz sıvı cesarete ihtiyacım olacak, tek bir : sıcak çikolata.

Genelde bu kadar gergin olmam ama dün onun barında olanlardan dolayı biraz dengesiz hissediyorum. Eminim ki şu anda avuç içlerim terli.

El ele tutuşarak Town Square'ın köşesindeki kırmızı-beyaz şeker kamışı temalı standı doğru yürüyoruz. "Frosty's'in kahvesinden daha iyi yaptığı tek bir şey var, o da sıcak çikolatası," diyorum, tezgaha vardığımızda ve üzerine ekstra krema ve şekerleme ekleyerek iki tane sipariş ettiğimizde. Kalorileri sonra düşünürüm.

Wells, buharla dolu olan üst kısmına üfler ve bir yudum alır, alını kalkar. "Vay canına. Tamam, bu çok iyi."

Kıkırdayarak gülüyorum. "Söylemiştim."

Yaklaşarak, elini belime doladı ve aramızdaki mesafeyi kapattı. "Bundan daha tatlı olan tek şey sensin." Yanaklarım kızardı ve ben cevap veremedim, "Şuna bakar mısın?" dedi.

Çenesini kaldırıp yukarı bakarken, benim bakışlarım da onun bakışlarını takip ederek başımızın üzerinde asılı duran ökse otu dalına takılır. Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda, sırtıtmaktadır ve havada bir değişiklik olur

yavaşça ağzını ağızıma yaklaştırırken aramızdaki hava değişir. Dudaklarımdan fısıldayarak, "Belki biri izliyordur diye," der.

Öpücük yumuşak ve telaşsız başlar. Wells dudaklarını benim dudaklarıma doğru hareket ettirir, sanki benim şeklimi, hissimi, tadımı ezberliyormuş gibi, ama sonra öpücük ateşli bir hal alır. Elini enseme dolayarak beni kendine daha da yaklaştırır, dilini ağızıma sokar ve Town Square'in ortasında durduğumuzu ve tüm kasabanın bizi izliyor olabileceğini unutana kadar beni öper.

Ta ki biri boğazını temizleyerek bizi bölene kadar.

Ayrılırız, ikimiz de nefes nefese kalırız ve dönüp Bradley ile nişanlısının yanımızda durduğunu görürüz.

Tabii ki, hayatımın en güzel öpücüklerinden birini kesen kişi o olurdu.

Onu gördüğümde gerçekten şaşırdım ve bunun ne kadar aptalca olduğunu fark ettim. Bu olanların tek sebebi o iken, nasıl oldu da onu zihnimin arka planına itmiştim?

Wells, onun kötü ağzı ve kardeşinin ani gelişi ile o kadar meşguldüm ki, başka bir şey düşünmeye gerçekten vaktim olmadı.

"Rosalie..." Bradley, Wells'e bakınca sözünü kesiyor. "Üzgünüm, adını unuttum."

Ne pislik adam. Wells, adını bir kez daha söylerken, aramızdaki mesafeyi korumaya çalışmaz, belime sıkıca sarılmış elini de çekmez. Bu, Wells'in ne kadar erkek olduğunu gösterir.

"Sadece merhaba demek ve partiye ne kadar heyecanlandığınızı söylemek istedik," diyor Bradley, nişanlısına dönmeden önce. "Jessica gönderdiğin fikirleri çok beğendi. Zencefilli kurabiyeler mükemmel. Onların benim en sevdiğim olduğunu hatırlamış olmalısın, değil mi?"

Ona gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. Bunun yerine, Wells'in ceketinin kumaşını parmaklarımla sıkıca kavriyorum. "Aslında, ben almadım. Bunlar Wells'in en sevdiği şeyler, ama herkesin de seveceğini düşündüm."

Aslında onun zencefilli kurabiyeyi sevip sevmediğini hiç bilmiyorum, ama Bradley'nin bunu bilmesine gerek yok.

Neyse ki, sahte erkek arkadaşım da bu oyuna uyuyor. Wells gülümsüyor ve eğilip çenemin kenarına dudaklarını değdiriyor.

"Evet, tatlıya bayılırım. Değil mi, Sugar?"

Gülmemek için dudağımı ısırarak başımı salladım. Tanrım, bu konuda çok iyi.

"Evet."

"Gitmemiz gerek. Yapacak çok iş var, ama zaman az. Kız arkadaşımı eve götürmem gerek, geç olmadan," diyor Wells, aramızda asılı kalan garip ve ağır sessizliği şükürler olsun ki bozarak. "İkiniz de bu gece eğlenin."

Bradley veda etmek için homurdanıyor ama ben pek aldırımıyorum. Nişanlısı onun arkasında yürüyor ve kalabalığın içinde kayboluyorlar.

"Tanrım, ne kadar da pislik bir adam," diye mırıldanıyorum, o gözden kaybolur kaybolmaz. "Sanki senin adını gerçekten hatırlamıyormuş gibi."

Wells başını sallar ve sakalını eliyle okşar. "Evet, tam bir pislik. Açıkçası, senin hoşlanacağın tipte birine hiç benzemiyor. Yanılıyor olabilirim ama..."

O sözünü bitirince, başımı sallarım. "Benim bir tipim var mı, bilmiyorum? Ama o kesinlikle düşündüğüm gibi biri değildi. İlişkimiz biraz... karmaşıktı."

Sıcak çikolatamdan bir yudum alıp ellerimi ısıtarak onunla birlikte çardaklara doğru yürüyorum.

Bir saniye ikimiz de sessiz kaldık, sonra o, "Ne olduğunu soracaktım, ama haddimi aşmak istemedim. Seni rahatsız ettiği belli olan eski konuları gündeme getirmek istemedim." dedi.

"Sorun yok," diyorum rahatça, Bradley ile olanları düşünmek hiç de kolay olmasa da. Zordu ve çok acı vericiydi, ama artık geçmişte kaldı. Artık beni kontrol etmiyor. "Karmaşık ve acı vericiydi. O benim ilk gerçek, ciddi ilişkimdi ve bana bir ilişkiden istemediğim her şeyi gösterdi. İlk başta çekiciydi... Sonra gerçek yüzü ortaya çıktı. Bana onun için yeterli olmadığını hissettirdi ve bunu unutmak çok zordu. Sonunda aramızdaki ilişki gerçekten zehirli hale geldi."

"Ne pislik herif," diye tıslar Wells.

"Evet. Ama şimdi çok daha iyiyim ve bunu biliyorum. Orada kalıcı duygular ya da onun gibi bir şey yok. Onu gördüğümde eski yaralarım yeniden açılıyor, hepsi bu," derim,

gölümseme takındım. "Her neyse, bu geceyi mahvetmesine izin vermeyeceğim. Bu, yılın en sevdiğim gecelerinden biri. Bradley başka bir günün sorunu."

Wells aniden durur, parmaklarıyla çenemi kaldırıp gözlerime bakar ve dikkatle bakmaya devam eder. "Siktir et o adamı. Bir daha asla senin için hiçbir şeyi mahvetmemeli, Rosalie. Bana kalsaydı, seni her incittiğinde onu döverek haklardım."

Boğazıma yükselen ani duyguyu yutuyorum.

Sözleri sert, hatta koruyucu.

"Şimdi, gecenin geri kalanını seni hayatının en iyi sahte randevusuna götürerek geçireyim, o adamı bir daha aklından geçirmene gerek kalmayın."

Başımı sallıyorum, söylemek istediklerimi kendime saklayarak çardaklara doğru yürüyoruz.

Çünkü o zaten söyledi.

on iki

Wells

Sleighed It

Bir parçam hala geri dönüp Bradley'nin kendini beğenmiş, kibirli yüzüne yumruk atmayı düşünüyor, o çoktan gözden kaybolmuş olsa bile.

Ona onu unutmasını söyledim, ama ben hala onu dövmeyi düşünüyorum.

Ama lanet olsun, o tam bir pislik ve ona karşı konuşma şeklinden nefret ediyorum. Ona tepeden bakışından. Onu önemsizmiş gibi davranmasından.

Sahiplenme duygusu içimi kaplıyor.

Haksız olabilir, ama bu duyguyu değiştirmiyor.

"Wells! Rosalie, buraya bakın!" Karla kaplı çimlerin ötesinden, Zander ve Allison'ın çardak yanında durdukları yerden sesleniyorlar.

Rosalie'nin elini tutuyorum, parmaklarımı onun parmaklarına dolayarak hafifçe sıkıyorum. Sadece karşımızda kim olduğu için değil, aynı zamanda bu işte birlikte olduğumuzu bilmesini istediğim için.

Bana bakarken dudaklarının köşesinde hafif bir gülümseme belirliyor, gözleri etrafımızdaki sıcak fener lambalarının yansımasında parlıyor.

"Siz iki aşk kuşu sonunda geldiniz, ne mutlu," Zander, Allison'ın omuzlarına kolunu atmış, biz yaklaşırken gülüyor. "Bizi terk ettiğinizi düşünmeye başlamıştım."

"Düşündüm," diyorum, omuz silkiyorum.

Rosalie dirseğiyle bana vurur. "Yalan söylüyor. Yolda sıcak çikolata içmek için durduk."

Ve çünkü eski sevgilisi, her fırsatta onu küçük düşürmek isteyen bir pislik, ama bunu kendime saklıyorum, tekrar sinirlenmemek için kafamdan atmaya çalışıyorum. Bunun yerine, Rosalie'ye odaklanıyorum.

"Ally, bu benim kız arkadaşım Rosalie. Rosalie, bu da Ally, kardeşimin kız arkadaşı. Artık neredeyse aileden biri sayılır. Liseden beri birlikteler."

"Merhaba." Ally gülümser ve Rosalie'nin elini sıkamak için elini uzatır. "Yıllardır bu adama bir yüzük beklediğimi söylüyorum, ama bilirsin."

Rosalie kıkırdayanla aynı anda Zander dramatik bir şekilde inler ve benimkiyle aynı renkteki asi saçlarına ellerini geçirir. "Mükemmelliği aceleye getiremezsin, aşkım. Sana söylemiştim."

Ally homurdanır ve gözlerini devirir, ama dudaklarında bir gülümseme vardır, yani aslında sadece onunla dalga geçiyordur.

Onun bilmediği şey, Zander'ın iki aydır ona evlenme teklif etmeyi prova ettiği ve herkesin görmesi için Cedar Ridge'de evlilik teklifini planladığı.

Ya da dürüst olmak gerekirse, artık zamanı gelmişti.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Ally. Eşarbını çok beğendim. Çok şirin," diyor Rosalie, lavanta rengi eşarbına bakarak. "Çok yumuşak görünüyor."

"Aman Tanrım, gerçekten öyle. Daha önce Zander'a bundan bir yastık yaptırmak istediğimi söylemiştim. Strawberry Hollow'daki küçük bir butikten aldım! Bir gün oraya gidelim mi?"

Rosalie heyecanla başını sallar ve yüzünde bir gülümseme belirir. "Çok isterim. En iyi arkadaşım Kennedy de muhtemelen gelmek ister. Sonra numaralarımızı paylaşabiliriz, şehre döndüğünde bana mesaj atabilirsin."

"Evet, çok eğlenceli olur!" Ally, kolunu Zander'ın koluna takarak diyor. "Satıcıları gezmek ister misiniz? Az önce geçerken çok şirin şeyler gördüm."

Rosalie'ye bakarak, cevap vermeyi ona bırakıyorum. Daha sonra için planım var, ama onun dışında, ne isterse yapmaktan mutluluk duyarım. Açıkçası, şehri onun gözünden görmek hoşuma gidiyor.

"Oh, evet. Bu yıl da çok daha fazla stant var. Genellikle daha küçüktür, ama sanırım bu yıl Strawberry Hollow'dan çok fazla insan geldi," diyor Rosalie, elini dirseğimin kıvrımına kaydırarak, bana gülümseyerek bakıyor. "Wells artık Mistletoe Falls'un daimi sakini olduğuna göre, stantlardan birinden ökse otu süsü alıp kasaba meydanındaki ağaca asabilir. Bu bir gelenek."

İçgüdüsel olarak onu yanıma çekiyorum, ağzım kıvrılıyor. "Sabırsızlanıyorum, tatlım."

"*Tatlım* mı?" Zander burnunu çekerek ikimizin de dikkatini kendine çeker. Kulaklarından kulaklarına kadar sırtarak gülümser ve ben homurdanırım, "Başlama."

Ellerini teslim olarak kaldırır. "Üzgünüm, ama bu çok tatlı, kardeşim. Gerçekten çok sevimli." Ally'ye bakar ve "Bebeğim, Sweet Sullivan's onun ailesinin şeker dükkanı. Onların limonlu şekerlerini çok severdin." der.

Ally'nin yüzü aydınlanır, farkına varır. "Aman Tanrım, evet! Onlar için ölürdüm. Kalanları kendime saklıyorum. Üzgünüm, üzgün değilim, Zan."

Rosalie hafifçe kıkırdar. "Seni suçlamıyorum. Onlar benim de en sevdiğim şey. Karamel ağaçlarını denemelisin. Onlar büyükbabamın spesiyalitesi ve yemin ederim, ağızda eriyorlar. Açıkçası, tüm şekerlerin arkasındaki sihirbaz o. O ve büyükannem her şeyi kusursuz bir şekilde yürütüyorlar."

Bence asıl sihirbaz Rosalie olabilir ve onun bunun farkında olup olmadığını bile bilmiyorum.

"Sen de büyükannen ve büyükbaban kadar bu dükkânın önemli bir parçasısın," derim ve sonra bizi ilgiyle izleyen Zander ve Ally'ye bakarım. Omuzlarımı kaldırıp, omuz silkerim. "O

sadece alçakgönüllü davranıyor. Rosalie, Sweet Sullivan's'daki her şeyde parmağı var ve dükkanın geleceği için büyük, heyecan verici planları olduğunu biliyorum, değil mi Sugar?"

Yanakları kızarır ve alt dudağını dişlerinin arasına çeker, başını sallar. "Bir gün. Kurabiye yapmayı gerçekten çok seviyorum ve gelecekte bunları dükkanda satmak isterim. Şu anda sadece boş zamanlarımda yapıyorum... ki yoğun sezonda boş zamanım pek olmuyor. Ama evet, bir gün Sweet Sullivan's'ı şu anki halinden daha da büyütmek istiyorum." Aniden gözleri büyüdü. "Oh. Tatlılardan bahsetmişken... eğer tatlı seviyorsan, gidip churro almalıyız. Şuradaki tezgahta en iyisi var."

"Tabii ki," diyor Zander. "Standları gezdikten sonra oraya gidelim mi?"

Herkesin onayıyla, satıcıların önünden hızlıca geçiyoruz, kızlar bir sürü farklı şey alıyorlar. Satıcıların çoğu el yapımı ürünler satıyor ve Rosalie'nin bu sanat eserlerine ilgi duyduğunu görebiliyorum. Kennedy ve dedesi ile büyükannesi için birkaç şey satın aldıktan sonra, bölümdeki son stantlardan birine geldiğimizde bana dönüyor.

"Annenin Noel köyleri koleksiyonu olduğunu söylememiş miydin?"

"Evet. Kulübede bir kitaplık dolusu koleksiyonu var."

Rosalie elimi tutar, beni masanın sonuna doğru çeker ve küçük bir bina alır. "Şuna bak. Sweet Sullivan'ın replikası! Sahibi, hepsini elle kilden yaptığını söylüyor. Sence annen bunu beğenir mi? Köyü için?"

Bir an için kelimeler boğazımda takılır ve onları çıkarmaya çalışarak yutarım.

Annemle ilgili geçiştirdiğim küçük bir ayrıntıyı hatırladığına inanamıyorum ve bu jestin ne kadar tatlı olduğuna şaşıyorum.

Cevap vermediğimde, gözleri hafifçe büyüdü ve onu masanın üzerine geri koydu. "Aman Tanrım, sadece bir fikirdi. Hoşuna gidebileceğini düşündüm ve eli boş gitmek istemedim..."

"Çok sevecektir, tatlım. Hatta muhtemelen ağlayacaktır," diyerek sözünü kestim. Elini tutup, başparmağımla okşayarak

Üst kısmı boyunca, ona yaklaşırken pedin altındaki yumuşak, ipeksi tenini hissediyorum. "Teşekkür ederim. Çok düşüncelisin, eminim çok sevinecektir. Ama bir şey getirmen gerekmiyor, biliyorsun değil mi?"

Rosalie boğazını yutar ve başını sallar, gözlerime dikkatle bakar. "Biliyorum. Getirmek istiyorum."

Aramızda beklenmedik bir şekilde... samimi bir an yaşıyoruz, onu öpmek istememden dolayı göğsüm sıkışıyor.

Öne eğilip dudaklarımı onun dudaklarına hafifçe değdirerek kısa bir öpücük veriyorum, sonra geri çekilip elini dudaklarıma götürüp oraya da bir öpücük konduruyorum.

Başka bir şey söylemedim çünkü öpücüğün her şeyi anlattığını düşündüm.

"ROSALIE'Yİ DUYDUM," Zander, planladığım sürpriz için kızların arkasında Town Square'in diğer tarafına doğru yürürken yanımda sessizce mırıldanır. "Noel köyü hakkında. Onu seviyorum, Wells. Birlikte çok yaklaşıyorsunuz."

Ellerimi ceplerime daha da sokuyorum. "O..." Sözümü yarıda kesiyorum, bakışlarım söz konusu kadına kayıyor.

Gerçek şu ki, Rosalie Sullivan benim hiç beklemediğim bir şeydi.

Tüm bu durum, ona karşı inkar edilemez çekiciliğim. Her şey.

Onu en iyi "inanılmaz" kelimesiyle tanımlayabilirim.

Zander'ın ağzı seğirir. "Evet, tatlıdır. Şeker gibi." "Siktir git," diye gülerek homurdanırım.

"Hey, Ally hakkında bana yıllarca saçmaladığın için bu adil bir karşılık. Ama cidden... Onu bulduğuna sevindim. Bu

Sonunda değer verdiğin birini bulduğuna sevindim. Bu çok açık ve senin adına mutluyum, kardeşim.

Görünüşe göre, düşündüğümde daha ikna ediciyiz, kardeşimin gözlerinin samimiyetle parladığını görünce anlıyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, bu hiç de bir oyun gibi gelmedi. Onunla birlikte olmak çok kolay.

"Teşekkürler dostum. Çok teşekkür ederim." Ellerimi ceplerimden çıkararak, sevgiyle sırtına bir şaplak attım ve kolumu omzuna attım.

Buluşma noktasına vardık ve Rosalie ona hazırladığım sürprizi görünce bana doğru koştu. "Olamaz. Yapmadın!"

Omuz silkiyorum, ağzım gülümsemeye seğiriyor. "Sana söylemiştim... hayatının en iyi randevusu olacak, tatlım."

"Lanet olsun dostum, kadınının önünde beni kötü duruma düşürüyorsun. At arabası mı? Hadi ama," diyor Zander, kalın siyah yeleli kestane rengi ata doğru yürürken. "Önce aklıma gelmediği için üzgünüm bebeğim."

Ally'nin gözleri eğlenceyle parlıyor. "Her zaman gelecek yıl vardır. Wells, bunun için kesinlikle puan kazandın. Yolculuğunuzun tadını çıkarın, Rosalie!" Ally, arabalarına atlarken bize böyle diyor.

At arabası, daha çok bir kızağa benzemesi için çelenk, ışıklar ve çanlarla süslenmiş. Atların bile başlarının üstünde, renkli ışıklarla yanıp sönen sahte boynuzlar var.

Rosalie'nin eli kolumu kavrar ve dikkatimi onun parlak gülümsemesine çeker. "Nasıl bildin?"

Kaşlarım çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Ben... Ben... Noel'de şehirde at arabasıyla gezintiye çıkmayı hep istemişimdir. Ama kimse romantik bir gezintiye çıkmak istemediği için hiç yapmadım... tek başıma."

Gerçek şu ki, birkaç saat önce bunu ayarlarken ne yaptığımı bilmiyordum. Sadece bizim için romantik bir şey gibi göründü, onun hoşuna gidebilecek bir şey ve bir başka gerçek... Sadece onunla daha fazla zaman geçirmek istedim, sadece ikimiz.

O gerçekten benim kız arkadaşım olsaydı bunu yapardım, bu yüzden broşürü gördüğümde hemen rezervasyon yaptım. Bunun onun her zaman yapmak istediği bir şey olduğunu bilmiyordum

, bu yüzden yüzünün o güzel gülümsemeye aydınlandığını görmek, açıkçası pastanın üzerine konulan çilek gibi oldu.

"Hiç bilmiyordum, ama şimdi yaptığım için daha da mutluyum," diye mırıldanarak onu arabaya bindirip yanına oturdum.

Şoför bize kalın, yumuşak bir battaniye uzattı, ben de hemen kucağımıza serdim, kolumu onun arkasındaki koltuğun arkasına attım ve onu bana yaklaştırdım.

"İkiniz de iyi eğlenin," diyor Zander yanımdan, bize göz kırparak, Rosalie ise kıkırdayarak gözlerini devirip başını eğerek bana bakıyor.

"O çok komik. Saçma, ama aynı zamanda çok komik."

Gülümsüyorum. "Evet, öyle. Hep öyleydi, ama iyi biridir.

İyi bir kardeş."

Sürücü dizginleri salladığında, kızıağı çeken atlar yüksek sesle kişniyor ve karla kaplı caddede ilerlemeye başlıyoruz. Hafif bir kar yağışı var ve güneş kaybolup beraberinde azıcık sıcaklığı da götürdüğü için sıcaklık düşmeye başlıyor, ben de Rosalie'yi kendime daha sıkı sarıyorum.

"Tanrım, çok soğuk. Güzel, ama çok soğuk," diye titreyerek, dişleri birbirine çarparken bana sokulur. Kalın, tüylü eldivenler giymiş olmasına rağmen, sürücünün bize verdiği battaniyenin altında elleri titriyor.

Ona uzanıp parmaklarını avuçlarımın arasına alıyorum ve onu ısıtmak için parmaklarını ovuşturuyorum, bakışlarımız buluşuyor.

Bu gece yüzüncü kez, yanımda oturan kadının ne kadar güzel olduğu göğsüme çarpar.

Gözlerimi ondan ayıramıyorum, ama muhtemelen ayırmam gerek. "Bu gece seni götüren kişi olabildiğim için mutluyum," diyorum

diyorum, o kasabayı izlerken, ta ki bakışlarını bana çevirip gözlerinde mutlulukla dans eden ışıkları görene kadar.

"Ben de, Wells," diye fısıldadı, bakışlarımı tutarak, parmakları artık benimkilerle iç içe. "Teşekkür ederim. Sadece bunun için değil, zihnimi her şeyden uzaklaştırıp bu geceyi unutulmaz kıldığın için."

Dudaklarım yukarı doğru kıvrılırken, omuzlarımı silkiyorum. "Önemli değil. Böyle geceleri ve

daha fazlasını hak ediyorsun, Rosalie. Her erkeğin yapması gereken bir şey için bana teşekkür etmene gerek yok."

Elimi yüzüne kaldırıp avucumu çenesinin etrafına doladım, başparmağımı yanağına sürterek onun sıcak çikolata rengi gözlerine baktım.

Ne yaptığımı bilmiyorum. Ne yapmamam gerektiğini biliyorum, ama kendimi durduramıyorum.

Denemek için bile irade bulamıyorum.

Bu kadına o kadar çekici buluyorum ki, onu tekrar öpmek istiyorum. Onu kucaklamak istiyorum. Sahte bir erkek arkadaşın yapacağı şeyleri yapmak istiyorum, ama seyirci olmadan.

Şu anda sadece ikimiz varız, ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. Hâlâ onu öpmek istiyorum.

Son bir dakika içinde, birbirimize daha da yaklaştık, dudaklarımız birbirinden birkaç santim uzaklıkta ve sıcak çikolatanın tatlılığını şimdiden tadabiliyorum.

Dudaklarımı onun dudaklarına hafifçe değdirerek, neredeyse hiç hissedilmeyecek kadar kısa bir öpücükle onu içime çekiyorum. Ama bunun onun kararı olmasını istiyorum.

Beklerken nefesim ciğerlerimde sıkışıyor ve sonra onun bana karşı iç çekişini hissediyorum, dudaklarını bir kez benim dudaklarıma bastırıyor, sonra tekrar dudaklarımın köşesine.

Yumuşak ve
tereddütlü. Lanet
olsun, mükemmel.

Elimi çenesinden boynuna, sonra da enseye kaydırıyorum, onu kendime doğru çekip aramızdaki mesafeyi kapatıyorum.

Onun dudaklarını, önceki kesintiyi telafi eden, ona ne kadar arzulandığını gösteren bir öpücükle yakalıyorum. Artık kendimi tutmaktan bıktım. Kimlerin izlediğini, kimlerin izlemediğini umursamıyorum.

Başını eğerek öpücüğü derinleştiriyorum, ikimiz de nefes nefese kalana kadar başparmağımla nabzını okşuyorum. Ne kadar yakın olduğumuzdan, nerede başladığını ve nerede bittiğini bilmediğim bir nefes karışımı.

"Etrafta kimse yokken neden beni öpüyorsun, Wells?" diye fısıldadı dudaklarıma, sonra geri çekilip bana baktı, kahverengi gözleri yarı kapalı ve biraz odaklanmamış bir halde. "Sadece geri dönüşü olmayan bir sınırı aştığımızdan endişeleniyorum

ve hiçbir şeyi mahvetmek istemiyorum. Mistletoe Falls küçük bir kasaba ve sen yan tarafta çalışıyorsun..."

Yutkunurken boğazım çalışıyor. Bütün gece kendime sorduğum soruların aynısını onun ağzından duymak, bana cevap vermek istememi sağlıyor. İkimiz için de.

"Beni öpmekten hoşlanıyor musun, Rosalie?" Başını salladı. "Evet."

"Ve seni öpmekten hoşlanıyorum. Sana dokunmaktan hoşlanıyorum." Elimi onun uyluğuna kaydırıyorum. "İlişkimizin sahte olduğunu ve her birimizin bunu yapmak için kendi nedenleri olduğunu biliyorum, ama açıkçası birbirimizden hoşlanıyoruz. Aramızdaki kimya kesinlikle sahte değil. Öyleyse neden sahte flörtlerimizi yaparken bunun tadını çıkarmıyoruz?" Sözlerim kesilir, eğilip dudaklarımla tekrar dudaklarına dokunurum, ondan çıkan nefesin titremesini yutarım. Parmaklarının belime dolandığını hissedene kadar onu öperim ve geri çekilirim, ikimizin de göğsü inip kalkmaktadır.

O, başını sallarken ağzıma doğru nefes alıyor. "Tamam. Anladım. Sadece... eğlenelim."

Omuz silkiyorum. "Evet, neden olmasın? Seni öpmekten hoşlanıyorum. Bence bu işimizi kolaylaştırıyor."

Ona söylemediğim şey, bunun sahte olması gerektiğini, söz verdiğimiz gibi rol yaptığımızı bildiğim, ama onu öpmek *çok* iyi hissettiriyor.

Ve daha fazlasını istiyorum, ne kadar sık olursa olsun.

Ama onun tereddütlerini anlıyorum ve şu anda aramızdaki ilişkiyi tehlikeye atmak istemiyorum. Onun da benimle aynı fikirde olup olmadığından emin değilim.

Rosalie bana küstahça gülümsüyor, parmaklarını ceketimin ön kısmına doluyor. "*Sanırım* seni öpmek de o kadar kötü değil."

on üç

Rosalie

Gösteri zamanı, bebeğim

İKİ GÜN SONRA, Wells'in gülünç derecede büyük kamyonunun penceresinden dışarı bakarken kendi kendime düşünüyorum: Şu anda yaptığım şeyle başlayan gerçek suç podcast'leri *kesinlikle* var.

Neredeyse hiç tanımadığım bir adamla dağlara çıkıp, medeniyetten uzak bir hafta sonu geçirmek için onunla bir kulübede yalnız kalmak.

Wells, ailesinin hafta sonlarını birlikte kulübede geçirdiğini söylediğinde, annesinin istediği gibi, herkesin tam anlamıyla ve mecazi olarak aynı çatı altında kalabileceği, herkes için bir sürü yatak odası olan büyük bir kulübe hayal ettim.

Ama şimdi buradayız ve gördüğüm kadarıyla, benim düşündüğümünden çok uzak bir yer.

Yani, bir kulübe *var*. Ama arazinin dört bir yanına dağılmış pek çok kulübe var ve bunların ortasında büyük bir merkezi kulübe bulunuyor.

"Buranın *bir... kompleks* olduğunu söylemeyi unuttun mu?" diye haykırıyorum, arkamdaki kamyonetin kapısını kapatırken ona bakarak. Görünüşe göre, ailesi Cedar Ridge'in büyük bir kısmına sahip.

Yanımda durduğunda gülümser. "Evet, öyle de diyebilirsin." Ortadaki kulübeyi işaret eder. Büyük bir A-çerçeve kulübe, tepesinde taze karla kaplı sivri çatısı vardır ve bacasından çıkan dumana bakılırsa içinde ateş yanıyor gibi görünür. "Orası annemlerin evi. Noel dışında, yılın birkaç ayı boyunca orada kalıyorlar." Dönüp, arazinin kenarındaki daha küçük, daha mütevazı kulübeleri işaret ediyor. "Bunlar kardeşlerime ve bana ait. Hepsi bir ilişki içinde ve çoğunun kendi çocukları var, bu yüzden ailem herkesin kendi alanına sahip olmasını istedi. Çok lüks değiller, ama annemin dediği gibi, sıcak ve rahatlar."

"Çok sevimliler," diye mırıldanıyorum, manzarayı içime çekerek. Resim gibi, güzel dağ manzarası, köknar çelenklerinden yapılmış Noel çelenkleri ve her kulübenin ön kapısında parıldayan ışıklar, kapının yanındaki ön verandada yığılmış odunlar.

"Herkesle tanıştıktan ve yerleştikten sonra sana her şeyi göstereceğim. Ama şimdilik, gösteri zamanı. Uyarıyorum: onlar... çok fazla. Buna hazır olduğuna emin misin?"

Tam olarak emin değilim, ama kardeşi ve Ally ile yavaş yavaş tanıştıktan sonra, artık ailesinin geri kalanıyla tanışmak konusunda kendimi çok daha iyi hissediyorum. "Evet. Hadi yapalım şunu."

Görünüşe göre, onun ailesinin kulübesine girdiğimizde karşılaştığımız kaosa hiç hazır değildim. Köpekler önümüzde koşuyorlardı ve onları küçük köpek kar botlarıyla görünce kalbim göğsümde atlamaya başladı. Onları Mistletoe Mercantile'de görmüştüm ve almam gerekmişti.

Gerçekten oradan ayrılamadım.

Wells elimi tutar ve ön kapı arkamızdan kapanırken parmaklarımızı sıkıca birbirine geçirir.

Anında odadaki herkesin gözleri bize çevrildi ve gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Bu... çok fazla insan. Beklediğimden çok daha fazla.

"Kaç kardeşin olduğunu söylemiştin?" diye fısıldayarak soruyorum ve onun sessizce kıkırdadığını duyunca elini daha sıkı sıkıyorum.

"Beş."

"Beş mi?" Başımı uzatıp onun uzun boylu, iri cüsseli vücuduna bakarken yüzüm sararır. "Beş kardeşin var ve bana bunu söylemeyi düşünmedin mi? Tanrım, bu..." Zihnimde hesap yaparken sözlerim kesilir. "Ebeveynlerin ve tüm çocuklar hariç on kişi."

"Evet. Bizim ailemiz çok kalabalık."

Büyük mü? Hayır, büyük olan üç kardeş, anne baba ve birkaç torundur.

Ama bu? Bu çok büyük.

Wells McCoy'un *kocaman* bir ailesi var. Ve hayalimdeki erkek listesinden bir şey daha silinecek. Artık tesadüf gibi gelmeyen bir başka çarpıcı tesadüf.

Beynim, onun Santa'ya yazdığım o adamın dilek listesindeki her şeyi tam olarak karşıladığını kavramaya çalışıyor... Ama nasıl? Böyle bir şey mümkün mü? Nasıl olur da bir şey dilediğimde, birdenbire tam da o şey hayatımda belirir?

"İyi misin?" Wells'in sesi düşüncelerimi bölüyor ve başımı kaldırıp baktığımda, gözleri üzerimde, kaşları endişeyle çatılmış durumda.

Başımı sallayarak ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Evet. Üzgünüm, ben sadece, şey... düşünüyordum."

"Wells!" küçük bir kadın oturma odasının diğer ucundan seslenir ve gözleri onu ailesinin arasında bulur, geniş bir gülümseme yakışıklı yüzünü değiştirir. Uzun boylu, iri yarı bir adamın hemen arkasında bizim karşımıza çıkar ve bunların onun ailesi olduğunu anlarım. Benzerlikleri inanılmazdı. Annesinin gözleri, onunkiyle aynı açık, sıcak kahverengi tonundaydı ve göz kenarlarında gülme çizgileri vardı. Saçları omuzlarına kadar kısa kesilmişti ve krem rengi bir kazak ile rahat bir kot pantolon giyiyordu. Babası da aynı güçlü, kare çeneye ve geniş omuzlara sahipti. Önünde ren geyiği olan komik bir kazak giyiyordu ve gülümsemesi sıcak ve nazikti.

Bu bana Wells'i hatırlatıyor.

"Benim tatlı oğlum, başardın!" diye haykırır annesi, avuçlarını oğlunun yanaklarına koyar ve sanki onun gözlerinin önünde kaybolacağından korkar gibi gözlerine bakar. Sonra kollarını oğlunun boynuna dolayarak onu sıkıca kendine sarar.

"Başardım. Ve..." der sessizce, geri çekilip bana bakar. "Rosalie'yi de getirdim."

Annesi bana bakar, gözleri yumuşar. "Sen de oğlumun deli olduğu sevimli kızsın."

Hemen yanaklarımın kızardığını hissediyorum, gözlerim hafifçe açılıyor.

Kahretsin, Wells, sanırım abartmışsın. Yoksa Zander mı ona söyledi?

Dürüst olmak gerekirse, buna nasıl cevap vereceğimi bilmediğim için küçük bir gülümsemeyle karşılık veriyorum.

Ben sahte kız arkadaşım. Geçici tatil arkadaşım, ama dün gece kimse görmeden çoğunu onu öperek geçirdim. Biraz kafa karıştırıcı.

"Anne, yapma," diye alçak sesle gülerek söyler.

Kaşlarını kaldırarak ona sert bir bakış attı. "Ne? Oğlumun kız arkadaşına, onun hakkında sürekli konuştuğunu mu söyleyeyim?"

Demek oymuş.

Keşke kalbimin şu anda göğsümde o kadar çılgınca atmasını biraz olsun kontrol edebilseydim, sanki herkes bu yüksek sesli çarpıntıyı duyabiliyor gibi geliyor.

Gözleri benimkilere takılır ve Wells'in ellerini bırakıp avucunu koluma koyarken gülümsemesi genişler. "Merhaba tatlım. Ben Katherine, seninle tanıştığıma çok memnun oldum. Bu da kocam Aaron. Bize katıldığın için çok mutluyuz."

Babası bana göz kırpmıyor. "Merhaba, Rosalie."

"Beni davet ettiğiniz için çok teşekkür ederim. Eviniz çok güzel." Dudaklarında hafif bir gülümsemeyle bizi izleyen Wells'e hızlıca bir bakış attım, sonra annesine geri döndüm.

"Çok tatlısın. Teşekkür ederim. Ama seni uyarmalıyım, buradakiler çılgın bir grup." Başını, bizi görmemeye çalışırken yüksek sesle konuşan insanlarla dolu oturma odasına çeviriyor ve etrafta koşuşturan, ebeveynleri tarafından zaptedilmeye çalışılan çocukların gürültüsüne işaret ediyor.

Eminim haklıdır. Küçük bir odada çok fazla insan var ve bu genellikle kaos yaratır. Ama bu aynı zamanda benim her zaman hayalini kurduğum şeydir. Duvarları kahkaha ve sevgiyle dolu büyük bir aileye sahip olmak

sevgiyle dolu bir büyük aileye sahip olmak. Sevdığım onca insanla çevrili olmak.

Tek çocuk sendromu büyürken beni çok etkiledi ve her zaman bir kardeşin veya hatta yaşça yakın bir kuzenin arkadaşlığını özledim.

Bu, kalbimde her zaman ağırlık yapan bir şeydi ve onu Noel Baba listesinin en başına koymamın nedeniydi.

Burada, sevgiyle dolu bir evde dururken, büyük bir ailenin nasıl olacağını tam olarak hayal ettiğim gibi hissediyorum. Sıcaklık, kahkaha ve dostluk.

"Herkes muhtemelen sana binlerce soru soracak ve kafanı şişirecek, ama bunalmaya başlarsan, çekip gidebilirsin, kimse aldırış etmez, tamam mı?" Sevgiyle kolumu sıkıyor ve bana bir kez daha gülümsüyor.

"Teşekkür ederim."

Wells, beni herkese tanıtmak için oturma odasına doğru ilerlerken belime kolunu daha sıkı sarar. Hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Penny ve Frankie çoktan kardeşlerinin arasına sıkışmış, karınlarını okşatıp hayatlarının en güzel anlarını yaşıyorlar.

Tanrım, keşke ben de onlar gibi yeni bir yerde bu kadar rahat hissedebilseydim.

"Tamam, not almak için bir defter çıkarman iyi olabilir," diye alay edercesine tüm kardeşlerini göstermeye başlar. "Bu benim en büyük ablam Scarlett ve eşi Amelia. Sonra Isla ve eşi Ryan var. Küçük kardeşim Henry ve eşi Madeline. En küçük kız kardeşim Chloe ve nişanlısı Dalton, ve tabii ki, geçen gün Zander ve Ally ile tanıştın."

Zander bana göz kırpar, Ally ise sanki zaten yakın arkadaşmışız gibi heyecanla el sallar.

Bu, midemde hızla artan gerginliği anında yatıştırır.

"Bir sürü çocuk da var, ama onlarla birazdan tanışacaksın," diye ekliyor.

Scarlett ayağa kalkar ve bize doğru yürür, onu küçük kız kardeşi Chloe takip eder.

"Seni özledim, kardeşim," diyor Scarlett, ona sarılır, sonra geri çekilip bana bakar, dudaklarında nazik bir gülümseme belirir. "Geldiğine çok sevindim, Rosalie."

"Ben de."

Chloe ikimize de sarılırken Scarlett, "Bar nasıl? Ev nasıl? Her şey yolunda mı? Aile sohbetinde sessizsin. Bunun nedeni o olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi nedenini biliyorum," der.

Bana göz kırpar ve Wells omuzlarını silkerken gülümser. "İlerliyor. İsteddiğimden biraz daha yavaş, ama artık bir ev gibi görünüyor, inşaat alanı gibi değil. Bar yeni yılda hazır olacak."

Chloe kaşlarını oynatır. "Sabırsızlanıyorum."

"Henüz içki bile içemezsin Chloe," diye mırıldanır Wells. "İstedığın kadar ziyaret edebilirsin ama yasal yaşa gelene kadar sana içki servis edemeyiz."

Chloe dudağını çıkarır ve ben ona dönüp kaşımı kaldırıyorum. "İkinizin arasında büyük bir yaş farkı var."

Wells başını sallar.

"Ben bir kazaydım," diyor Chloe, kız kardeşine eğilerek, yüzünde küstah bir gülümsemeyle. "Ama ailenin en küçüğü olmak bana çok yakışıyor."

"Tabii ki öylesin," diyor Wells.

En küçük kardeş Henry, kızların yanına kayar ve Wells'in sırtına vurur, sonra ona sarılır, sonra geri çekilip ikimize bakar, bakışları ikimiz arasında gidip gelir. "Senin saçmalıklarına katlanacak birini bulabildiğine inanamıyorum."

"Henry," diyor Wells, dudaklarını sıkarak.

Henry ellerini kaldırarak teslim olur ve sessizce güler. "Hepimizin aynı şeyi söylediğini biliyorsun. Artık yerleşmenin zamanı geldi... Aramızda umutsuzca bekar kalan tek kişi sensin."

Wells uzanıp Henry'nin göğsüne ittiğinde kıkırdamaya başladım.

tabii ki, at o noktada, herkes sohbete katıldı.

Wells'i alay edip dalga geçiyorlar, ama hepsi o kadar inanılmaz derecede dost canlısı ve misafirperver ki, bu kadar çok insanın olması beni biraz daha az bunaltıyor. Ancak, çoğunlukla Wells'in hızlı tanıtımı ve hepsinin birbirine çok benzemesi nedeniyle, herkesin adını hatırlamakta zorlanıyorum. Sanki ebeveynleri kopyala-yapıştır yapmış gibi.

McCoy genleri çok güçlü.

Üç kız kardeşi ve iki erkek kardeşi olduğunu öğreniyorum. Hepsi birlikte altı kişi oluyorlar.

Ve o kesinlikle haklıydı, bir sürü çocuk var. En az yedi tane, yenidoğandan gençlere kadar farklı yaşlarda, ve sonunda herkesin ismini hatırlamaya çalışmaktan vazgeçiyorum.

Deftere ihtiyacım olacağını söylerken yalan söylememiştii. Daha çok renkli sekmelerle düzenlenmiş bir hesap tablosu gibi, ama yine de, bu... sadece geçici bir şey.

Muhtemelen onlarla bir daha karşılaşmayacağım ve nedense bu düşünce beni biraz üzdü. Herkesi tanıma fırsatım olmadı ama Ally'yi gerçekten seviyorum ve umarım bundan sonra da takılmaya devam edebiliriz, bilirsin...

Wells bir an için elimi bırakıp, üç yaşında gibi görünen bir çocuğu kucağına aldı. Sanırım adı Conner? Hatırladığım kadarıyla. Pembe yanakları ve kıvrıkcık kahverengi saçları ile çok sevimli bir çocuktü. Amcası onu havaya attığında saçları zıplıyordu ve kahkahalarla gülüyordu.

Tanrım, bu gördüğüm en sevimli şey.

Onu yere indirip, kız kardeşi Isla'nın kucağında tuttuğu minik yeni doğmuş bebeğe doğru ilerliyor. Kız kardeşi bebeği nazikçe onun kucağına veriyor ve yemin ederim, kalbim göğsümde senkronize olmayan bir şekilde atıyor.

Wells'in kocaman kollarıyla bebeği kucakladığını, onu göğsüne sıkıca bastırarak ona şefkatle seslendiğini görmek... Evet, bu beni gerçekten çok garip bir şekilde etkiledi. Bir erkeğin bebek tutması çok çekici bir şey.

Ally yanıma yaklaşır, dudaklarında anlamlı bir gülümseme belirir. "Onları bebeklerle görmek çok seksi değil mi?"

Bir saniye tereddüt ettikten sonra kendime gelip, gülerek kabul ettim. "Dürüst olmak gerekirse, evet."

Wells'in yeğenleriyle etkileşimini izliyoruz, bir şekilde köpek yığınının altında yerde kalıyor ve ben gülmemi saklamak için elimi kaldırıyorum. Onların ağırlığı altında çırpınıyormuş gibi yapıyor, inlemeleri ve hareketleri gülünç ve dramatik, ama onlar sevinçle çığlık atıyor ve gülüyorlar.

Evet, bu adam bir oyuncak ayı kadar yumuşak. Bu adamın Frosty's'te son muffin'i veya Mistletoe Mercantile'da park yerimi çalan adam olması imkansız.

İmkânsız.

Ama öyle ve onun bu yönünü görmek, ona tamamen yeni bir ışık tutuyor.

"Bu hafta sonu geldiğine çok sevindim. Kulübeye gidip üstümdeki kıyafeti değiştireceğim." Ally giydiği siyah elbiseyi işaret ediyor. "Daha önce Mistletoe Falls'ta gezintiye çıktık ve bu gece için daha iyi ayakkabılara ihtiyacım var çünkü geçen yılki hatayı tekrarlamayacağım."

Ona bunun ne anlama geldiğini soramadan, Katherine önümde belirir ve Ally izin isteyerek Zander'ın oturduğu kanepeye geri döner.

"Merhaba tatlım. İyi misin? Biliyorum, çok kalabalık bir aileyiz," diyor, sıcak bakışlarıyla beni sarmalarken. Gözlerinin rengi bana oğullarını çok hatırlatıyor. "Herkesle ilk kez bir arada tanışmayı hayal bile edemiyorum."

"Çok güzeldi. Bu hafta sonu beni ağırladığınız için çok teşekkür ederim," diyorum, ikimiz de oturma odasının karşısına, Wells'in yeğenlerinin etrafını sararak popcorn zinciri yaptıkları yere bakıyoruz.

Onun bu konuda ne kadar zorlandığını görünce gülmek için ağzımı kapatıyorum.

Elleri o kadar büyük ki, popcornları sürekli düşürüyor ve her seferinde ipteki parçalar kayıp gidiyor. Yeğenleri yanında kıkırdayarak gülse de, keskin ve güçlü çenesi gergin bir şekilde yoğunlaşıyor.

Katherine gülerek başını sallıyor. "Artık büyümüş olabilir, ama o her zaman çocukken benimle el işi yapmayı seven küçük çocuk olarak kalacak."

Eminim Wells onu şimdi duyabilseydi, çok sinirlenirdi, ama dürüst olmak gerekirse, onun eskiden nasıl biri olduğunu duymak hoşuma gidiyor.

"Gençken, Noel köyüm için pipo temizleyicileri ve pamuktan bu sevimli küçük kardan adamları yapardı. Saatlerce oturup onları yapardı, bunu tek başına yapmaktan çok mutluydu

. Kardeşleriyle birlikte olmayı sevdiği kadar, kendine ait sessiz zamanları da sevdiğini düşünüyorum."

Çantama koyduğum hediyesini hatırladığımda bir anda farkına varıyorum.

"Bir saniye bekleyin," dedim ve Wells'in eşyalarımızı koyduğu kapının yanına koştum ve aşırı doldurduğum çantamı karıştırarak özenle paketlenmiş hediyei buldum.

Katherine'in yanına geri dönüp, hala kızlarla Noel süsleri yapan Wells'e hızlıca bir bakış attıktan sonra, küçük kutuyu ona uzattım. "Uh, bunu geçen gün Mistletoe Magic'ten senin için aldım. Küçük bir şey ama Wells, hoşuna gideceğini söyledi."

Bir anlığına bana bakar, gözlerinde merak ve duygu karışımı belirir, elindeki kutuya bakarken yumuşar. "Bana bir şey almana gerek yoktu tatlım. Teşekkür ederim, çok nazıksın."

Dudaklarımı ısııyorum, o kağıdı yırtıp kutunun içine bakarken midemde bir heyecan dalgası yükseliyor.

Nefesi kesilir ve fısıldayarak, "Oh, Rosalie, bu çok değerli bir hediye," der. Sweet Sullivan'ın küçük bir kopyasını çıkarır ve parmaklarında döndürerek iyice inceler. "Çok düşünceli ve tatlısın. Çok beğendim. Çok teşekkür ederim."

Bana baktığında, gözleri dökülmemiş gözyaşlarıyla parıldıyor. Elini benimkine kıvrıyor ve nazıkçe sıkıyor. "Wells'in seni bulmasına çok sevindim. Sana nasıl baktığını görebiliyorum. Senin özel olduğunu biliyorum, bu sadece bir annenin sezgisi. Biliyorsun, o uzun süre kayıptı ve içimden bir ses, tüm arayışlarının onu buraya, sana getirdiğini söylüyor, tatlım. Teşekkür ederim."

Sadece başımı sallayabiliyorum, doğru sözleri bulmaya çalışırken damarlarımdan duygularım şiddetle akıyor.

Wells, dudaklarında rahat bir gülümsemeye ortaya çıktığı için, bunu başaramadım.

"Neyi kaçırdım?"

Katherine gülüyor ve gözyaşını silmek için elini uzatıyor. "Oh, hiçbir şey, canım. Rosalie bana aldığı bu güzel hediyeı gösteriyordu."

Sıcak kahverengi gözleri annesi ile benim aramda gidip geliyor. "Ağlayacağını söylemiştim, tatlım." Yanıma yaklaşıyor, kolunu belime doluyor, beni sert vücuduna çekiyor ve annesine bakmadan önce dudaklarını başımın üstüne bastırıyor. "Beğendiğine sevindim anne. Bence köyüne çok yakışacak."

Annesinin gülümseyerek ikimizi izlerken başını salladı. "Kulübeyi görmeye hazır mısın?" diye sordu bana.

"Evet, tabii ki."

Elimi sıkıca tutarak Penny ve Frankie'yi çağırırız ve ailesine hızlıca veda ederiz, sonra ön kapının yanında bıraktığı çantalarımızı alır ve beni dışarı çıkarır.

Neyse ki, ana kulübeden diğer kulübelere yürüyerek kısa bir mesafe var, çünkü dışarı çok soğuk.

Wells'in bizi götürdüğü kulübe, ana evden çok daha küçük ama daha sevimli ve çok rahat. Ön kapıdan içeri girdiğimizde, şöminede şimdiden ateş yanıyor ve odayı aydınlatıyor. Kulübe, nötr kahverengi, krem ve siyah tonlarında sıcak bir şekilde dekore edilmiş.

Tabii ki Penny ve Frankie şöminenin önündeki yumuşak halıya doğru koşuyorlar ve kendilerini evlerindeymiş gibi hissederek üzerinde yuvarlanıyorlar.

Gözlerimi büyük odanın içinde, sevimli Noel süslemelerinin üzerinde gezdiriyorum, ta ki odanın ortasında çok büyük bir yatak olduğunu fark edene kadar.

Tek *kişilik* bir yatak.

Tabii ki var, Rosalie, Tanrım.

Seni ranzaya yatırmalarını mı bekliyordun?

Neden Wells ile aynı yatağı paylaşma düşüncesi beni birdenbire gerginleştiriyor? Geniş vücudunun yanıma sokulduğunu hayal etmek kalbimi hızla attırıyor.

Pijama giyer mi, yoksa iç çamaşırıyla uyuyan türden bir adam mıdır? Ya da belki... *hiç* giyinmeden uyur.

Sweet Sullivan's'tan üç günlüğüne ayrılmak için hazırlık yapmakla, büyükbabam ve büyükannem için dolapları doldurmakla o kadar meşguldüm ki, uyku düzenlemeleri gibi bir şeyi düşünmeye bile fırsatım olmadı.

"Paylaşmak senin için sorun değil, değil mi Sugar?" diye mırıldanıyor, çantalarımızı şöminenin yanındaki küçük masaya koyarken yüzünde fazlasıyla memnun bir gülümseme var.

Aptal kalbim yine hızla atmaya başladı. Onunla aynı yatağı paylaşma düşüncesinin başımı döndürdüğünü itiraf etmek yerine şaka yaparak durumu geçiştiriyorum. "Sanırım sana horladığımı söylemenin tam zamanı geldi. Ayrıca sabahları nefesim çok kötü kokar. Şimdiden özür dilerim."

O, omuzlarını silkiyor ve aramızdaki mesafeyi kapatırken sırıtıyor. "Dış fırçanı getirmen iyi olmuş, ben de ölü gibi uyurum."

Bu adam. Her şeye bir cevabı var.

"Neyse, ama beni uyarmadığını söyleme," diye küstahça karşılık veriyorum. Gözlerimi ondan ayırmadan yatağa doğru yürüyorum ve ayaklarım sallanarak yatağın kenarına oturuyorum. "Ally az önce bana bu gece için hazırlanacağını ve elbise giymeyeceğini söyledi... Sırada ne var, söylemek ister misin?"

Gözleri eğlenceyle parlıyor ve gülerek, dağınık saçlarını eliyle tarıyor. "Bu gece, eğlenceli bir şey yapacağız. Bana güveniyor musun?"

Bunu söylerken bile, içimden bir ses bunun pişman olacağını söylüyor.

"Evet, ama beni pişman etme, Wells. Yoksa bu gece sen yerde yatacaksın, bu büyük, yumuşacık yatakta ise ben yatacağım."

on dört

Wells

Tek Kar Tüpü

"Dalga geçiyorsun herhalde, Wells McCoy," Rosalie önümüzdeki manzaraya bakarak dehŖetle fısıldadı. "*Eğlenceli* demiŖtin. Fiziksel iŖkence hakkında hiçbir Ŗey sylememiŖtin!"

Gülüyorum. "Kar tüpü artık iŖkence mi sayılıyor? Sanırım bunu kaırmıŖım."

"Ben *spor yapmaya hiç yatkın olmayan*, koordinasyonu olmayan biriyim! Bütün gün Ŗeker yapıyorum, Wells. Sevimli küçük bir binada, sevimli küçük nlğm giyip, lezzetli küçük tatlılar yapıyorum. zgnm, ama bunu yapmam mümkün değil."

nndeki kar tüpü sırasını iŖaret ederken, alt dudağı sevimli bir Ŗekilde dıŖarı çıkıyor ve benim sırtıŖım daha da derinleŖiyor.

Evet, belki de ne yaptığımız konusunda biraz daha açık olmalıydım, ama kardeŖlerim arasındaki dostça bir kar tüpü yarıŖı onun ilgisini çekmeyeceğini hissettim. Bu sadece eğlence amaçlı, çocukluğumuzdan beri her yıl yaptığımız bir Ŗey. Anneler genellikle ilk geceyi Frankie ve çocuklarla birlikte geçirirler

, bu da tüm yetişkinlerin bir süreliğine rahatlayabileceği anlamına geliyor.
Gelenek.

Bu yıl, geleneğimize Rosalie ve Penny de dahil oldu. Penny, bu gece annem, babam ve çocuklarla gitmekten çok mutluydu, çünkü bu sonsuz kucaklamalar ve ikramlar anlamına geliyordu, ama Franklin ise...

Annem onu prens gibi arabayla götürdüğünde bana bakmadı bile.

Bana sinirlendiği anda her zaman yaptığı şeyi yaptı, burnunu bana çevirdi ve bana bakmayı reddetti. Çok huysuz bir köpek, yemin ederim.

"Ve bu yüzden bunu benimle birlikte yapacaksın, tatlım." Tüpün üzerine uzanıp uyluklarımın önünü okşadım. "Şimdi, bu kar tüpünün üzerine o sevimli poponu oturt ve gidelim."

"Wells..." diye başlar, gözleri yerlerini alan kardeşlerime doğru kayar.

"Sadece eğlence için, Rosalie. Henüz bunu benim hakkımda bilmiyor olabilirsin, ama ben biraz... rekabetçiyimdir." Botumun burnunu onun baldırına doladım ve onu nazikçe kendime doğru çektim. Kollarını uzatıp çırpınmaya başlayınca gülmeme engel oldum. Dengesini kaybedip bir "oof" sesiyle doğrudan kucağıma düştü. Avuç içleri uyluklarımı kavrar, bana yaslanır ve sinirli bir şekilde başını sallar. Dudaklarımı kulağına yaklaştırır, kulak kepçesini okşarım. "Bu, oyun yüzünü takınman gerektiği anlamına geliyor. Onların kazanmasına izin veremeyiz."

Batan güneşin loş ışığında yüzünü görebilseydim, eminim o seksi küçük dudaklarının somurtarak büzüldüğünü görürdüm. Çok sevdiğim dudaklar.

Tatlı Rosalie'yi ne kadar sevdiysem de, küstah, lafını esirgemeyen Rosalie'yi daha da çok seviyorum. Beni ona çeken şey ilk başta buydu. Her fırsatta onu kızdırmamın sebebi bu ve bence o da gizlice bundan hoşlanıyor.

Bir an sessizlikten sonra, "Peki. Ama kazanamadığımızda beni suçlama. Seni uyarmıştım." diye mırıldanır.

Bana yaslanıp ellerini askıların altına kaydırır, parmaklarını sıkıca kavrar ve bu sırada kalçalarını sallamaya başlar.

Siktir, sikim kotumun fermuarının arkasında canlanıyor ve ellerim kalçalarının kıvrımlarına uçuyor, onu sabit tutarken kalçalarını kavriyorum.

"Eğer bu iş başlamadan bitmesini istemiyorsan, kucağında o mükemmel küçük kıcını sallamayı kesmen gerek," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

Özellikle de bütün gece onu okşayarak, öperek, ailemin evindeyken bütün gece onun tatlı kokusunu içime çekerek geçirdikten sonra.

Rosalie başını çevirir, kahverengi gözleri parıldayarak bana küstahça bir gülümsemeyle bakar. "Öyle mi? O zaman belki de devam etmeliyim..." Kıcını bir kez daha ileri geri sallıyor, bu sefer daha yavaş, daha kasıtlı, üzerimde sürtünüyor.

İkimizi de bu tüpün içinden çıkarıp, onu omzuma atıp, sonunda istediğim gibi ona dokunabileceğim kabine geri götürmek için yaklaşık iki saniye kalmışken, kardeşim Henry yaklaşır ve önümüzde durur.

"Buraya yeni geldiğini biliyorum Rosalie, üzgünüm ama kaybeden kardeşimle birliktesin. Bak, benim ağabeyim *profesyonel* bir sporcu olduğu için bu tür şeyleri her zaman kazanacağını düşünüyor, ama ben tam da bu yüzden buradayım. Onu alçaltmak için. Kolay bir iş değil, ama birinin yapması gerekiyor. Ama iyi olan şey, bunun sadece eğlence için olması." Ona göz kırptı.

Saçmalık, neredeyse alay edecektim, ama o benden önce davrandı. "Sullivanlar *asla* kaybetmez, Henry. Hayallerini yıkmak istemem ama."

İçimden gelen kahkahayı tutmaya bile zahmet etmiyorum. Birkaç dakika önce bizim kaybetmemizin sebebinin kendisi olduğunu söyleyen kız için tam bir 180 derece dönüş.

Henry gülümser ve omuz silker. "O zaman en iyi takım kazansın." Ona alaycı bir göz kırpar, sonra karısına doğru yürür.

O gider gitmez, onu yanından dürtüyorum, bu da onun çığlık atmasına neden oluyor ve durmam için yalvarırken daha fazla kıpırdanmaya başlıyor. O anda, onu kucağıma alıp kardeşlerimle çevrelemenin en iyi seçim olmayabileceğini anlıyorum.

"Ne oldu *'Kaybedeceğiz Wells, ve hepsi benim hatam olacak'* sözüne?"

Gözlerini kısarak bana bakar ve beni oturduğum yerde sabitler, ben de sırtarak kaşlarımı kaldırırım. "Belki de burada rekabetçi olan tek kişi sen değilsin, McCoy. Şimdi, bu şeyi kazanmak için ne yapmam gerektiğini söyle bana."

AKŞAMÜSTÜ, baştan aşağı erimiş karla kaplıyız ve Rosalie, kulübenin ön verandasına doğru yürürken titriyor, dişleri gürültüyle takırdıyor.

Sırılsıklam bir fareye benziyor olsa da, parlak kırmızı burnu, kardan sıırılsıklam saçları ve tüm yüzünü aydınlatan parlak gülümsemesiyle çok sevimli.

"Tamam, itiraf etmeliyim ki bu çok eğlenceliydi. Soğuktu ama *eğlenceliydi*," diye kekeliyor, dişlerinin takırdamasından rağmen kelimeleri çıkarmayı başarıyor.

Ön kapıyı açıp içeri girerken ağzım seğiriyor, dışarıdayken ateşi söndürmediğimiz için minnettarım, böylece tüm kulübe sıcacık. Son birkaç saattir dışarıda soğukta kaldıktan sonra tam da ihtiyacımız olan şey.

"Evet, hepimiz bir araya geldiğimizde her zaman eğlenceli vakit geçiririz." Küçük mutfağa gidip, annemlerin bizim için bırakmış olacağı şarap şişesini tezgahıtan alıp kaldırıyorum. "Bir kadehle jakuzide ısınmak ister misin?"

Dürüst olmak gerekirse, son birkaç gündür yaptığımız tüm "hazırlıklar" yüzünden jakuziyi tamamen unutmuşum, bu yüzden o girmek isterse ben de iç çamaşırlarımla gireceğim.

Rosalie başını sallar ve masanın üzerindeki valizine döner. "Islak kıyafetlerimi çıkarayım."

"Isınmasını sağlayıp dışarıda buluşuruz o zaman."

Rosalie nihayet arka kapıdan geçip arka verandaya çıktığında, sanki bir saat geçmiş gibi hissediyorum. Ben çoktan jakuziye girmişim.

Gözlerim vücudunu tararken, suya girmek için uyluk ortasına kadar uzanan bol bir tişört giydiğini fark edince kaşlarım hafifçe çatıldı.

"Ben... giyecek hiçbir şeyim yoktu. Jakuzinin olacağını bilmiyordum, o yüzden hiçbir şey getirmedim," diyor ve bir an duraklıyor, bakışlarını bir anlığına ayaklarına indirip sonra tekrar benimkilere çeviriyor. Sesinde hafif bir titreme var, karşımda duran kadına bu kadar dikkat etmeseydim fark etmeyebileceğim bir titreme.

Koltuğumdan kalkıp, ona yardım etmek için avucumu uzattım, vücudunu örtmeye çalışmasının gerçek nedenini sormak yerine. "Zemin biraz kaygan."

Bir an dudağını ısırdıktan sonra, dudaklarının köşesinde küçük bir gülümseme belirdi ve tereddütle elini elime koydu.

O gün barımda tanıştığımızdan beri Rosalie'yi birçok farklı şekilde gördüm, ama onu hiç bu kadar gergin görmemiştım ve nedenini bilmek istiyorum.

Dikkatlice suya adım attı, önce kırmızı boyalı ayak parmağıyla, sonra da karşımdaki jakuziye kaydı, dudaklarından boğuk bir inilti kaçtı.

"Tanrım. Burası cennet," diye mırıldanıyor, az önce ona uzattığım şarap kadehini parmaklarıyla kavrarken, gözleri kapanıyor.

Bu anı, gözlerimi onun üzerinde serbestçe gezdirmek ve her santimini takdir etmek için kullanıyorum. Kalın, koyu kirpikleri, suyun ısısından dolayı kızarmaya başlayan yanaklarını süslüyor. Yüzeyden buhar yükseliyor ve etrafında dolaşıyor. Koyu renkli saçları suyun altında kayboluyor ve bakışlarım, şimdi ıslanmış ve cildine yapışmış soluk sarı tişörtüne doğru kayıyor.

Islak kumaşın altında dantelli bir sütyen giyiyor ve göğüsleri o kadar güzel görünüyor ki neredeyse inleyecektim.

Şarap kadehini dudaklarına götürüyor ve uzun, yavaş bir yudum alıyor, sanki bu yudum doğrudan sikime gidiyormuş gibi hissediyorum.

Kulağa çılgınca gelse de, bu kadar basit bir şey bile seksi, ama Rosalie'nin üzerimde böyle bir etkisi var. Akşamın çoğunu kucağımda geçirip, her fırsatta kıvranarak, muhtemelen beni delirtmek için, ona dokunmak, onu tatmak için can atıyordum. Onu görmeden önce bile.

"Ailen gerçekten çok iyi," diye fısıldadı. "Özellikle annen. O çok sevimli ve beni çok iyi karşıladı. Onlara sahip olduğun için çok şanslısın, Wells."

Ailemden bahsedilmesi, onu düşünmekten geçici olarak uzaklaştırıyor ve ben başımı sallıyorum. "Öyleyim. Onlar... birçok zorlukta benim yanımda oldular ve kardeşlerim olmasaydı, burada, kesinlikle Mistletoe Falls'ta olmazdım."

"Her zaman büyük bir aile istemişimdir. Diğer çocukları hep kıskanırdım, özellikle doğum günü partilerinde ve tatillerde, çünkü çoğu zaman onları seven pek çok insanla çevriliydiler. Diğer çocuklar, teyzeler, amcalar. Tek çocuk olmak inanılmaz derecede yalnızlık hissettiriyor. Özellikle de yaşlı büyükanne ve büyükbabalar tarafından yetiştirilmek. Elbette büyükbabam ve büyükannem vardı, ama büyük bir aile ve birlikte oynayabileceğim kuzenlerim olmasını çok isterdim." Dudaklarından çıkan iç çekiş hüznü, gözleri umut dolu ve bu beni onu korumak istememe neden oluyor. Sanki onun bir daha asla böyle hissetmemesini sağlayacak kişi olmak istiyorum.

Şarabından bir yudum daha aldıktan sonra, "Ve bence bu kadar çok geleneğin bir arada olması... çok özel bir şey" diye ekliyor.

"Bu özelliğini çok
seviyorum." Kaşları
yükselir. "Ne?"

Omuzlarımı silkiyorum ve şarabımdan bir yudum daha alıyorum. Şarap pek sevmem ama onun yalnız içmesini istemedim. İkimiz de onun benim kadar burbon seven bir kız olduğunu biliyoruz. "Sen her zaman olayların iyi yanını görürsün. Ailem için minnettarım ve bugün buraya gelmekten içtenlikle korkuyor olsam da, ben de eğlendim. Bardan ve günlük hayatın koşuşturmacasından uzaklaşmak güzeldi, ama sanırım bunu hafife alıyorum. Onların her zaman burada olmaları, yıllardır sürdürdüğümüz gelenekler gibi şeyler. Birlikte yenilerini yaratmak...

ailemiz büyüyor. Bunlar, perspektifine bakana kadar hiç düşünmediğiniz şeylerdir."

Rosalie dudaklarını dişlerinin arasına alıp, konuşmadan önce onları yuvarlar. "Sanırım ben her zaman bardağın yarısı dolu olan türden bir kız oldum. Çoğu şeyin iyi yanını görmeye çalışırım, ve eğer göremiyorsam... bir tane yaratırım. Kennedy ile arkadaşlığımın bu kadar mükemmel olmasının nedeni de bu. O, benim deyimimle, başarısız bir iyimser."

Göğsümde bir kahkaha titrer. "Başarısız bir iyimser mi?"

"Evet. O kadar umutlu ve duyguları o kadar güçlü ki, bir şey onu hayal kırıklığına uğrattığında, sanki dünyanın sonu gelmiş gibi davranıyor. Ve bazen, bunun onu geçici olarak hayal kırıklığına uğratmasına izin vermek yerine, en kötüsüne inanmayı tercih ediyor. Ben ise tam tersiyim. Ben soğukkanlı, sakin ve istikrarlı bir arkadaşım. Her zaman her şeyi iyice düşünür ve ölçülü kararlar veririm. O gün barda ilk tanıştığımızda muhtemelen deli olduğumu düşündün, ve dürüst olmak gerekirse? Ben de öyle davranıyordum." Hafifçe gülüyor ve başını sallıyor. "Kabul ediyorum, o gün beni biraz telaşlandırdın. Buna alışkın değilim. Beni dengesizleştirdin ve ben... kendim gibi davranamıyordum. Bunun için özür dilerim."

O sevimli bir şekilde burnunu buruşturarak yüzünü buruşturduğunda, omuz silkiyorum. "Özür dilemene gerek yok. Seni gördüğüm andan itibaren çok güzel olduğunu düşündüm ve benimle başa baş durup, benim sana yaptığımın aynısını bana yapmaya hazır olmanı sevdim. Bu, aynı tepkiyi alıp alamayacağımı görmek için bunu daha da fazla yapmak istememe neden oldu."

Jakuzinin diğer ucundan bile, ifadesinin utangaçlaştığını görebiliyorum ve gülmesini zorlukla bastırıyor.

Kadehimdeki kalan şarabı içip jakuzinin yanındaki masaya koyuyorum, sonra yanındaki bankta oturan ona yaklaşıyorum, o içeri girdiğinden beri aramızdaki mesafe çok fazla.

"Bunu gerçekten söylediğimden emin değilim, ama... Bradley'e müdahale ettiğin için teşekkür ederim. Çok minnettarım," diye mırıldanır. Gözlerim alt dudağına yapışan su damlasına takılır ve öne eğilip dilimle onu silme isteğiyle mücadele ederim.

"Siktir et o pisliği. Onun hakkında ne düşündüğümü biliyorsun. Elimden gelse onu dövmek isterdim." Yaklaştığımda boğazı sertçe yutkunur.

"Senin hakkında her şeyi bilmiyor olabilirim Rosalie, ama o pisliğin seni asla hak etmediğini biliyorum. Kesinlikle hak etmiyor."

Derin, kahverengi gözleri benimkilere bakıyor, yumuşak ama aynı zamanda temkinli. "Sanırım şimdi anlıyorum. Sadece..."

O sözünü kesip şarap kadehine bakarken, ben onun çenesine uzanıp parmaklarımla tutup yukarı doğru kaldırdım.

"Ne yani?"

Yanımda yer değiştirir ve ilk başta soruma cevap vermez, sanki cevabın buna değer olup olmadığını düşünüyormuş gibi. Ama sonra iç çeker. "Onunla yaşadıklarımdan sonra kendimi toparlamak çok uzun zamanımı aldı ve dürüst olmak gerekirse, kendimi istediğim gibi hissedebileceğimden emin değilim."

"Eğer seni rahatsız ediyorsa, artık onun hakkında konuşmak zorunda değiliz..." "Hayır," diye başını sallayarak sözümü kesti. "Sorun değil. Bütün bunları arabada anlatmak istememiştım, ama şöyle söyleyeyim..."

Bradley bana *hiçbir zaman* yeterli olmadığımı hissettirdi. İlişkimizin sonuna doğru sürekli kendimi sorgulamama neden oldu. Vücudum, kilom, tavırlarım, giydiklerim hakkında yaptığı yorumlar... İlişkımız devam ederken fark ettiğimden çok daha kötüydü.

bitti.

O aptal. Onun bir pislik olduğunu biliyordum, ama *bu kadar* olduğunu bilmiyordum. Kilosu hakkında yorumlar mı? Vücudu hakkında mı? Ne halt ediyor bu?

Aklından ne geçiyordu ki? Gözünün önündeki şeyi fark etmedi mi?

Kızgınlık, yakacak odun gibi damarlarımdan geçip gidiyor.

"O pisliğin, senin tişörtle jakuziye girmenle bir ilgisi var mı?" diye soruyorum sessizce, sorumla gözlerinin büyüdüğünü, nefesinin hafifçe kesildiğini izliyorum.

"Ben..." Sesi kesiliyor ve bir kez daha bakışlarını kaçırmaya çalışıyor, ta ki ben çenesini tutana kadar.

"Sanırım evet, var."

Parçalar şimdi bir araya geliyor. Tişört, o gece arabada söylediği, şimdiye kadar hiç önemsemediğim

, o gece arabada söyledikleri. Eve geldiği ilk gece yemeği yemeyi reddedişi.

Onu bir dahaki görüşümde, buz üzerinde sertliği ile tanınan emekli bir hokey oyuncusunun yumruğunu yüzüne indirdiğinde ne olacağını ona göstermek zorunda kalabilirim.

"*Sadece* o değil." Sesi fısıltıdan biraz daha yüksek, sonsuz gözlerle bana bakarken, başparmağım dalgın dalgın çenesinin kenarını okşuyor. Bırakmalı, geri çekilmeli, ellerimi kendime saklamalıyım, ama yapmıyorum.

Çünkü ona dokunmak istiyorum. Ona yakın olmak istiyorum.

"Ben hep iri bir kız oldum. Büyürken benimle dalga geçilirdi ve Bradley, zaten var olan ve kökleri derinlere uzanan güvensizliğimi daha da artırdı. Bazen beni seçtiğine bile inanamıyordum. Onun benim gibi bir kızla birlikte olmak için fazla çekici olduğunu düşünüyordum."

"Saçmalık," diye tükürdüm, bu kelimenin ağzımdan çıkmasını engelleyemedim. "O pislik sana parmağını bile sürmeye layık değildi, Rosalie. Onun için fazla iyi olan sendin. Ve biliyor musun? Onun her şeyi mahvetmesi ve seni kaybetmesi iyi oldu, çünkü o zaman seni benim yapma şansım hiç olmazdı, Tatlım. Sen çok güzelsin. Gördüğüm en güzel şeysin. Hiç şüphesiz, hiç sorgusuz sualsiz. Vücudunu seviyorum."

Dudakları açılır ve ağzı hafifçe açılır, bu da benim ağzımın seğirmesine neden olur. O bu takma adı, gösterdiği kadar sevmiyor. "Sen *mükemmelsin*. Her santimsen. Ve izin verirsen, sana bunu kanıtlama şansı vermeni istiyorum."

on beş

Rosalie

Sıcak Kvet—Daha Sıcak Sahte Erkek Arkadaş

"Bunu söylemene gerek **yOK**, Wells. Bu çok..." diye başlıyorum, ama hemen parmağını dudaklarıma koyarak ve başını sertçe sallayarak beni susturuyor.

"Ben anlamadığım hiçbir şey söylemem. Sana çok çekici geldiğini ve seni istediğimi söylüyorum... *bunu*. Seni gördüğüm ilk günden beri, Rosalie, senin lezzetli, mükemmel vücuduna yapmak istediğim şeyler. Yapmadığım tek neden, senin hazır olmadığın hiçbir şeyi yapmak istemememdir." Elini şenemden boynuma kaydırıyor, parmaklarını kıvrımlarına dolayarak beni kendine daha da yaklaştırıyor. O kadar yakın ki, sıcak nefesinin dudaklarımı okşadığını hissedebiliyorum. Neredeyse dudaklarıma değecek kadar yakın, ama beni öpmesi işin yalvarmak isteyeceğim kadar da uzak.

Bana, bedenime olan etkisinin farkında mıdır bilmiyorum, ama bu etki manyetik gibi. Sanki birbirimize şekiliyoruz. Ve bunu yapmamamız işin bir sürü neden olsa da, bizi ayıramıyor.

Onun kehribar rengi gözleri göğsüme düştüğünde kararır ve ben de aynı yolu izlerim, aniden gömleğimin kumaşının cildime yapıştığını fark ederim.

Onun sıcak, ateşli bakışları takdirle tenimde dolaşüyor ve uzun zamandır ilk kez, bana bakışıyla beni arzulandığımı hissettiriyor.

Bu, bana çok ihtiyacım olan bir güven dalgası verir.

"Sana kanıtlayayım, güzelim," diye fısıldadı dudaklarıma, aramızdaki yoğun, baş döndürücü gerilim havayı çatırdatıyordu. "Onun hiç yapamadığı gibi bunu hak etmemi sağla."

Bu lanet olası jakuzide eriyip gideceğim.

Onunla tanıştığımdan beri muhtemelen yüzüncü kez, bu adamın gerçek olup olmadığını merak ediyorum. Sadece karşı konulmaz bir çekiciliğe sahip olmakla kalmıyor, aynı zamanda nazik ve sabırlı, ve bu fısıldayan sözler kalbimi çarptırıyor.

Beni arzuyla acıtıyor.

Daha önce hiç yaşamadığım bir şey... belki de hiç.

"Öp beni, Wells," diye yalvarıyorum, sözlerim düşük, boğuk bir fısıltı, arzuyla dolu.

Sözler dudaklarımdan çıkar çıkmaz, ağzını ağzıma yapıştırıyor ve ciğerlerimdeki her damla havayı çalıyor. Parmakları boynumu sıkıca kavıyor ve bir arzu dalgası omurgamdan aşağıya doğru akıyor.

Wells McCoy nazik ya da tereddütlü biri değildir. Tıpkı kendisi gibi, öpücükleri de güçlü ve her şeyi tüketen cinstendir. Dudaklarımı dişlerinin arasına alıp nazikçe ısırduğında, ayak parmaklarımin ucuna kadar her zerresini hissediyorum. Birkaç saniye sonra dilini kullanarak o bölgeyi yatıştırdıktan sonra, dilini aralık dudaklarımin arasına sokup benimkine dolandırıyor.

Uylukları sıkışıyor, aralarındaki boşluk onun dilinin her hareketiyle, her nefes alıp verisiyle zonkluuor.

Saçlarıma dolanmamış eli belime kayıyor, oradaki hafif çukuru kavrayarak kalçalarıma doğru ilerliyor ve tişörtümün kumaşını yumrukluyor.

O kadar ateşliyim ki, bunun suyun sıcaklığından mı yoksa sadece bana dokunan adamdan mı kaynaklandığından emin değilim, her an alev alabilirmişim gibi hissediyorum.

Kalbimle senkronize olan düzenli, ağır nabzımın vuruşları beni başımı döndüren bir arzuyla dolduruyor.

Kimse bana bu şekilde dokunmayalı çok uzun zaman oldu.

Bu duygu beni sarhoş ediyor.

Aniden, ağzını ağızımdan ayırıyor, karanlık, kapüşonlu bir bakışla bana bakıyor, göğsü benimki gibi inip kalkıyor.

"Siktir, çok güzelsin," diye mırıldanıyor ve başparmağını şişmiş alt dudağımın üzerinde gezdiriyor.

Sadece geçici olarak benim olan bir adamın öpücükleriyle şişmiş.

Ama umurumda bile değil. Onu ne kadar süreyle sahip olabilirim o kadar süreyle alacağım.

Ağzı boynuma iner ve ben başımı geriye atarım, o da boğazımın ortasına, kulağımın arkasına, çenemin kenarına sıcak, açık ağızlı öpücükler kondururken kendimi ona daha fazla açarım.

Bu beni daha fazlasını istemeye itiyor.

Dişleri cildimde bir iz bıraktığı anda sırtım kavislenir ve parmaklarım onun asi saçlarına uçar, kalın tellerinin arasına girer.

Tanrım, bu lanet adam, onunla ilgili her şey, çok seksi, ama özellikle ağzı.

Onun bana Noel Baba tarafından gönderilmediğini biliyorum, çünkü bu elbette imkansız ve aynı zamanda delice, ama biliyor musun... Bu adamı yoluma çıkaran her neyse, teşekkürler Aziz Nick.

Şimdilik olsa bile, her saniyesinin tadını çıkaracağım.

Wells'in pürüzlü elleri çıplak tenime dokunduğunda, gömleğimin altına doğru ilerlerken omurgamdan aşağı titreme geçiyor.

Geri çekilip bana bakıyor, gözlerinde parıldayan bir soru var... cevaplamakta hiç tereddüt etmediğim bir soru. "Daha fazla mı?"

Başımı sallıyorum. "Lütfen."

Yavaşça, işkence edici bir yavaşlıkla, avucunu yukarı doğru kaydırıyor, ta ki damlayan kumaşı göğsüme kadar kaldırıncaya kadar.

Soğuk gece havası tenime çarptı ve tüylerim diken diken oldu, meme uçlarım sert ve dik tepecikler haline geldi.

Bakışları göğsüme düşer ve içinden bir inilti çıkar. "Tanrım, sen gerçekten mükemmelsin."

Bu iltifattan yanaklarım kızardı ve kendimi saklamak, onun yoğun ve ateşli bakışlarından kaçmak için içimdeki dürtüyle mücadele ettim, ama yapmadım.

Tüm güvensizliğime rağmen, onun gözlerini üzerimde hissetmek istiyorum, çünkü şu anda bana bakışından dolayı kendimi güzel ve çekici hissediyorum.

Tereddüt etmeden, çekinmeden bana dokunmasıyla.

O yavaşça gömleğimi tamamen çıkarırken, ben dişlerimle dudağımı ısıyorum ve sonra arkama uzanıp sütyenimin kopçasını açıp kollarımdan aşağı çekiyor. Islak giysileri jakuzinin dışına atıyor ve giysiler yüksek bir sesle yere düşüyor. Kahkaha atmaktan kendimi alamıyorum ve bu onun dudaklarını gülümsemeye zorluyor.

Bu çok saçma, ama böyle bir anda, kelimenin tam anlamıyla ve mecazi olarak onun önünde çıplak kaldığım, yıllardır hiç kimseye karşı olmadığım kadar savunmasız olduğum bir anda, onun hala beni güldürmesi hoşuma gidiyor.

Beni rahat hissettiriyor.

Wells geniş avucunu göğsümün ortasındaki çıplak cildime koyuyor ve ben titrememeye çalışıyorum ama başarısız oluyorum, meme uçlarım sertleşip neredeyse acı verecek kadar sertleşiyor.

Elini aşağı kaydırıp ağır göğüslerimi avucunun içine alırken, başparmağı cildimde vızıldayan bir his uyandıran kadar gezdirirken, onun şakacı sırtışını görebiliyorum.

Bakışları kararır, arzusu derinlerinde alevlenirken, utanmadan beni içini içiyor, sonra öne eğilip ağzını cildime birkaç santim yaklaştırıyor. Kabarmanın hemen üzerinde duruyor, dokunmuyor ama o kadar yakın ki, nefesinin sıcaklığını beni okşadığını hissediyorum.

"Mükemmel derken bunu kastetmiştim." Ağzını meme ucuma kapatıp, onu ağzına çekerek dudakları arasında yuvarlıyor. Klitorisim titriyor, sırtım kavisleniyor ve daha da ileriye doğru iterek

daha fazlasını arar. Geri çekildiğinde, kocaman elleriyle göğüslerimi tekrar avuçlar.

Bir erkeğin yanında kendimi küçük hissedeceğim günü göreceğimi hiç düşünmemiştim, ama onunla ilgili her şey o kadar... büyük ki.

"Ellerimi doldurmak için mükemmel boyutta," sanki aklımı okuyormuş gibi mırıldanıyor, bakışları benimkilerle buluşurken başparmağı meme uçlarımın tepesinde tekrar tekrar dolaşıyor, ta ki aklımı kaçıracaktım gibi hissedene kadar. "En güzel küçük meme uçları. Pembe ve sert, ağızıma yalvarıyor."

Dudakları göğsümün şişkinliğine yapışır, onu ağızına o kadar sert emerek yarın izi kalacağını biliyorum ve bunun neden omurgamdan aşağı heyecan dalgaları yaydığını bilmiyorum.

Onun tarafından işaretlendiğimi düşünmek. Sanki ben onunmuşum gibi.

Gerçekten onun.

Göğsümün her yerine öpücükler serpiştiriyor ve bana bakmak için geri çekildiğinde nefes nefese kalıyorum.

"Çok tatlı kokan en yumuşak ten."

Bir öpücük daha, bu sefer göğsümün ortasına, sonra daha aşağıya, daha aşağıya.

Aniden dizlerinin üzerine çöküyor, kolları suyun altına girip uyluklarımın altına dolanıyor.

"Ne..."

Soruyu bitiremiyorum bile çünkü beni sudan çıkarıyor ve sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi nazikçe jakuzinin köşesine yatırıyor.

"Seni tatmak için bir saniye bile daha bekleyemem."

on altı

Wells

Çorapların içine doldurulmuş... Külotlar

Rosalie'nin ne kadar seksi olduğunun kesinlikle hiçbir fikri olmadığına **eminim**. Onu ne kadar çok istediğimin, bana ne yaptığının en ufak bir fikri yok.

Ve bu onu bir şekilde daha da seksi yapıyor.

Onu yere indirdiğimde yüzündeki ifade şaşkınlık ve beklenti karışımıydı.

"Durmamı ister misin?" diye fısıldıyorum, gözlerini hiç kaçırmadan, suya dizlerimin üzerine çöküyorum.

Alt dudağını, öpücüklerimden dolayı kızarık ve şişmiş olan ağzına çekiyor ve başını sallıyor. "Hayır."

"Aferin kızım."

Gözleri karanlık ve şehvetle doludur. Avuç içlerimi uyluklarının üst kısmına kaydırıp bacaklarını genişçe açarken, satenle kaplı amını engelsiz bir şekilde görebiliyorum. Kumaş sıırsıklamdır ve dudaklarının her santimetresine sıkıca yapışmıştır. Kumaşın arasından görünen klitorisi, sikimi titretir.

"Bunun için özür dilerim," diyorum, parmaklarım külotunun bandının altına kayıp bükülürken.

Kaşları karışıklıkla kırışır, ben de sertçe çekerek, sateni onun dolgun vücudundan yırtıp sıcak küvetin dışına atarak bu karışıklığı hızla gideririm.

"Vay canına, Wells." Nefesi kesilmiş bir halde konuşuyor. "Sen az önce... külotumu yırttın."

"Sana bir çift daha alırım. Hatta, onlardan kurtulmak için sana elli çift bile alırım, tatlım." Kıkırdayarak, bakışlarım yavaşça bacaklarının arasına kayıyor ve keskin, titrek bir nefes alıyorum. "Tanrım, Rosalie," diye fısıldıyorum, şimdiye kadar gördüğüm en mükemmel amcığı her santimini içime çekerek. "Sanki benim için yaratılmış gibisin. Seninle ilgili her şey. Senin için deli gibi açım."

Ona tekrar baktığımda, yanakları parlak pembeye dönmüştü, göğüslerini ve göğüs kafesini kaplayan allıkla aynı renkte. Göz kapakları kapalı, buharla nemlenmiş koyu kirpikleriyle bana bakıyor, lanet bir tanrıça gibi görünüyor. Ayrılmış bacaklarının arasında diz çökmüş pozisyonumdan, sadece benim için sergilenen güzel amcığı... Neredeyse kendimi kaybediyorum, kendimi kontrol edemeyen bir ergen gibi lanet külotuma üflüyorum.

Lanet olsun. Bu

o.

Onda bir şey var, hayatıma girene kadar bu kadar çok istediğimi bilmediğim bir şey. Şimdi, o kafamda, her yerde ve ona doyamıyorum.

Nasıl doyabileceğimi bilmiyorum.

Bu sahte saçmalık bittiğinde, nasıl tekrar sadece komşusu olacağım? Sokakta geçerken selam verdiği biri, onu bu şekilde yiyip bitirme şerefine nail olan adam değil.

Şu anda bunu düşünmemem gerekir, hatta hiç düşünmemem gerekir, ama bu düşüncenin kafamı doldurmasını engelleyemiyorum.

Onun bakışlarını sabit bir şekilde tutarken, ağzımı onun amına birkaç santim yaklaştırırken, etrafımızdaki hava gergin ve yoğun.

"Sana söylediğim şeyi yapıp uslu bir kız olabileceğini düşünüyor musun?"

O başını sallarken dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

Onun amına bakıyorum, düşük ışıktaki parıldayan uyarılmışlığı ve lanet olsun, ne kadar ıslak olduğunu *koklayabiliyorum*.

Sikim zonkluyor.

"Ellerini jakuzinin kenarında tutmanı ve bırakmammanı istiyorum. Eğer bırakırsan, dururum." Başparmaklarımla amcığının dudaklarını ayırarak, ona baktığımda bir kez daha başını salladığını görüyorum.

Sonra dilimi düzleştirip, onu yavaşça, acele etmeden, amından klitorisine doğru sürüklerken tadını çıkarırım. İnlememi tutamıyorum, ses onun pürüzsüz teninde titreşiyor. Çünkü siktir.

Rosalie Sullivan benimki gibi tadı var.

Tatlı ve çok lezzetli, tam da hayal ettiğim gibi, ama çok daha iyi, ve Tanrım, onun içinde boğulmak istiyorum.

O nefes nefese, kıvranan bir halde olana kadar, amından çıkan her damlayı dilimle almak istiyorum. Ve ancak o zaman onu sikimle dolduracağım, ellerim o kıvrımları sanki benim için yaratılmışlar gibi kavrayacak, çünkü siktir, öyleler. Bundan eminim.

"En tatlı am. Sanki şeker gibi." Bu kelimeleri söylerken ironiyi fark etmiyorum, gözlerim onun mükemmel vücudunu izliyor. Dudaklarımı klitorisine doladığımda ve emdiğimde, başı omuzlarına geriye düşüyor, sırtını kavisleyip kalçalarını ağzıma doğru ittiğinde, nefes nefese inliyor.

Onun tepkisi beni ona daha da çaresiz hale getiriyor ve yüzümü amına bastırıp aç bir adam gibi yalıyorum, dilimle klitorisini daireler çizerek, o nefes nefese kalana kadar ufak ufak vuruşlar yapıp yalıyorum, nefes nefese küçük inlemeleri etrafımızda yankılanıyor.

"Wells... Tanrım," diye nefes nefese, parmakları saçlarıma kayıyor. "Bu..."

Dudaklarım amına doğru kıvrılır ve dururum, geri çekilip ona bakarım, bir kaşım yukarı kalkmıştır.

Bunu yaptığımda gözleri yavaşça açılır, o dudakları protestoya hazır bir şekilde açılır.

Onun parmaklarının saçlarımin arasına gömülmesini, yüzüme binmeye çalışırken saçlarımı sertçe çekmesini ne kadar sevdiysem de, jakuzi

ıslak ve kaygandır ve ona tutunuyor olsam bile düşmesini istemiyorum.

"İyi bir kız olacağını sanmıştım, Rosalie." Gözleri arzu ve aynı zamanda kızgınlıkla parlıyor ve o kıvrılırken ben gülümsüyorum. "Düşmeni istemiyorum, tatlım. Şimdi, ellerini geri çek. Yüzüme boşalana kadar güzel küçük amını yalamak istiyorum."

Son bir kez ateşli bir bakışla, ona bu müstehcen şeyleri söylediğimde ne kadar hoşlandığını gösteren bir bakışla, itaat eder. Eli tekrar kenarı bulduğu anda, tekrar dalarım ve amını yalamaya başlarım.

İki parmağımla girişini daireler çizerek, klitorisini emerek onu tahrik ettikten sonra yavaşça parmaklarımı içine sokuyorum.

Lanet olsun, o kadar sıcak ve ıslak ki, utanmadan inerken parmaklarımı sıkıca kavlıyor, ses dalgalar halinde üzerime geliyor ve testislerimi sıkılaştırıyor.

Çok mükemmel. Parmaklarımı amının ön duvarına takıp dilimin klitorisine saldırısıyla senkronize olarak okşadığımda, yumuşak, kalın uylukları bana çarparak kapatmaya çalışıyor.

Onun sıkılaştığını hissedebiliyorum, vücudu zaten doruğa hazırlanıyor, bu yüzden klitorisini bırakıp geri çekiliyorum, parmaklarım hala onun içinde hareketsiz.

Onu kızdırmak, orgazmını beden dışı bir deneyime dönüşene kadar yükseltmek, benden sonra kimseye karşı ilgisini kaybetmesini sağlamak istiyorum. Geri dönüşü olmayan noktaya gelene kadar onu tahrik etmek istiyorum.

"N-neden durdun?"

Nefesim amına üfleniyor, soğuk bir hava esintisi yaratıyor ve o titriyor, bacaklarını bana sıkıca sarıyor.

"Sikime gelmeni istiyorum, Sugar. Senin içine girmem lazım." Ayağa kalkıyorum, bakışları sikime düşüyor, sikim çok sert, ıslak boxerımın kumaşına baskı yapıyor. Gözleri büyülüyor, alt dudağını dişleriyle ısıyor, sonra tekrar gözlerime bakıyor, göz bebekleri büyümüş. "Burada sana yapmak istediğim şeyi, seni incitecek miyim diye endişelenmeden yapamam."

"Evet, lütfen." Sözleri nefes nefese.

Sıcak küvetin kenarına bacağımı atarak dışarı çıktım, sikim kenara sürtünce neredeyse tısladım.

Onun yanında duruyorum, her düzensiz nefeste, göğsünün her hareketinde göğüslerinin nasıl yükseldiğine odaklanmamaya çalışıyorum. O güzel küçük meme uçlarını, dudaklarım ve sakalımdan kızarana kadar emmek istiyorum.

onları dudaklarım ve sakalımla kanayana kadar emmek istiyorum.

Kollarımı onun altına sokup gelin gibi kaldırıyorum, o ise ılık atarak onu yere indirip bırakmamı söylüyor. Ama onu dinlemiyorum.

"Sessiz ol. Seni taşımak istiyorum," diyorum ve onu susturmak için dudaklarımı dudaklarına yaklaştırıyorum. Öpüşmeyi kesmeden kapıyı açmayı başarıyorum ve içeri giriyorum, ayağımla kapıyı arkamızdan kapatıp doğrudan ateşe doğru yürüyorum.

Dikkatlice onu yumuşak halının üzerine yatırıp geri çekildim ve gözlerimi üzerinde gezdirdim. Ateşin sıcak ışığı her santimini kaplayarak tenini altın rengi gösteriyordu, uyluklarının içi sakalımdan kızarmıştı ve bu, göğüs kafesimin arkasında bir sahiplenme duygusu uyandırdı.

Kızının üzerinde senin izlerin olduğunu görmekten daha seksi bir şey yoktur.

"Bana öyle bakarak beni utandırırıyorsun, Wells," diye fısıldadı sessizce, kendini örtmek için hareket etti.

Onun yanına diz çöküyorum, parmaklarımla bileğini kavrayıp başımı sallayarak nazikçe elini çekiyorum. "Hayatta olmaz, tatlım. Sana bakıyorum çünkü sen gördüğüm en güzel şeysin. Asla benden saklanman gerektiğini düşünme, Rosalie. Senin her santimini seviyorum. Lanet olsun, senin tatlı küçük amını yalarken, sanki bir ergen gibi pantolonuma boşalmak üzereyim."

Bacaklarının arasına sığındım, eğilip karnına, kalça kemiklerine, amının üstündeki pürüzsüz alana bir öpücük kondurdum.

"Sen bir rüyasın, Rosalie Sullivan." Yumuşak, ateşli tenine bu sözleri fısıldıyorum, her hecenin içine işleyip bu vücuda ne kadar deli olduğuma inanmasını umuyorum.

Rol yapıyoruz ve onu sadece geçici olarak elde edebiliyorum olsa bile, ona sahip olduğum her anı tam da bunu yapmak için kullanmayı planlıyorum.

Dudaklarımla meme ucunu yakalayıp, sertleşmiş, pütürlü ucu ağzıma alıp dişlerimin arasında yuvarlıyorum, ta ki sırtı yerden kalkıp parmakları ensemdeki saçlara dolanana kadar, aç bir inilti aralık dudaklarından dökülüyor.

Bu ses doğrudan sikime ulaşır ve ucundan ön sıvı sızmasına neden olur.

Ellerimi yanlarına kaydırıyorum, kalçalarımı sallarken yumruklarımın belinin yumuşak etini sıkıyorum, penisim onun ıslak sıcaklığı boyunca kayıyor. Beni onun içine girmeye engel olan tek şey, külotumun ince kumaşı.

"Wells..." diye nefes nefese, saçımı daha sertçe çeker, bacaklarını daha geniş açar ve kalçalarını benimkilere doğru kaldırır.

Parmakları karnımı okşadığında boğazımdan bir inilti çıkar, kaslarım onun dokunuşuyla sıkıca kasılır. Parmaklarını aşağıya doğru kaydırır, iç çamaşırlarımın bel kısmına kadar iner ve yumruğuyla penisimi kavrar.

Onun dokunuşuyla neredeyse boşalıyorum. İnliyorum, kalçalarım kendi kendine esniyor, onun içine girme ihtiyacıyla çaresizce.

Yavaşça penisimi okşadı, parmakları beni sıkıca kavradı ve testislerim gerildi.

"Sana sahip olabilir miyim, tatlım? Lütfen, sana sahip olmama izin ver," derim ve geri çekilip ona bakarım.

Tereddüt etmeden başını sallar, gözleri heyecandan parıldar. "Lütfen. Beni sik, Wells."

on yedi

Rosalie

Yaramazlar Listesi'ni İki Kez Kontrol Etmek

Buranın sıcaklığı yüzünden, önümüzdeki birkaç saniye içinde yere eriyip bir cehenneme, ateşli alevlere dönüşme ihtimalim **var**.

Hayatım boyunca hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Hiçbir şeyi *hiçbir şeyi* Wells McCoy'u istediğim kadar istememiştim.

Bana neredeyse... saygıyla bakması, kendimi inanılmaz derecede seksi, arzu edilen ve *güçlü* hissetmemi sağlıyor. Onun arzusu, ona beni sikmesini istemek için bana güven verdi, daha önce hiç bu kadar cüretkar bir şey yapmamıştım. Utangaç olduğumdan değil, ama şu anda olduğu gibi, zevkimi istemek için kendimi hiç bu kadar rahat hissetmemiştim.

Geçmişte, birlikte olduğum çok az sayıdaki erkeklerin yanında gömleğimi çıkarmaya bile çekindiğim zamanlar olmuştu. Onların beni tamamen çıplak görmelerini istemiyordum, ama Wells ile... durum farklı. Hala biraz utangaçım çünkü bu düşünce beynime kazınmış ve muhtemelen hep öyle kalacak, ama o hiçbir şey söylememe gerek kalmadan beni rahatlatmak için zaman ayırıyor.

Bunun benim için ne anlama geldiğini tam olarak anlamadığını biliyorum, ama bu... her şey demek.

Kilosuyla veya vücut imajıyla hiç mücadele etmemiş olanlar, size bakan kişiyi nefret etmenin nasıl bir şey olduğunu tam olarak anlayamazlar. Sizi bir kabuktan başka bir şey kalmayana kadar her bir parçanızı parçalamak.

"Tanrıya şükür. Burada ölüyorum bebeğim," diye fısıldıyor dudaklarımın yanında, kulağımın altındaki hassas cildi nazikçe ısıtıyor, sonra dilini gezdirerek kanımda kıvılcımlar saçıyor.

Vücudum yanıyormuş gibi hissediyorum, her sinir ucu cildimi yalayan alevlerin yakıcı sıcaklığıyla titriyor.

Eğer içime girmezse ölecek olan benim. Onun kalın penisini parmaklarımla sıkıca kavırken, her vuruşunda klitorisim titriyor.

Tanrım, o çok büyük.

Başparmağımın ucuyla penisinin yarık kısmını okşuyorum, ön sıvısını toplayıp keskin olmayan başının her tarafına yayıyorum. Hassas sırtını parmağımınla okşadığımda, alt kısmını okşadığımda tıslıyor.

Daha sonra onu tatmak istiyorum, ama şu anda çok çılgınca, çok çaresizce onun beni doldurmasını istiyorum.

Penisini bırakıp parmaklarımı külotunun bel kısmına götürüyorum ve onu aşağı çekmeye çalışıyorum, ama o beni öpüp dilimi emdiği için hareketlerim beceriksizce oluyor. Neredeyse düşünemiyorum bile.

Kumaş, jakuziden dolayı hala ıslak ve cildine yapışıyor. Ağzımı ondan ayırıp, hayal kırıklığıyla bir nefes veriyorum, o da buna gülüyor ve hızlıca boxerını çıkarıp bir kenara atıyor.

Wells tamamen çıplak bir şekilde dizlerinin üzerine çöküyor ve vay canına... Kalbim o kadar hızlı atıyor ki nefes almakta bile zorlanıyorum.

O çok yakışıklı. Vücudunun her santimetresi sert, gergin kaslarla kaplı ve keskin çıkıntılar ve perçinlerle dolu, dilimi içine daldırmak istiyorum.

Bu adamın yıllardır profesyonel bir sporcu olduğuna şüphe yok, çünkü vücudu, yıllarca özenle çalışarak

Yıllarını bu vücudu geliştirmek için harcadığı açıkça belli. Göğsü geniş ve iri, göğüs kasları keskin ve belirgin, belinde keskin çizgilerle sonlanan sıkı karın kasları gibi.

Karnından aşağıya doğru uzanan koyu renkli kıl izini ve onun güzel, kalın penisini gördüğümde bacaklarımı birbirine sıkıştırıyorum. Kalbim hızla atıyor, amım zonkluyor, her uzvumu sıcaklık kaplıyor, her şey ağır ve ağırlı geliyor.

"Tanrım," diye nefes alıyorum, o penisine uzanıp, yumruğuyla sıkıca kavrayıp, başını çevirerek yavaşça pompalarken, başı örtülü bakışları üzerimde dolaşırken inliyor.

"Böyle de boşalabilirim," diye boğuk bir sesle söyler, eliyle sikini okşarken. "Üzerine boşalırım. Spermin o sıkı meme uçlarını, mükemmel karnını ve güzel pembe amcığını kaplar."

Titrek bir nefes verip alt dudağımı dişlerimle ısırıyorum.

"Kendine dokun."

İçinde çok az kısıtlama olan bu alçak, boğuk emir beni titretir, vücudumu o kadar şiddetli bir şekilde sarsar ki ellerimin titremeye başladığını hissedebilirim.

"Ben yumruğumu sikarken izlemeni istiyorum," diyor. "Parmaklarını klitorisine koy, benim dilimle yaptığım kadar iyi hissettir."

Onun sabit bakışlarını karşılayarak, dudağımı dişlerimin arasına alıp, elimle vücudumu yavaşça aşağı doğru okşuyorum, ta ki sonunda amıma ulaşana kadar. Wells, kendimi açtığım yere bakıyor ve gözleri arzu ile parlıyor. "Aferin kızım. Şimdi, yavaşça daireler çiz. Kendini tahrik et."

Söyleneni yapıyorum ve parmak uçlarımı klitorisime bastırıp yumuşak, yavaş daireler çizerek ovuyorum. Diğer elimi göğsüme kaldırıp meme uçlarımı sertçe çekiyorum, içimde biriken zevki durduramadan, yerden havaya kalkacak kadar parmak uçlarımla onları yuvarlıyorum.

Bunu yaptığımı inanamıyorum. Wells ile bu kadar erotik, bu kadar kirli bir şey.

Evde, odamda tek başıma orgazm olmak bir şey, ama o utanmadan izlerken ve kendini tatmin ederken onun önünde yapmak başka bir şey.

Cesur, şehvetli, güçlü hissediyorum ve bu duygular bağımlılık yapıyor. Peşinden gitmek istediğim bir coşku.

Gözlerim kapanıyor ve zevke teslim oluyorum, klitorisimi daha hızlı ovuşturuyorum, onun kekeleme seslerini, beni övmesini ve ne kadar seksi görüldüğümü, bana bunu yaparken aklını kaçırdığını söylemesini dinliyorum.

Aniden, parmaklarının uyluklarımın içini bastırarak daha fazla açtığını hissettiğimde gözlerim açılır ve parmaklarımın yerini dili alır, zonklayan klitorisimi ağzına o kadar sert bir şekilde emer ki, gözlerim dans eder, göz kapaklarım sıkıca kapanınca gözlerimin arkasında siyah noktalar belirir.

Yine çok yaklaştım, ama şimdi o klitorisimi sertçe emip iki uzun, kalın parmağını içime sokarken, duvarlarım onun etrafında sıkılaşıyor.

"Wells..." diye nefes nefese, parmaklarımı tekrar saçlarına geçiriyorum. Kalçalarım kendiliğinden kalkıyor, içimden geçen zevke bir refleks olarak, onun kötü diline bir şekilde daha da yaklaşmak için çılgınca.

Parmaklarını içimde kıvırdığı anda, kaslı sırtına karşı ayak parmaklarımı kıvırmamı sağlayan duvarımdaki noktayı okşarken, ben uçurumun kenarına düşerim, orgazmım tüm vücudumu titretmek için o kadar güçlü bir şekilde içime girer. Sıcaklık, zevk seliyle alt karnımı doldurur ve ben, parmaklarının yavaş, telaşsız vuruşlarının ve klitorisime dokunan dilinin her saniyesini yaşarım.

Artık dayanamayacak hale geldiğimde, durur, amımın üstüne en tatlı, en şefkatli öpücüğü kondurur ve doymun bedenimin üzerine sürünür.

"Sen muhteşemsin, bebeğim. Tadı çok tatlısın, doyamıyorum," diye fısıldıyor ağzıma, üzerimde dururken. "Gecenin geri kalanını bacaklarının arasında geçirebilirim, ama yine de yetmez."

Gülümsememi saklamak için dudağımın köşesini ısıriyorum. "Bu olmaz, çünkü o zaman kocaman siki beni doldurmaz."

"*Kocaman*, ha?" diyor ve dudaklarımı yakıcı bir öpücükle ele geçiriyor, dili benimkiyle dolanıyor.

Pürüzlü avucunu uyluklarımın üzerinde kaydırarak, onu kendi tarafına doğru daha yukarı çekiyor, sonra da penisini tutup onu amımın içinde gezdiriyor. O kadar tahrik oldum ki, onun için o kadar ıslandım ki, uyluklarımın içi tahrikle yapış yapış oldu ve o, penisini kapladığında inliyor.

Aniden durdu. "Siktir. Prezervatif?"

"Benim rahim içi araç var ve ben iyiyim, sen de iyiysen..." Sözümü yarım bırakıyorum. "Sen benimle korunmadan sevişmek mi istiyorsun, tatlım?"

Onun bu şekilde, alçak, boğuk ve kısık sesle söylemesi kulağa çok... *müstehten* geliyor.

"Evet, senin için sorun yoksa," diye fısıldadım.

Cevabı, penisinin başını klitorisime sürtmek, kalçalarını sertçe sallamak ve ben onun altında kıvranana kadar onu amımın içinde gezdirmek oldu.

"Ben de iyiyim ve eğer emin isen, bu lanet dünyada, aramızda hiçbir şey olmadan seni içimde hissetmekten daha çok istediğim bir şey yok. Hiç kimseyle prezervatifsiz yapmadım."

Parmaklarımla sert karnını okşayarak yanlarına doğru kaydardım, orada parmaklarımı kıvrıp onu istediğim yere yaklaştırdım. "Ben de. Lütfen, sik beni."

Dudaklarında bir sırıtış belirirken, penisini benim girişime yönlendiriyor ve yavaşça, o kadar yavaş ki bu süreçte gerçekten ölebilirim, bir santim içeri itiyor.

Sıkı bir uyum, onun büyüklüğü ve uzun zamandır kimseyle birlikte olmadığım için hafif bir acı hissediyorum, ama aynı zamanda... hissediyorum...

Onun büyük, sert eli belimi kavrar, kalçalarımın yumuşak etine gömülür ve yavaşça, santim santim içime girer, ta ki sonuna kadar girene kadar.

Tutmuş olduğum nefes sonunda içimden dökülüyor, tırnaklarım onun yanlarına batarken inilti ve hıçkırık karışımı bir ses çıkıyor, acı zevke dönüşüyor.

"Tanrım, ben çok... çok *doluyum*."

Sanki onun penisi midemdeymiş gibi hissediyorum. O kadar derin, o kadar kalın ki. Nefes almakta zorlanıyorum ve bu inanılmaz bir his.

Wells kalçalarını daire şeklinde döndürüyor, içimdeki her şeyi, her santimini vuruyor, kasık kemiği klitorisime sürtünüyor, ben ağlayana kadar

onun adına haykırıncaya kadar, ona sarılıyorum.

Gözleri yüzümde dolaşıyor, elleri yanımdaki yere dayanıyor, hafifçe kalkıyor, sadece penisinin başı kalana kadar içimden çıkıyor, sonra sert ve güçlü bir hamle ile tekrar içime giriyor. Sonra bunu tekrar tekrar yapıyor, beynimi bulanıklaştıran bir ritim oluşturuyor, beni sertçe sikiyor, penisinin her hamlesi yeni bir derinliğe ulaşıyor.

"Siktir, çok iyi hissettiriyorsun." Diye inliyor, sesi gergin, sonra ağzını boynuma gömüyor ve dilini ateşli tenim boyunca sürüklüyor.

Zevk dalgaları omurgamdan aşağı süzülür, beni ele geçirir, her nefesimi, her iniltiyi, her hareketimi kontrol eder.

Ben ecstasy'nin kölesiyim ve onu kontrol eden de o.

Yerden iterek dizlerinin üzerine kalkıyor, sert eli kalçamı kavrarken içime girmeye başlıyor. Diğer eli uyluğumdan aşağı kayıyor ve bacağıma omzuna çıkarıyor. Açık farklı, daha derin. Daha iyi.

Dudaklarının ayak bileğimin iç kısmına bastırıldığını hissediyorum ve midem kıpır kıpır oluyor.

Tanrım, bu adam.

Nasıl daha azını kabul edebildim ki?

"Benim için boşalman lazım, tatlım. Uslu kızım ol ve benim sikimde boşal." Wells bacağıma omzundan indirir, eğilip sert vücudunu önüme bastırır, dudaklarına fısıldar ve sonra dudaklarını benimkilere yapıştırıp nefesimi kesen bir öpücük verir.

Başparmağı klitorisime değdiğinde, hızlı ve sert dairesel hareketlerle, orgazm oluyorum, başım haliya doğru geriye doğru uçuyor, sırtım yerden tamamen kalkıyor, vücudumdaki her sinir ucu canlanıyor, güçlü ve yoğun dalgalar beni sarsıyor.

Sadece inlemiyorum, çığlık atıyorum, ses içimden istem dışı fışkırıyor. İltifatları kesik kesik, düzensiz hale geliyor, inleyerek üzerimde hareketsiz kalıyor, parmakları uyluklarıma gömüyor, kendini olabildiğince derine gömüyor ve sert, düzensiz bir inlemeyle içime boşalıyor.

Onun sıcak menisinin fışkırdığını hissetmek beni daha da sert bir şekilde boşaltıyor, hayatımın en iyi orgazmını uzatıyor, ta ki onun altında gevşeyene,

doymuş ve gözlerimi açık tutmakta zorlanana kadar.

İçimde kalır, yumuşadığını hissedene kadar derinlerde kalır ve ancak o zaman nazikçe çıkar.

Gözlerimi açtığımda, onun çömelmiş halde oturup uyluklarımın arasına bakarken buluyorum. Avuç içleri uyluklarım boyunca kayıyor, bacaklarımı genişçe açıyor ve sonra içimden dökülen spermi toplayıp iki parmağıyla amımın derinliklerine geri ittiğini izliyorum.

Bu hayatımın en erotik anı ve dürüst olmak gerekirse, onun bu kadar... sahiplenici bir şey yaptığını hissetmekle tekrar boşalabilirmişim gibi geliyor.

İnanılmaz derecede sıcak.

Bakışları vücudumun her yerini tarıyor ve dilini alt dudağına sürüyor. "Her damla bu güzel küçük amcığın içinde kalacak. Spermimin günlerce seni doldurmasını istiyorum, Rosalie."

Bir şey, herhangi bir şey söylemek için ağzımı açıyorum, ama o bir parmak daha ekliyor ve kıvrılıyor, G noktamı okşuyor. Onun spermeleriyle doluyken beni sikmesinin sesi müstehcen ve yüksek, ve ben şimdiye kadar tanıştığım en seksi adamın elinde bir başka orgazma doğru hızla ilerliyorum.

on sekiz

..

Rosalie

Hokey için Ho-Ho-Ho

Ertesi sabah, kollarımı başımın üzerine uzatıp esnerken vücudum en keyifli şekilde ağrıyordu.

En son ne zaman bu kadar iyi uyuduğumu hatırlamıyorum. Belki de üzerinde yattığım inanılmaz yumuşak, pelüş yastık yüzündendir, ya da... belki de beni göğsüne yatırıp, kalın kolunu belime sıkıca dolayan ve bütün gece bırakmayan adam yüzündendir.

Ateşin önünde hayatımın en iyi seksini yaşadıktan sonra, beni duşa götürdü, soğuk fayanslara yaslayıp bacağımı omzuna attı ve sanki gecenin çoğunu bu kulübenin çeşitli yerlerinde yüzünü bacaklarımın arasına gömmüş gibi beni yiyip bitirdi.

Bu adam am yalamaya takıntılı ve dürüst olmak gerekirse, bundan daha seksi bir şey düşünemiyorum.

Gerçekten... hiçbir şey.

Gözlerimi bile açık tutamadığım için beni kuruladıktan sonra, beni yatağa taşıdı ve sert vücuduna çekerek göğsüne sarıp sarmaladı. Sanırım yarım saniye sonra bayıldım

sonra bayılmıştım ve bütün gece hiç kıpırdamadım. Birinin kollarında uykuya dalmak, itiraf etmek istediğimden daha iyi hissettiriyordu.

Sırt üstü dönerek, yumuşak battaniyeyi çeneme kadar çekiyorum ve yanıma bakıyorum, elimi çarşafların üzerinde gezdiriyorum ve dokunulduğunda serin olduklarını hissediyorum.

Wells bir süredir yok olmalı, ama kabinde saat olmadığı için saatin kaç olduğunu bilmiyorum. Açıkçası, uyuyup kalktığımda iş için alarm saatinin çalmasını veya başka bir şeyi dert etmemek çok rahatlatıcı.

Güneşe bakılırsa, hala sabahın ortasında olduğumuzu tahmin ediyorum.

Sıcak, parlak ışınlar, cumba penceresinin şeffaf perdelerinden içeri sızarak kabini güneş ışığıyla dolduruyor. Yükselen güneş, hâlâ sıcaklığını koruyan şömine ateşi ve üzerimdeki kalın battaniyenin etkisiyle, bu yataktan hiç kalkmayacağım gibi geliyor.

Ağır bir gürültü duyulur ve ardından kabinin ön kapısı açılır ve Wells içeri girer. Bakışları hemen bana takılır ve yüzünde geniş bir gülümseme yayılır.

Tamam, belki bu yataktan kalkmaya ikna edilebilirim.

"Günaydın, güzelim." Sesi kadife gibidir ve dün gece bana dokunduğu tüm anları hatırlayınca battaniyenin altında bacaklarımı birbirine sıkıştırırım. Kulağıma fısıldadığı tüm o müstehcen, ateşli sözleri.

Yutkunup, dağınık saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken yanaklarım ısınmaya başladı. Islak ve taranmamış saçlarla uyuduktan sonra nasıl görüldüğümü hayal bile edemiyorum. "Günaydın. Erken mi kalktın?"

"Evet," diyor, ceketini çıkarıp ön kapının yanındaki askıya asarken. "Babamın kulübeler için odun toplamasına yardım ettim. Bu gece kar yağışı şiddetli olacakmış." Bana dönüyor, yüzünde tembel bir gülümseme beliriyor. "Ama geri döneceğimi bildiğim için dikkatim dağınıktı."

Gülümsememi saklamak için dudağımın köşesini ısıriyorum, dudaklarımı birbirine bastırıp kaşlarımı kaldırıyorum. "Sıcak bir kulübe mi?"

Yürürken gülümsedi, adımları yavaş ve ölçülüydü, avını kovalayan bir avcı gibi. "Mhm. Kesinlikle kulübe."

Parmaklarım battaniyeyi daha sıkı kavrar, göğsüme doğru çeker. O yaklaştıkça kalbim daha hızlı çarpar. Sonunda yatağın ayak ucuna geldiğinde, botlarını çıkarır ve yatağa tırmanır, bana doğru gelir.

"Bu yatakta tek başına yattığını düşünmeden edemedim." Konuşurken battaniye bir santim, sonra bir santim daha aşağı kayıyor. "Bu battaniyenin altında çıplak, sıcak ve beni bekliyorsun."

Klitorisimin kalbimle aynı ritimde attığını hissedebiliyorum ve acıyı dindirmek için uyluklarımı sıkıştırmaya çalıştığımda, o sırtarak battaniyeyi tamamen aşağı çekip bir kenara atıyor ve beni tamamen çıplak bırakarak gözlerinin dolaşmasına izin veriyor. Bakışlarının izlediği yolu hissedebiliyorum.

Büyük elleri karnıma bastırıyor, göğüslerime doğru kayıyor, onları avuçlayıp parmak uçlarıyla meme uçlarımı çimdikliyor, yuvarlayarak, alay ederek, çekerek.

Wells'e kadar meme uçlarımın bu kadar hassas olduğunu hiç fark etmemiştim.

"O yüzden, oyuna gitmeden önce seni orgazm edebilmek için erken döndüm."

Kaşlarım çatıldı. "Gölet? Oyun?"

O başını sallıyor. "Hokey oyuncusuyum, Sugar. Yürümeye başladığımdan beri buz üzerindeyim. Hepimiz bir araya geldiğimizde ailece hep oyun oynarız."

Oh. Peki, bu mantıklı. Ama aynı zamanda koordinasyon gerektiren başka bir açık hava etkinliği mi? Harika.

Benim ifademi görünce gülümser. "Merak etme. Ben seni tutarım. Zaten, bizim bir avantajımız var... onca yıllık profesyonel eğitim falan."

"Beni patenlerle görmedin."

"Sen de beni patenle görmedin," diye fısıldadı dudaklarıma, sonra yavaşça ve telaşsızca beni öptü, alt dudağımı dişlerinin arasına alıp ısırırken elleri vücudumda dolaşmaya başladı.

Bu anın dışındaki tüm düşüncelerimden tamamen uzaklaşıyorum.

WELLS SKATE'i izlerken, devasa vücudu buz üzerinde neredeyse zarif bir şekilde, hiç çaba harcamadan kayarken, onun aslında daha da seksi olabileceğini çabucak anlıyorum.

O, kelimenin tam anlamıyla gördüğüm en seksi şey ve her seferinde benim için daha çekici olamayacağını düşündüğümde... oluyor.

Geçici olması gereken biri için hiç de iyi değil, çünkü sürekli aklımdan geçen düşünceler? Hiç de geçici gibi gelmiyorlar.

Sadece kendime, bunu sonra düşüneneğimi söyleyip duruyorum.

Eğer ona, sahte bir kız arkadaşın hissetmesi gerekenden çok daha fazla ona değer vermeye başladığımı söylersem, onun da aynı şekilde hissetmeyeceğinden endişeleniyorum.

Bu tamamen tek taraflı bir şey olabilir ve o da benim kadar seksten zevk alıyor olabilir. Ama onun için bu *sadece* seks olabilir.

Daha fazlası değil.

O zaman işler tuhaflaşır ve beni reddettikten sonra hayatımın geri kalanında bu adamı komşum olarak görmek zorunda kalırsam ölürüm.

Bana doğru kayıyor, durmak için kayarken göğsü hafifçe inip kalkıyor ve sırtarak ayaklarıma küçük buz parçaları sıçratıyor.

"Burada çok fazla düşünüyormuşsun gibi görünüyorsun. Söz veriyorum, puck'ı ağa sokmak o kadar da zor değil." Göz kırparak, midemde kelekler uçuşmasına neden olur. "Sadece eğlence için."

"Biliyorum. Sadece... düşüncelere dalmıştım."

Yaklaşarak, sopayı diğer eline geçirir, böylece boş elini belime dolayabilir. Ve çok samimi bir bakışla sorar, "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Bunu sormak için yeterince önemseydiği gerçeği kalbimi sıkıştırıyor, ama gülümsemeyi takınıp başımı sallıyorum. "Hayır. Sen bana

bana atış yapmayı öğretmeye ne dersin?"

"Oh, daha fazla konuşma, Tatlım. Ben bunun için buradayım."

İşte böylece, buzlu çam çelenkleri ve renkli ışıklar ile süslenmiş bir hokey kalesinin önünde, elimde sopamla, önümdeki buzda sıralanmış hokey disklerinin karşısında duruyorum.

Dürüst olmak gerekirse, televizyonda çok daha küçük görünüyorlar. Elime zar zor sığıyorlar. Belli ki, Wells gibi iri yarı adamlar için yapılmışlar, o da sanki hiçbir şey değilmiş gibi onları fırlatıp duruyor.

"Tamam, şimdi izle," diyor. "Sopanın bıçağını puck ile aynı hizaya getir ve sallayın."

Hızlı bir bilek hareketiyle, puck'ı o kadar hızlı bir şekilde ağa gönderdi ki, neredeyse kaçıırıyordum.

O bunu çok kolaymış gibi gösteriyor, ama bunun kolay olmadığına hiç şüphem yok.

Gülümsememi saklamak için yanağımın içini ısırarak, ona yaklaşıp parmak uçlarımda yükselirken bir kolumu boynuna doladım. "O arenalarda kayarken çok seksiydın eminim. Beni çok tahrik ederdin."

"Öyle mi?" diye gülüyor.

Ben başımı salladım. "Kesinlikle. Seni buz üzerinde kayarken izlerken bütün zaman boyunca bacaklarımı sıkıştırırdım. Çok güçlüydün. Yoğun ve seksiydın."

Kahretsin, bunu düşünmek bile beni tahrik ediyor.

Wells yaklaşıp, dudakları kulağıma değiyor. "O puck'ları hemen şimdi ağa atmanı öneririm, Rosalie Sullivan, yoksa seni omzuma atıp kulübeye götürüp sikip atarım."

Onun sözlerinin düşük, derin tınısı ve vaatleriyle dolu olması, istem dışı bir titremeye vücudumu sarar.

Kulağımın kepekini ısırdıktan sonra, "Beni kızdırmayı bırak, bebeğim" diye ekledi.

Tamam, ama şu anda tek istediğim şey, o sözünü tutana kadar tam da bunu yapmak.

"Beş saniye birbirinizi rahat bırakabilir misiniz, böylece lanet oyunu başlatabiliriz?" Zander göletin karşısından bağılıyor ve ben yanaklarım kızarak ona bakıyorum.

Kahretsin. Onun ailesiyle oyun oynamamız gerekiyor, bizim versiyonumuzdaki ön sevişmeye dalmamamız.

Wells geri çekilir, ellerini belime koyarken popoma hafifçe vurur ve arkamda durarak bizi bir daire şeklinde kaydırır.

"Puku ağa vur. Sana gösterdiğim gibi."

Avuçlarını kollarım boyunca kaydırarak beni olması gereken yere yerleştirir, sonra bir adım geri çekilir.

Ne kadar tahrik olduğumu görmezden gelmeye ve yerine görevime odaklanmaya çalışıyorum.

Sopamı geri çekip, tüm gücümle puck'ı vuruyorum, bu kuvvetle patenlerimde hafifçe sallanıyorum ve puck'ın metal çerçeveyi kıl payı ıskalayıp yine de ağlara girmesini izliyorum.

"Evet, bebeğim!" Wells, belimden tutup beni kaldırırken bağılıyor ve sanki Stanley Kupası'nı kazanmışız gibi, onun ailesinin evindeki donmuş gölette bir gol atmışız gibi beni daireler çizerek döndürüyor. "Doğal bir yetenek. Şuna bak."

Ben gülerek, bu dramatik tavra gözlerimi deviriyorum. "Tek atıştı."

"Evet, tek atış yeter." Kardeşlerine dönüp kaşlarını kaldırır. "Kızımın o atışı gördünüz mü? Sizi mahvettim."

"Wells!" diye bağıriyorum, omzuna vurarak. "Uslu dur."

"Bu gece oynayacağım tek şey sensin. Hadi bu oyunu bitirelim de seni kulübeye götürüp günün geri kalanını yüzümü amına gömerek geçireyim. O puck'ı öyle vurmanı gördükten sonra yarı sert bir sikle oynamak zorunda kalacağım, Rosalie."

O beni ayağa kaldırıp düşürdüğüm sopayı uzattığında başımı sallıyorum ve bana göz kırptırıyor.

Neyin daha endişe verici olduğunu bilmiyorum... Onunla birlikte olmaktan ne kadar hoşlandığımı, ailesiyle vakit geçirmekten ne kadar keyif aldığımı, onunla birlikte olmanın ne kadar kolay olduğunu, yoksa birkaç hafta sonra her şeyin sona erebileceği ve benim hiç istemediğim bir kalp kırıklığıyla baş başa kalacağım gerçeği.

on dokuz

Wells

Çok McCoy Bir Noel

"ÇOK SEVİMLİ GÖRÜNÜYORSUN."

Sevimli mi? Lanet olsun, kız arkadaşım benim sevimli olduğumu mu düşünüyor?

Yavru köpekler sevimli. Sevimli çocuklar sevimli. Hatta tavşanlar bile sevimli.

Birkaç saat önce yüzüne boşalmasını sağlayan adam *sevimli* falan değil.

Rosalie, ona bir bakış attığımda kıkırdar, omuzlarını silkerken uzun, koyu saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırır. "Ne? Öylesin!"

Sevimli görünen o, Noel Baba şapkası ve ayaklarına çok büyük gelen bir çift ren geyiği terliği giyiyor.

Bir yanım onu kendime çekip öperek ona ne kadar "sevimli" olduğumu göstermek istiyor. O, tüm ailemle birlikte olduğumuzu, anne babamın kulübesinin oturma odasında kaosun ortasında olduğumuzu unutmamızı kolaylaştırıyor.

Yarın, Mistletoe Falls'a geri dönüyoruz. Kulübede geçirdiğimiz üç gün sona erdi ve bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim ama... Keşke daha uzun kalabilseydik. Birkaç gün daha

geceyi şömine başında birbirimize sarılarak geçirebilseydik, gece yarısı kadar konuştuktan sonra üstümde uyuyana kadar onu yorabilseydim.

Tıpkı dün gece yaptığımız gibi.

Bu yıl buraya gelmekten korkmam ironik. Tatillerde ailemle birlikte olmak, herkesin aşk hayatıyla ilgilenmesi nedeniyle eğlenceli olduğu kadar yorucu da, ama yine de... Evde bizi bekleyen her şeyden bunu tercih ederim.

"O haklı, Wells-y. Çok tatlı görünüyorsun," diyor Zander yanımda, sırtarak bira kadehini havaya kaldırıyor. "Çizgiler sana çok yakışıyor, kesin."

Siktiğimin herifi.

Ona defolup gitmesini söylemek üzereyim ki Isla karşımızdan seslenir, "Açıkkçası, şu anda bunları giydiğine bile inanamıyorum. Bence bunu yapmasının tek nedeni Rosalie'nin burada olması."

Rosalie'nin gözleri büyür. "Bir dakika, yani Wells aslında uyumlu pijama giyen bir adam *değil mi*? Şok oldum. Kim düşünürdü ki?"

Chloe yüksek sesle güldü, ben de istemeden dudaklarım gülümsemeye bükülse de gözlerimi devirdim.

Kardeşlerim bana sataşmasa, bir sorun var demektir. Bizim işimiz bu. Ama sonuçta, çoğu zaman aptalca şeyler yüzünden benimle dalga geçseler de, ihtiyacım olursa benim için dünyayı yerle bir ederler.

Yaralandığımda ve haftalarca yatmamı gerektiren bir ameliyat geçirdiğimde, onları uzak tutamadım. *Herkesi* umutsuzca uzaklaştırmaya çalışsam bile. Beşinin arasında lanet bir programları vardı, yemin ederim. Ama geldiler. Ne olursa olsun. Ben pislik gibi davrandığımda, acı çektiğim için istemediğim şeyler söylediğimde, onlar oradayken kimseyle tek kelime etmediğimde bile. Bunun gerçek ben olmadığımı bildikleri için görmezden geldiler ve buna rağmen beni karanlıktan çıkardılar.

"Annemin bize, sanki kırklı yaşlarda değil de beş yaşındaymışız gibi giymemiz için aynı pijamaları aldığına hala inanamıyorum. Yani, çoğumuza," diye ekliyor Isla

başını sallayarak ekliyor ve eggnog bardağını dudaklarına götürüyor.

"Evet, ama en azından rahatlar ve daha çirkin de olabilirdi," diyor kocası Ryan, yerde otururken, Isla'nın yeni doğan kızını sallayarak. Bebek, emziğini emerek derin uykuda. Bu kadar kaostun ortasında nasıl uyuyabildiğini anlamıyorum, ama amca olarak öğrendiğim bir şey varsa, o da çocukların dayanıklı olduğudur. Tanıdığım çoğu yetişkinden çok daha dayanıklıdır.

Kolumu Rosalie'nin omzuna dolayarak onu yanıma çekiyorum. Onu dokunmak istediğim için başka bir nedeni yok. Ayrıca, ailem bizim *gerçekten* çıktığımızı düşündüğü için, ne kadar çok dokunursak o kadar iyi.

O, muhtemelen McCoy ailesinin en kaotik geleneğiyle tanışmak üzere. Endişeli değilim, çünkü sanki yıllardır bizimle birlikteymiş gibi aileme uyum sağlıyor, sanki onlarla ilk kez tanışmıyormuş gibi.

Yatakta tembel bir sabah geçirdikten ve hokey maçına gittikten sonra, annem, kız kardeşlerim ve çocuklarla kurabiye pişirdi ve sonra kulübeye döndüğümüzde, ne kadar eğlendiğini anlatıp durdu. Ailemin yanında olmayı ne kadar sevdiğini. Bu, göğsümü sıkıştırdı, yüzeyin altında tanıdık olmayan bir şey oluşuyordu.

Onların onu seveceğini biliyordum; ama benim bu kadar seveceğimi düşünmemiştim.

"Tamam! Zamanı geldi," diyor Pops odanın önünden, tabii ki bizimle aynı pijamaları giyiyor, ama onunki karnı biraz daha sıkı görünüyor. Mutlu ve yaşlı, onun deyimiyle. "McCoy Wrap Savaşı zamanı!"

Rosalie'ye bakıyorum, gözleri heyecandan kocaman açılmış, kaşları soru işareti şeklinde kalkmış.

"Bu... eğlenceli mi?"

Omuzları, kolumu onun omzuna attığım için titriyor ve gülüyor. "Eğlence konusunda sana inanmakta biraz tereddütlüyüm, Wells."

"Eh, sanırım bana güvenmek zorundasın." Kolumu ondan çekip, kanepeden kalkıp ona elimi uzattım. O

yumuşak avucunu benimkine koyduğunda, Pops'a dönerim. "Bir gönüllümüz var."

Geniş bir gülümsemeyle, farlara yakalanmış geyik gibi bakan Rosalie'ye bakıyor.

Ağzımı kulağına yaklaşıtıyorum. "Merak etme, bebeğim. Kaybetmekten ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun."

Dirsekleriyle kaburgama vurur ve o gülerken ben homurdanırım, gözleri eğlenceden parıldıyor. "Benim endişelendiğim şey bu değil!"

"Tamam, ilk olarak Rosalie ve Wells ve... Scarlett ve Amelia var. Hadi gidelim. Çabuk olun," diyor annem, kardeşlerimin yanına yürüyerek, içtikleri eggnog bardaklarını ortada bırakarak.

Scarlett, "Kahretsin anne, bu çok soğuk," diye homurdanır.

"Maçtan sonra eggnog içebilirsin," diye azarladı, sanki yetişkin bir kadına değil de bir çocuğa konuşuyormuş gibi, ben de gülmeden edemedim.

Oturma odasının önüne geldiğimizde, babam Rosalie'ye dönüp ona hızlıca oyunun kurallarını anlatır, çünkü bu onun ilk oyunu.

"Pekala tatlım, biz McCoylar buna 'Sarma Savaşı' diyoruz. Ve bu geceki kazananlar, Katherine ve benim kendimiz seçtiğimiz özel bir ödül alacaklar. Kendime saklamaya çalıştım ama güzel karım bunun yasak olduğunu söyledi." Gülererek karısına göz kırptı. "Amaç, Scarlett Amelia'yı sarmadan önce, bu sarma kağıtlarını alıp Wells'i bantla sarmak!"

Kızım bana sırtarak bakar. "Hm. Yani bu yılki hediye Wells mi?"

Pops gülüyor, ona göz kırptıyor ve sonra kız kardeşimin yanına gidip ona ambalaj kağıdı rulosunu uzatıyor.

O duyamayacağı bir mesafeye uzaklaştığında, eğilip dudaklarımla kulak memesini okşadım, bu hareketin onu her zaman titretmeye başladığını fark etmiştim. "Uslu bir kız ol ve kazanmamızı sağla, ben de seve seve senin hediyen olayım, bebeğim. Gerçi daha sonra hediyeyi açan kişi olmak isterdim."

"Wells!" diye mırıldanır, sanki biri beni duymuş gibi gözleri odanın içinde dolaşır. "Ailenin yanında. Onlar varken böyle konuşma!"

Yanakları pembe bir kızarıklıkla kaplanıyor ve lanet olsun, içimi bir memnuniyet dalgası kaplıyor. Ona birazcık bile müstehcen bir şey söylediğimde, her seferinde böyle kızarıyor.

Bunu çok seviyorum. Ona daha da skandal şeyler söylemek istiyorum.

"Amaç da bu sanırım." Göz kırptım ve o sadece gözlerini devirip başını salladı. Saklamaya çalıştığı gülümsemeyi dudaklarında görebiliyordum. "Neden, bebeğim, bu seni tahrik mi ediyor? Kulübeye döndüğümüzde sana yapmayı planladığım şeyleri düşünmek mi?"

"Hayır." *Kesinlikle evet.*

Kıkırdayarak gülüyorum. "O zaman kazanmamız gerek."

Uzaklaşıp, Pops'un istediği yere yürüdüm ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Buradan onun bakışlarını hissedebiliyorum ve bu beni daha da gülümsetiyor.

Tanrım, onu kızdırmayı seviyorum. Rosalie Sullivan şeker ve baharattır ve ben onun her iki yönünü de seviyorum.

Peki ya şu anda? O kadar da sinirli değil, sadece öyleymiş gibi davranıyor. Tahrik olmuş.

Henüz birbirimizi gerçek bir çift kadar iyi tanımıyor olabiliriz. Ama onu tanıdığım kısa sürede, onun hakkında birkaç şey öğrendim.

Bu kirli sözlere ne kadar duyarlı olduğu da dahil. Ve en ufak bir dokunuşla canlanıyor.

Bacaklarını hafifçe birbirine bastırıyor, muhtemelen buraya gelmeden önce duşta onu duvara dayayıp sertçe siktiğimi hatırlıyor. Neredeyse geç kalacaktık çünkü sonra dizlerinin üzerine çöktü ve beni boğazına o kadar derine aldı ki bacaklarımın tutmayacağını sandım. Yere düşmemek için duvara tutunmak zorunda kaldım.

Bu kız ve ağzı, tüm bu nedenlerden dolayı, gerçekten de benim sonum olabilir.

Pops, gürültülü sohbetin üstesinden gelmek için ellerini ağzına götürüyor. "Tamam, size strateji konuşmak için birkaç dakika vereceğiz, sonra başlıyoruz! Zamanlayıcıyı kurduğumuzda, partnerini ilk saran kazanır!"

Rosalie yanıma gelir, konsantre olmak için gözlerini kısar ve düşünceli bir şekilde dudağının kenarını çığner. "Neden senin yerine ben olamıyorum? Sen çok irisin."

Gülümserim. "Evet, öyleyim."

"Saçmalıyorsun." O, başını sallayarak gülerek, aileme bakarak dedi. "Ailenin bu konuda bu kadar heyecanlı olmasını seviyorum. Ve sadece... tüm çocukları ve torunları ile birlikte olmaktan ne kadar heyecanlı olduklarını. Buraya geldiğimizden beri annenin yüzünden o gülümsemenin kaybolduğunu görmedim."

Bir bardak eggnog içiyorlar, kahkahalar arasında fısıldaşıyorlar. Eminim kimin kazanacağını çoktan seçmişlerdir ve parayı bana yatırmışlardır. Olması gerektiği gibi.

Ne? Ben profesyonel bir hokey oyuncusuydum, kazanmak için oynamak benim kanımda var. Bu sadece buz pistinde bitmiyor.

"Bu, onun istediği tek şey. Hiçbir şey gibi geliyor ve dürüst olmak gerekirse, onu bu kadar mutlu etmek için yapabileceğimiz en az şey bu." Rosalie bana gülümseyerek dönene kadar ikimiz de aileme bakarken omuz silkiyorum. Bu gülümseme kalbimin çarpmasına neden oluyor. O çok güzel.

"Bugün pasta yaparken bana ne zaman bebek yapacağımızı sordu. Artık genç olmadığını ve güzel bebeklerimiz olacağını söyledi."

Tanrım. Rahatsız edici sorular beni atlayıp doğrudan Rosalie'ye yöneldi.

"Kahretsin. Üzgünüm. Ne cevap verdin?"

Dolgun dudakları sırtarak kıvrıldı. "Gizli bir üreme fetişin olduğunu düşündüğümü, bu yüzden muhtemelen çok geçmeden olacağını söyledim."

O kıkırdayarak yanıma yaklaşıp elini göğsümde gezdirdiğinde gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oldu. Alt dudağını dişleriyle ısırıktan sonra, "Sadece şaka yapıyordum. Ona hiçbir fikrim olmadığını söyledim, ama zamanı geldiğinde ilk bilen o olacak. Başka ne diyebilirdim ki, Wells?" dedi.

"Lanet olsun, Rosalie."

O burun kıvrıp kaşlarını kaldırdı. "Ama senin gizli sapıklığın konusunda yanılmıyorum. Dün geceyi hatırlatmam mı gerekiyor?"

Bunu hatırladığımda omurgamdan bir sıcaklık yayıldı ve dürüst olmak gerekirse, tekrarlamak için kulübeye geri dönmeye hazırım.

Bütün gece boyunca.

"Senin mükemmel bir vajinan olması ve benim de içine boşalmaya devam etmek istemem benim suçum değil. Kahretsin, şimdi bu lanet olası paketleme yarışması sırasında ereksiyon olacağım," diye mırıldanıyorum ve onu tekrar güldürüyorum. "Geceyi senin içinde geçirmek için hazırım, bebeğim. Hadi gidelim. Hemen şimdi."

Ayak parmaklarının ucunda yükselir ve ağzını benimkine yaklaştırır, dudaklarımı fısıltı gibi bir öpücükle okşar, sonra "Üzgünüm, yapamam. Kazanmam gereken bir yarışma var," der.

Sonra aileme dönüyor, dar pijama pantolonuyla kalçalarını sallayarak, beni yarı ereksiyon halde bırakıyor. Ve nasıl eskisi gibi olabileceğimi merak ediyorum.

yirmi

Rosalie

Salonları süsleyin... ya da eski erkek arkadaşınızı

Şu anda Sweet Sullivan'ın mutfağında değil de Cedar Ridge'de Wells ve ailesiyle eğleniyor olmayı dilediğimi fark ettim.

Üç gün önce, inanılmaz, akıllara durgunluk veren bir seks yapıyordum ve karnım ağrıyana kadar gülüyordum.

Ama şimdi, tam anlamıyla bir panik atak geçirmeye iki saniye kaldım, ki bu kadar neşeli bir Noel atmosferinde bu gerçekten suç sayılmalı.

Sorun benim, benim.

Hayır, aslında sorun benim pislik eski erkek arkadaşım, ama her halükarda, şu anda yapmak istediğim en son şey olmasına rağmen bununla uğraşmak zorundayım.

Özellikle de Noel'de.

Bu da beni biraz Grinch gibi hissettiriyor.

Hayal kırıklığıyla iç çekerek, havluyu tezgahın üzerine atıp başımı omuzlarıma yaslayarak tavana bakıyorum

hayatı düşünmeye başladım.

Büyükbabam ve büyükannem tam da bugün hasta olacaklardı. Bradley'nin nişan partisi için inanılmaz miktarda şeker teslim etmem gereken gün, ki hala yapacak çok işim var.

Ve partiye... sekiz saatten az bir süre kaldı.

Başım belada. Aslında, Scrooged'ım.

Büyükannem ve büyükbabamın grip olması çok canımı sıkıyor, sadece nişan partisi hazırlıkları için onların yardımına gerçekten, gerçekten ihtiyacım olduğu için değil, aynı zamanda onlar için endişelendiğim için de. Bu durum dikkatimi dağıtır.

Bu yüzden, bu sabah parmağımı yaktım ve şu anda geçici bir bandaj olarak bantla sardım.

Kennedy hafta sonu için ailesiyle birlikte Strawberry Hollow'da, bu da her şeyi tek başıma bitirmem için bana destek olacak kimse kalmadığı anlamına geliyor.

Son birkaç dakika içinde üçüncü kez kot pantolonumun arka cebinde telefonumun titrediğini hissediyorum, bu yüzden onu çıkarıp bildirimleri kontrol ediyorum.

Hepsi Wells'ten gelen mesajlar.

Onun adını görünce dudaklarıma bir gülümseme konuyor ve karnımda kelebekler uçuşuyor.

Mistletoe Falls'a döndüğümüzden beri onu düşünmeden duramıyorum. Tüm düşüncelerim o devasa adam, onun kötü dili ve müstehcen sözleriyle dolu.

Tanrım, seksin böyle olabileceğini bile bilmiyordum. Bu kadar iyi olabileceğini. Ve bu sadece seks değil. O.

O inanılmaz. Küçük bir hoşlanma olarak başlayan şey, çok daha büyük bir şeye dönüştü ve bunun ikimiz için ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Sadece onunla olan bu şeyi beklediğimden çok daha fazla zevk aldığımı biliyorum ve bunun hiç bitmesini istemediğimden eminim.

Yaralanmamış parmağımla ekranı kaydırarak mesajları açıyorum.

İlki, Frankie'nin, Grams'ın ona ve Penny'ye uyumlu olmaları için ördüğü sevimli yeşil Noel kazağını giydiği bir fotoğraf.

Bana getirdiğinde kalbim patlayacak sandım. Gördüğüm en sevimli şeydi. Dürüst olmak gerekirse, Wells'in ona bunu giydireceğini hiç düşünmemiştim, ta ki şu notla birlikte fotoğrafı gönderene kadar:

Kızım ile ikiz olmak için sabırsızlanıyorum. Pençe izi sevgiler, Frankie.

Tamam, hayır, kalbim patlamıyor — bugün Grinch olduğum için on kat büyüyor.

Parmaklarım dudaklarıma dokunurken rüya gibi bir iç çekiş bırakıyorum.

Diğer mesajda, keşke kulübeye geri dönseydik ve o barda çalışmasaydı diyor.

Birkaç kısa mesaj ve bana kahve getirdiğinde ve ben ona öğle yemeği getirdiğimde çaldığımız birkaç an dışında, son birkaç gündür birbirimizi pek görmedik çünkü ben nişan partisi için hazırlıklar yapmakla meşguldüm ve o da Collin ile barı bitirmek için daha uzun saatler çalışıyordu.

Onu ne kadar özlediğimi kendime bile itiraf etmek beni korkutuyor, ve bu sadece birkaç gün oldu.

Aramızdaki bu şey geçici, ama kendimi giderek daha fazla sorarken buluyorum... Ya geçici olmasaydı? Ve onun da aynı şeyi hissedip hissetmediğini merak ediyorum.

İç çekerek, birkaç dakika önce gönderdiği son mesaja bakıyorum ve Kennedy gibi hayal dünyasında yaşamamaya ve gözlerimde kalpler görmemeye çalışıyorum.

Ben her zaman ayakları yere sağlam basan bir kızım, ama son zamanlarda, en iyi arkadaşım gibi çılgınca dramatik, romantik fikirlerim olduğunu hissetmeye başladım.

■

Gelip bir öpücük çalabilir miyim?

Kıkırdayarak, hızlıca bir cevap yazdım.

■

Hayır Bugün çok meşgulüm ve çok stresliyim. Nişan partisi bu akşam, unuttun mu?

■

Evet, doğru. Ama bir öpücük her şeyi düzeltebilir, bence.

Gerçek öpücük gibi olmaz, tatlım. Bu geceye kadar idare edecek bir öpücüğe ihtiyacım var. Günler oldu. Bir erkek ancak bu kadar dayanabilir.

Yapacak çok işim var ve bugün tek başımayım. Büyükbabam ve büyükbabam grip oldukları için bugün dışarı çıktılar. Bu da demek oluyor ki, telefonumu bir kenara bırakıp işe koyulmam gerekiyor, yoksa bu geceye kadar işimi bitirmem imkansız. Sonra görüşürüz, tamam mı?

Telefonumu tezgahın üzerine bırakıp, o cevap vermeden ve sahte erkek arkadaşımın flört etmeye daha fazla zaman harcamadan işime geri dönüyorum.

Birkaç dakika sonra, büyükbabamın karamel ağaçlarının ikinci partisini paketlemenin yarısına gelmişken, kapının üzerindeki zil çaldı.

Kahretsin, tabelayı kapalıya çevirmiştim, değil mi?

Elimi önlüğümün ön tarafına silerek mutfaktan çıktım ve neredeyse bir adamın sert duvarına çarpıyordum.

"Wells?" diye ciyakladım. "Burada ne yapıyorsun? Beni çok korkuttun."

Aman Tanrım, onu gördüğümde bu yana birkaç gün içinde bu adam daha da yakışıklı mı oldu? Bu nasıl mümkün olabilir ki?

Sakalını uzatmış ve kalınlaştırmış, asi saçları binlerce farklı yöne doğru dikilmiş, çünkü şüphesiz gününü müteahhitlerle uğraşırken parmaklarını saçlarında gezdirerek geçirmiş. En sevdiğim tembel, şakacı gülümsemesini takınmış. Viski rengi gözlerini daha parlak gösteren gülümsemeyi.

Giydiği ten rengi kapüşonlu sweatshirt, pazılarının hatlarını gizlemeye yetmiyor. Uyluklarındaki eski, yıpranmış kot pantolon da öyle.

O uylukların ne kadar güçlü olduğunu ilk elden gördüm ve birlikte geçirdiğimiz hafta sonunu düşündüğümde kalbim çarpıyor.

O zamandan beri bu an, kafamda sürekli ve çok dikkat dağıtıcı bir şekilde tekrar ediyor.

"Stresli görünüyordun, o yüzden seni kontrol etmek istedim," diye mırıldanıyor, elini belime dolayarak beni kendine çekiyor.

Diğer eli çeneme doğru hareket eder ve avucunun içinde çenemin kenarını kavrar, başparmağının ucuyla nazikçe okşar. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Bu dayanılmaz derecede tatlı ve tamamen beklenmedik bir davranış.

Ama Wells McCoy'un tam olarak böyle bir insan olduğunu anlamaya başlıyorum. O, ne yaparsa yapsın, yardım etmek için ortaya çıkan bir adam.

Bunun çok şey olduğunu biliyorum ve tam da bu yüzden başımı sallıyorum. "Hayır, barda çok işin var ve..."

"Rosalie," diyor, düşük ve sert bir ses tonuyla, itirazlarımı keserek. "Bırak yardım edeyim. Buradayım ve neye ihtiyacın olursa yapabilirim. Barda olanlar yarına kadar bekleyebilir. Ayrıca Collin ve diğerleri birkaç saat benim olmadan da işleri halledebilirler. Onları bu yüzden işe aldım."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Şeker yapmak istediğinden emin misin?"

Bana bakarken kehribar rengi gözleri eğlenceyle parıldıyor, dudakları gülümsemeye çekiliyor. "Muhtemelen berbat olacağım, ama yardıma ihtiyacın varsa bulaşıkları yıkayabilirim. Senin yükünü hafifletecek ne varsa yaparım."

Yine, onun bu kadar tatlı ve özenli davranması kalbimi çarptırıyor.

Özellikle de buna gerek olmadığı halde. Kimse bizi sahte davranışlarımızı görmeyecek.

Daha sonra bu küçük ayrıntıya takılacağım - normalde yapmayacağım bir şey daha, ama Wells, Mistletoe Falls'a taşınana kadar varlığından bile haberdar olmadığım şeyleri ortaya çıkarıyor gibi görünüyor.

Sonunda başımı sallıyorum. "Tamam, önlüğünü giy."

Bir saat sonra, Wells tezgahın başında durmuş, yüzünde saf bir konsantrasyon ifadesiyle karamel kalıplara dikkatlice karamel döküyor. Tam miktarda dağıtmaya odaklanırken kaşları sıkıca çatılmış ve her seferinde çok gururlu görünüyor.

"Biliyor musun, o önlükle çok seksi görünüyorsun," diye onun yanında fısıldıyorum, sesim alaycı. "Bence onu daha sık giymelisin. Belki..." Parmak ucunda ıslak karamel lekesi olan parmağımı kaldırıp, onun ağzının köşesine yavaşça sürüyorum. "Onun altına hiçbir şey giymeden giymelisin."

Gözleri benimkilere çevirir, dili karamel parçasını silmek için dışarı çıkar.

Tanrım, bu çok seksi bir hareketti.

"Öyle mi? Rol yapmayı seviyor musun, Rosalie?" Sözleri, karnımda hissedebileceğim kadar alçak ve boğuk bir fısıltı.

Eğer hayatımın en büyük zaman sıkıntısı içinde olmasaydım, onu yukarıya sürükleyip, o önlüğü giymiş, özverili ve yardımsever halini görmek bana ne hissettirdiğini tam olarak gösterirdim.

Kadınları tahrik etmek sadece müstehcen sözler, güzel bir vücut ve harika bir penisle olmaz.

Bunun gibi şeyler de önemlidir.

"Sanırım bunu kendin öğrenmen gerekecek, değil mi?" diye karşılık veriyorum.

Ayak parmaklarımın ucuna yükselerek, kalan karamelini yaladıktan sonra dudaklarının köşesine hızlı ve alaycı bir öpücük konduruyorum.

"Bununla bana çok müstehcen fikirler veriyorsun, Tatlım."

Aman Tanrım.

Demek istediği...

"Ne düşünüyorsan, tam olarak onu," diyor sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, ya da belki de ifadelerim o kadar açık ki. Muhtemelen ikincisi.

Cevap veremeden, Wells'in bana karamel ile bir şeyler yapacağı düşüncesiyle ağzım açık kalır, beynim bulanıklaşır, odaklanamam, heyecanla dolar, o da ekler, "Ama yardıma ihtiyacın vardı çünkü bunu bu gece teslim etmen gerekiyor, bu yüzden bu konuşmayı sonra devam ettirmeliyiz."

Boğazımı zorla yutkunarak başımı sallamayı başardım.

Dürüstçe söyleyebilirim ki, şeker yapmanın beni heyecanlandıracağını hiç düşünmemiştim, ama Wells sayesinde...

Bunu listeye ekliyorum.

Bir şekilde ikimiz de işimize dalıyoruz, ben ona ihtiyacı olan her konuda yardım ediyorum ve saatler geçiyor. Saate baktığımda, bir saat içinde işimizi bitirip çıkmamız gerektiğini görüyorum.

Başardık. Zor oldu, ama başardık.

Son kutuyu arabaya koyup derin bir nefes alıyorum. "Tamam, bu kadar olmalı."

Bağladığı kurdeleden başını kaldırıp başını salladı. "Bir itirafım var."

"Tamam..."

"Ben biraz tatlı düşkünüyüm," diye mırıldanarak önlüğünü çözüp başından çıkarır. "Son on yıldan fazla bir süredir hokey için sıkı bir diyet uyguluyorum ve nadiren tatlı bir şeyler yiyorum. Yaralanmam ve emekli olmamdan sonra bile formda kalmak için bu diyetle devam ettim. Ama lanet olsun Rosalie, bunlar çok cazip."

"Ah, gizli bir tatlı severmişsin. Merak etme, kimseye söylemem. Zaten onlarca karın kasın varken kimse anlayamaz ki." Cidden doyamayacağım karın kasları.

O gülerek bana doğru yaklaşıyor. "Çok cazip, ama *senin* cazibene kıyasla hiçbir şey. Tatlıya düşkünlüğümün *senin* için olduğunu fark etmeye başlıyorum, Rosalie Sullivan."

yirmi bir

...

Wells

Kesinlikle eski sevgiliyi süsle. Salonları siktir et

"Bunu yapamam," diye fısıldıyor Rosalie, etkinlik binasının girişinde, kollarında yüksekçe yığılmış şeker kutuları ile. "Oraya giremem. Tanrım, neden buna evet dedim ki?"

Bu kısmen benim hatam ve onun güzel yüzünde kazınmış endişeyi gördüğümde midemde bir suçluluk duygusu yerleşiyor.

"Hey," kollarımdaki kutuların üzerinden yumuşak bir sesle mırıldandım ve vücudumu ona doğru çevirdim. "Yapabilirsin. O pislik senin hiçbir şeyini hak etmiyor, Rosalie, ve sana zarar veren biri için böyle bir şey yaparak ne kadar iyi biri olduğunu gösteriyorsun. Onu bırakıp gideriz. Girip çıkarız."

Bir saniye boyunca, sadece bana bakıp, endişeyle dudağının köşesini ısırır.

"Sen güzelsin, güçlüsün, iyisin. O pisiğin asla tekrar elde edemeyeceği her şeye sahipsin. Tamam mı? Güç sende, bebeğim."

Gözleri kapanır ve dudaklarından uzun, derin, derin bir nefes çıkar, sonra tekrar açılır ve başını sallar. "Tamam. Haklısın. Bunu yapabilirim."

"Tabii ki yapabilirsin. Hadi içeri girip bu işi bitirelim, böylece gecenin geri kalanını dilimle ne kadar mükemmel olduğunu kanıtlayarak geçirebilirim..." Yaklaşıp dudaklarını çenesinin kenarına bastırdıktan sonra kulağına doğru kaydırıldı. "Ve sikimle."

Geri çekilip ona baktığımda, yanakları pembeye dönmüş, gözleri heyecandan bulanıklaşmıştı.

İşte benim kızım... Çok duyarlı. Sürekli bir cazibe.

Bizi, onun istediğinden daha da geç kalmamıza neden olacak bir cazibe. Parti otuz dakika sonra başlayacak ve biz daha içeri girmek üzereyiz.

"Vay canına," diye nefesini tutan Rosalie, burnunu hafifçe buruşturdu. "Bu... ilginç bir dekorasyon seçimi."

"Evet, tabii ki," diye gülerek cevap veriyorum.

Binanın içi sanki bir şişe Pepto patlamış ve her yeri kaplamış gibi görünüyor. Masa örtüleri, masa süsleri, hatta sandalyelerin arkasına bile kocaman pembe fiyonklar asılmış. Kelimenin tam anlamıyla, içerideki her şey farklı pembe tonlarında ve birbiriyle uyumlu görünmüyor.

Partiler veya dekorasyon hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ama bu kötü bir seçim gibi geliyor.

Rosalie, kutu yığınlarının üzerinde ayaklarını kaydırıyor. "Kesinlikle çok... aşk temalı?" Bakışları odanın içinde dolaşıyor ve eski sevgilisi ile pembe kalemle çizilmiş nişanlısına takılıyor. Kızın giydiği elbise o kadar kabarık ki, erkek arkadaşı ondan bir adım uzakta duruyor çünkü daha fazla yaklaşamayacağını düşünüyorum.

Şu ana kadar sadece birkaç misafir var, ama hepsi ünlülerin düğününe katılıyormuş gibi giyinmişler, smokinler ve uzun elbiseler, kürkler ve parlak mücevherlerle süslenmişler. Oysa biz Mistletoe Falls'tayız ve bu tamamen uygunsuz geliyor.

Sanki sahte bir gösteri gibi.

Bu kasaba hiç de böyle bir yer değil ve Rosalie'nin isteyeceği şeyin tam tersi olduğu kesin. Onu yeterince iyi tanıdığımı düşünüyorum

ve onun böyle bir insan olmadığını anlıyorum. Bu kesin.

"Büyük bir tehlike atlattın, bebeğim," diye fısıldıyorum yanına, ikimiz de aptal eski sevgilisini izliyoruz, nişanlısını bir köpek yavrusu gibi takip ediyor, o ise odada bir kraliçe gibi dolaşıyor.

Birkaç dakika sonra, odanın diğer ucundan bizi fark eder ve bize doğru gelmeye başlar. Rosalie sırtını düzeltir ve çenesini daha da yukarı kaldırır. "Anlat bana."

Nihayet bize ulaştığında, nişanlısının kabarık elbisesinin eteği sandalyenin arkasına takılınca durup onunla boğuşmaya başladıktan sonra, biraz stresli görünüyor.

Bu tür şeylerin keyifli olması gerektiğine eminim, ama o pek keyifli görünmüyor.

"Rosalie, geldin," der, boynundaki pembe kravatı düzeltmek için elini uzatır. "Arkadaşını da getirebildiğine sevindim."

Şimdi kendini kontrol etmenin zamanı, Wells. Kendi nişan partisinde bu pisliğin suratına yumruk atma.

"Tebrikler," diyor, gözleri ikisi arasında gidip geliyor. "Çok güzel görünüyorsun."

Nişanlısı ona gülümser. "Teşekkürler. Ve tüm ikramlar için çok teşekkür ederim. Harika görünüyorlar."

"Sorun değil," Rosalie gülümseyerek cevap verir. O, benim bu durumda olabileceğimden çok daha kibardır. Özellikle de onun eski sevgilisi hakkında öğrendiğim her şeyi öğrendikten sonra. "Uh, bunları nereye koyayım?"

"Şuradaki tatlı masasına," diyor Bradley kısa bir şekilde, hala boş olan odanın solundaki masayı işaret ederek. O masa, başka şeylerle o kadar dolu ki, Rosalie'nin ona yaptırdığı şeyleri nereye koyacağını hiç bilmiyorum.

O pislik.

Bu, düşündüğümü daha da kanıtlıyor. Aslında Rosalie'nin nişan partisi için şeker yapmasını istememişti, nişanını onun yüzüne vurmak istemişti.

Görünüşe göre, onun saçmalıklarını hemen fark ediyor, çünkü yüzündeki yapmacık gülümseme kayboluyor ve yerine ateşli bir ifade geliyor.

Rosalie bana bir bakış atıyor ve sinirli bir nefes vererek masaya doğru dönüyor, çok uzun süre uğraştığı kutuları masanın kenarına kaydırıyor, sonra Bradley ve Jessica'ya dönüyor.

"Zaten yeterince eşyan var gibi görünüyor, Bradley," diyor dişlerini sıkarak, hayal kırıklığından yanakları kızarmış halde.

Bradley omuz silkiyor, yüzünde sıkılmış bir ifade var. "Asla fazla olamaz."

Evet, olabilir, ve tabii ki senin gibi bir pislik, kızımın bütün gün boyunca uğraştığı bir şeyi sırf silah olarak kullanmak için israf etmeye hazırdır.

Siktiğimin herifi.

"Oh, Arthur orada! Merhaba diyeceğim," dedi nişanlısı. "Birazdan görüşürüz?"

Adam başını sallar ve kızın yanağına hızlıca bir öpücük kondurur.

O gittikten sonra, Rosalie'ye döner ve Rosalie, "Gidebilmem için hesabı alabilir miyim lütfen?" der.

Bradley yaklaşırken, kızın elleri yanlarında yumruk haline gelmiştir. "Bir dakika konuşabilir miyiz acaba?" Bradley, kızın gözlerine bakmadan önce bana bakar. "Yalnız mı?"

Gözleri şaşkınlıkla büyür, sonra kaşları sıkıca çatılır. "Ne hakkında konuşmak?"

Bana tekrar bakarken bir saniye tereddüt eder.

İçgüdüsel olarak ona yaklaşmak, kollarımı ona dolamak istiyorum, ama bunu yapmıyorum çünkü onun bunun üstesinden gelebileceğini biliyorum.

"Bunu özel olarak konuşmak istiyorum, Rosalie," diyor alçak sesle. "Bu seninle benim aramda."

"Bradley, özel olarak konuşmamız gereken hiçbir şey yok. Eğer söyleyecek bir şeyin varsa, burada söyleyebilirsin," diye karşılık veriyor, kaşlarını sinirle kaldırarak.

Bu konuşmayı izlerken gülümsüyorum.

Bradley dişlerini sıkarken çenesi gerilir, ama daha da yaklaşır, bu da Rosalie'nin geri adım atmasına ve benim daha dik durmama neden olur.

"Bu kadar yeter. Aslında, biz gidiyoruz. Nişanınız için tebrikler," diyor Rosalie sakın bir sesle.

O arkasını dönmek üzereyken, adam elini uzatıp kızın kolunu tutar. "Bekle. Tanrım, Rosalie, bir konuşma bile yapamıyor muyuz?"

"Çek ellerini, pislik," diyorum sertçe, öne çıkarak. "Belli ki sana dokunmanı istemiyor."

Gözlerini bana kaydırır ama dinler ve kadının kolunu bırakır, elini kaldırıp takım elbisesini düzeltir, kayıtsızlık maskesi sanki hiçbir şey olmamış gibi yerine oturur.

Dudaklarından mizahsız bir kahkaha çıkar, sonra dudaklarını birleştirip başını sallar. "Anlıyorum. Artıklarımı alabilirsin dostum. O hiç unutulmaz biri değildi. Güven bana."

Onun yüzü düşerken, kırmızı bir sis görüşümü kaplar ve yumruklarım uyluklarımda sıkışır.

Onu dövmek üzereyken, o dikleşir ve gözlerinde parlak bir öfke parlar. "Biliyor musun? Canın cehenneme, Bradley. Benim hakkımda ne dediğin umurumda değil, ve sana bir iyilik yaptıktan sonra, hak etmediğin bir iyilik, egon incindiği için nefret dolu sözler söylemen çok şey ifade ediyor." Hiçbir duygu göstermeden güldü ve şampanya kadehine geri döndü, hepsini içip bitirdikten sonra devam etti. "O zaman beni hak etmediğini anlamam çok uzun sürdü ve şimdi de kesinlikle beni hak etmiyorsun. O yüzden ikimize de bir iyilik yap, benim varlığımı unut ve Main Street'te beni görürsen yoluna devam et. Sana bir daha söyleyecek hiçbir şeyim yok. Oh, ve penisin küçük. Artık ona sahip olduğuma göre" —beni işaret ediyor ve göğsümün altında bir gurur dalgası yükseliyor—"neyi kaçırdığımı tam olarak biliyorum. Dürüst olmak gerekirse, senin için üzülüyorum. Sahte, sefil evliliğinde iyi bir hayat geçir ve klitorisin nerede olduğunu öğrenmeni öneririm."

O kadar gurur duyuyorum ki, kolumu beline dolayıp onu kendime çekip öpmeye başlamak için beklemeye bile gerek duymuyorum. Dilim ağzına giriyor ve o inliyor, elleri gömleğimin önüne uçuyor, kumaşı yumrukluyor.

İşte benim kızım.

Bir saniye sonra dudaklarımı onunkinden ayırıp pisliğe bakıyorum. "Onun söylediği her şey, ama ayrıca... şu anda burada olmasaydık, onunla böyle konuştuğun için burnunu kırardım."

Bir garson tepsiyle yanımızdan geçer ve ben kristal bardaklardan birini alırım, yüzümdeki sırıtışı gizleyemeden ona dönerim ve şampanya dolu bardağı yüzüne fırlatırım, aptal kravatını ve önünü tamamen kaplar. "Sanırım bu iş görür."

Rosalie yanımda gülüyor, elini ağzına götürüp fısıldıyor: "Vay canına, Wells!"

"Gidelim bebeğim. Bu pisliğe yeterince zaman ayırdın." Bunun üzerine elimi onun eline sokup parmaklarımızı birbirine doladım ve sonra onu çıkışa doğru çekiyorum, bu saçmalıktan ve onu asla hak etmeyen o orospu çocuğundan uzaklaşmak için.

Yirmi iki

Rosalie

Karamel Gibi Tatlı

BEN CİLTİMİS HALA PRACTİCALLY ÇALIŞIYOR adrenalin

adrenalin ile doluydu.

"Tanrım, bu... *inanılmazdı* Wells. Harika. Heyecan verici. Açıkçası, çok daha fazlasını söyleyebilirdim ve söylemediğim için bana minnettar olmalı. Ona bunu söylemek ve yüzündeki ifadeyi görmek çok iyi geldi," ışıkları açıp ceketimi çıkarıp arkadaki askıya astıktan sonra nefes nefese söylüyorum. "Ne pislik herif. Ona şampanya attığına inanamıyorum."

Wells omuz silkiyor. "En azından onu dövmedim."

"Doğru. Çok doğru. Hapishaneye girmek için fazla güzelsin. Yemin ederim, şu anda bir arabayı bile kaldırabilirim. O kadar adrenalin doluyum."

O gülümser. "Maçtan sonra ben de öyle olurum. O kadar adrenalin pompalanır ki, yerinde duramam. On yıl boyunca sezon başına seksen iki maç oynadım, o yüzden biriken adrenalinimi nasıl atacağımı çok iyi bilirim."

"Nasıl?" diye soruyorum, sesinin nasıl derinleştğini ve kısıldığını fark ederek.

Baştan çıkarıcı.

Ve onun *denediğinden* bile emin değilim.

"Mmm. Sana göstereyim mi?" diye fısıldıyor, ben geri adım atarken bana doğru yaklaşıyor, arkamdaki vitrine çarpıyor, kavanozların içindeki şekerleri sallıyor. Bana bakarak kaşlarını kaldırıyor. "Aklıma bir şey geldi. Burada kal."

Kafam karışmış olsa da başımı sallıyorum. O dönüp mutfağa giriyor ve bir dakika sonra geri dönüyor...

"Onunla ne yapacaksın, Wells?" Sözleri zar zor çıkarabiliyorum, elindeki büyük şişe ev yapımı karamel sosuyla ne yapmaya çalıştığını düşününce kalbim göğsümde deli gibi atıyor.

Cevap vermez, sadece sırtarak yanıma gelir ve önümde durur.

"Daha önce sana, bununla ilgili sana yapmak istediğim tüm şeyleri düşündüğümü söylediğimi hatırlıyor musun?" Şişeyi kaldırıp, ikimizin arasında salladıktan sonra arkamdaki kutunun üstüne koydu ve ellerini iki yanıma koyarak ağzını benimkine yaklaştırdı. "Şimdi tam zamanı gibi görünüyor."

Gözlerim büyüdü ve "*Burada* mı? Wells, biz lanet olası bir şeker dükkanının içindeyiz. Biz..." diye kekeledim.

"Neden olmasın?" Yaklaşıp protestomu keserken, dudaklarıma sıcak nefesinin dokunuşunu hissedebiliyorum. "Mesai saati bitti. Kapılar kilitli, pencereler kapalı. Kimse bizi rahatsız edemez, tamamen yalnızız." Parmakları elbisenin önünden aşağıya doğru dans eder gibi kayıyor, karnımdan aşağıya doğru iniyor ve eteğimin kenarından külotumun önüne kayıyor. Klitorisime dokunduklarında nefesim kesiliyor ve sahip olduğum tüm mantıklı, mantıklı, *sorumlu* düşünceler birdenbire yok oluyor. Tek odaklanabildiğim şey bana dokunan adam. Onun erkeksi kokusu, taze çam ve keskin sedir, bana bastırılan vücudunun ısısı.

"Ama... ben..." Onun parmakları klitorisimde yavaş, tembel daireler çizmeye başladığında, başım omuzlarımin üzerine geriye doğru eğildi ve

arkamdaki cama çarparak, bir anlığına kafamdaki sis biraz da olsa dağılır. "Peki ya... şekerler? Bu sağlık kurallarına aykırı, eğer..."

Sözler dilimde kalır, çünkü klitorisimde olan iki parmağını amıma sokar, derinlemesine iter, kıvrılır ve tek bir hızlı hareketle G noktamı vurur.

Aman Tanrım.

Bacaklarım titriyor, ellerim onun pazılarına uçarken, tırnaklarım ona tutunmak için sert kaslarına batıyor.

"*Şekerler* hava geçirmez cam kaplarda, kalın bir cam vitrinin arkasında saklanıyor. Hiçbir şeye dokunmuyoruz," diye beni sakinleştirir Wells, ben nefes nefese kalana kadar ıslak sıcaklığımın içine parmaklarını sokup çıkarır, bu adamın merhametine kalmış, nefes nefese, kollarım ve bacaklarım karışık halde.

Belki de hala vücudumda dolaşan adrenalin ya da beynimi bulanıklaştıran yoğun arzu bulutu yüzünden, beni tehlikeli bir şekilde uçurumun kenarında sallandırmak için tam olarak nereye dokunması gerektiğini biliyor gibi görünüyor, ama onun haklı olduğunu anlıyorum. En azından, öyle olduğunu düşünmüyorum ve şu anda, umursayacak kadar bile kendimden geçmiş durumdayım.

"Bu güzel amcığı yememe izin verecek misin?" diye sordu, parmakları uyluklarımdaki kırmızı elbiseye dolanarak onu yukarı çekip, neredeyse hiçbir şeyi örtmeyen ince, nemli dantel askıyı ortaya çıkardı. "Yüzümü bacaklarının arasına gömmeme ve senin iyi bir kız olduğunu bildiğim gibi yüzüme boşalmana izin verecek misin, Rosalie? Tatlıya düşkün olduğumu biliyorsun ve senin boşalman, üzerine damlattığın şekerden daha tatlı."

Eminim ki şu anda benden onunla başka bir gezegene uçmamı istese, kabul ederdim. Kalın parmakları içimde tembelce hareket ederken, başparmağı klitorisime sıkıca bastırıp yavaşça, kasıtlı olarak daireler çizerken, her şeye razı olurdum.

Bu adam beni delirtiyor.

Kalbim boğazıma kadar çıkıyor sanki.

Onunla tanışmadan önce asla yapmayacağım şeyler yapmamı sağlıyor. İnanılmaz şeyler.

Bana daha önce hiç hissetmediğim şeyler hissettiriyor ve bu hem korkutucu hem de heyecan verici.

"*Lütfen.*" Fısıldadığım yalvarış, Wells'in tutunduğu küçük bir kısıtlama görünüşünü kırmak için yeterli. Parmaklarını benden çekip, elbiseyi kalçalarımın tutup başımın üzerinden çekerek bir kenara atıyor ve bu gece için özenle seçtiğim, her ihtimale karşı aldığım sütyen ve külotu da çabucak çıkarıyor.

Yırtılma sesi duyuyorum, ama biz çılgınca, çaresizliğin çılgın bir karmaşası içindeyiz ve ben onun önünde tamamen çıplak kalana kadar, elbise ve topuklu ayakkabılarım yakınlarda bir yere atılana kadar, ona yetişemiyorum.

Sırtım arkamdaki vitrine yapışmış, parmaklarım cama bastırırken o geri adım atıp bana bakıyor. Ateşli bakışları baştan aşağı beni süzerken koyulaşıyor.

Kendimi örtme, onun bakışlarından saklanma dürtüsünün bende olmadığını fark ediyorum.

Onun gözlerindeki takdirden büyük keyif alıyorum, beni ne kadar istediğini hissedebildiğim için kalbim göğsümde atıyor. Gördüğü şeyi ne kadar sevdiğini.

Bu, göğsümün altında bir sıcaklık hissi uyandırıyor, kendimi saklamak istememenin ne kadar iyi hissettirdiğini tüm vücuduma yayılan bir sıcaklık. Vücudumdan memnun olmak.

"Keşke şu anda gördüğüm şeyi sen de görebilseydin. Ne kadar güzel görünüyorsun," diye mırıldanıyor Wells, kılıftaki karamel izlerini silerken, sonra bana doğru adım atıyor, büyük vücudunun ısısı beni sarıyor, tamamen sarıyor, ta ki ona ve sadece ona kapılana kadar. "Bana yaptıklarını hisset, Tatlım. Sadece önümde uzanmış halini görmekle bile sikimi ne kadar sertleştirdiğini hisset."

Kalçalarını benim karnıma sürterken, onun ne kadar sert ve kalın olduğunu her santiminde hissediyorum.

Benim için.

Kızılığım, onun içime girme düşüncesiyle boşluğa sıkışıyor, onunla tamamen dolmuş olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlayarak.

Beni daha çok tahrik edenin hangisi olduğunu bilmiyorum. Bana olan utanmaz ihtiyacı mı, yoksa beni daha önce hiç olmadığım kadar orgazm ettirmesi mi?

O şişeyi göğsümün ortasına getirip sıkarak karamel damlalarını cildime döktüğünde klitorisimin her atışı daha da yoğunlaşıyor. Soğuk hissin etkisiyle keskin bir nefes alıyorum, ama o an onun dili izini takip edip vücudumdaki her bir damlayı uzun bir hareketle yaladığında, soğukluk hızla sıcaklıkla yer değiştiriyor.

Tanrım.

"Mmm. Güzel, ama bu tatlı küçük amcığın tatlılığıyla kıyaslanamaz." Karnımı yalıyor, göbek deliğime dalıyor ve daha aşağıya, daha aşağıya inmeden önce dairesel hareketler yapıyor.

Gözlerimi kapatma isteğiyle mücadele ediyorum, vücudumdaki dilinin hissine teslim olmamak için mücadele ediyorum, çünkü bunun her anını izlemek istiyorum. Bu adam vücudumu taparcasına seviyor.

Wells şişeyi tekrar sıkıyor ve yapışkan, tatlı karamelden oluşan başka bir akıntı daha salıyor, bu akıntı vücudumdan yavaşça damlıyor. Göğüslerimin her yerine, karnıma, ağrıyan amıma kadar.

"Ellerini camda tut." Wells'in kısık sesli emri sert ve o kadar seksi ki, damarlarımdaki nabzım çılgınca atıyor. "Anladın mı?"

Başımı sallıyorum, alt dudağımı ağızıma çekip dişlerimle ısıyorum, en ufak bir acı hissedene kadar, onun yavaşça dizlerinin üzerine çökmesini izliyorum. Öne eğiliyor, dilini amımın üst kısmına düzleştiriyor, karamel izini silip, ucuyla kalanını amımın dudaklarına yayıyor.

Parmaklarıyla beni açarak, karamelimi klitorisimi kaplayana kadar aşağı doğru sürükler, girişime kadar. Bu his, gözlerimin geriye dönmesine, ayak parmaklarımın soğuk fayans üzerinde kıvrılmasına neden olur.

Garip ama aynı zamanda inanılmaz. Karamelin bu kadar erotik hissettirebileceğini kim bilebilirdi? Tüm vücudum nemli, yapışkan ve ağırlı hissediyor. Aniden, klitorisime serin bir hava esintisi çarptığını hissediyorum ve Wells'in ona üflediğini anlıyorum.

Beklenmedik hisle omurgamdan bir titreme geçer. Kalçalarım cama sürtünür ve parmaklarımı onun saçlarına götürüp, saçlarını çekmek için can atarım.

Wells, hayal kırıklığımı hissedince ıslak tenime karşı kıkırdar, titreşim içimde bir heyecan dalgası yaratır.

alt karnımı gerginleştiren gerginliğe ek olarak.

Bana neredeyse hiç dokunmadı, ama sanki bu şekilde, dilinin en ufak dokunuşuyla, klitorisimi okşayan serin hava ve vücudumdan yavaşça damlayan karamel ile orgazm olabileceğimi hissediyorum. Parmaklarının sert dokunuşu kalçalarımın gömülüyor, beni ağzına doğru çekiyor.

Dili klitorisimin etrafında daireler çiziyor, yavaşça amımı keşfediyor, sonra onu ağzına alıyor ve parmaklarının girişime bastırdığını hissediyorum, alay ediyor ama asla ileri gitmiyor.

"Tanrım," diye haykırıyorum, her hecede aciliyet var. "Lütfen."

Hafifçe geri çekildi, vücuduma bakarak karanlık, aç gözleriyle bakışlarımı karşıladı. "Lütfen ne, bebeğim?"

Tanrım, o ne olduğunu biliyor. O... o beni delirtiyor. Aklımı kaçırmak üzereymişim gibi hissediyorum. Uçurumun kenarında, ama asla uçurumdan düşecek kadar yakın değilim.

"Daha fazla. Daha fazlasına ihtiyacım var," diye yalvarıyorum.

"Tam olarak ne istediğini söylemeni istiyorum, Rosalie," diye fısıldıyor kukuya. Hemen cevap vermediğimde, çoğunlukla bir anda birkaç heceden fazlasını bir araya getiremediğim için, dilinin ucuyla klitorisimi okşuyor, sonra ağzına çekip dudakları arasında sertçe yuvarlıyor.

Sırtım kasadan eğiliyor, tırnaklarım sert cama batıyor, Wells'in adını o kadar yüksek sesle haykırıyorum ki, tüm kasaba onun bana şu anda ne kadar zevk verdiğini duymuş olmasından korkuyorum.

Çok yakındayım, ama çok da uzağım, ve ağzını bacaklarımın arasına gömmüş sinir bozucu adam gülmeye cüret ediyor.

"İstiyorsan, iste, Tatlım."

Dudaklarımdan boşuk bir iç çekiş kaçıyor. "Beni boşaltmanı istiyorum. Ağzınla. Lütfen."

"Ne kadar kibarsın," diyor boşuk sesiyle, dudaklarını yukarı doğru kıvrıran, benim çok sevdiğim o sırtışıyla. "Madem bu kadar nazikçe istedin..."

O, benim yalvarışlarıma cevap olarak, sanki cinlenmiş gibi beni yiyip bitirirken, klitorisimi dudakları arasında emip yuvarlarken, uzun, kalın parmaklarını içime sokup kıvrılarken, tüm vücudumu sarsan şok dalgaları gönderirken, ben keskin, titrek bir nefes alıyorum.

Dilinin her hareketiyle orgazmım daha da yükseliyor, neredeyse dayanılmaz bir noktaya geliyor, ta ki zevk sonunda

mutlulukla doruğa ulaşana kadar, orgazmım beni sarmaya başladığında neredeyse hiçkırarak ağlıyorum.

Güçlü ve her şeyi tüketen bu duygu, her kasımı gerginleştiriyor, kalçalarımı utanmadan ağzına doğru sallamama ve sonsuz bir zevk peşinde koşmama neden oluyor.

Wells hiç durmuyor, beni artçı sarsıntılar boyunca yönlendiriyor, hassas klitorisimi dayanamayacak kadar tahrik ediyor ve ancak o zaman parmaklarını nazikçe içimden çıkarıp ayağa kalkıyor. Baş döndürücü şehvetle dolu koyu renkli gözleri, elinin tersini ağzına sürerken bana yapışık kalıyor. Sonra az önce içime gömülü olan parlak parmaklarını ağzına götürüyor ve yavaşça yalayıp temizliyor.

Mırıldanır, sanki tadı tadını çıkarır gibi gözlerini kapatır. "Bu lanet binadaki hiçbir şey senin güzel küçük amcığın kadar tatlı değil."

Ayaklarım hala orgazmın etkisiyle titriyor, ayakta durmakta zorlanıyorum, ama onun bu kadar erotik bir şey yaparkenki hali ve pis, lezzetli sözleri klitorisimi yine çılgınca titretmeye başlıyor.

Beynim hala bulanık ve Wells ayağa kalktığında uzuvlarım inanılmaz derecede ağır geliyor, uzun boylu vücudu üzerimde yükseliyor ve beni zahmetsizce kaldırıyor, bacaklarım beline dolanıyor ve dudaklarımdan bir çığlık dökülüyor.

"Wells!" diye bağıriyorum, o mağazanın arkasına doğru dönerken boynunu daha sıkı kavriyorum. Karamel ve onun dili yüzünden cildimin her santimetresi sıcak ve yapış yapış hissediyor.

"Seni buraya, yere yatırırdım, ama burası çok soğuk ve üst katta mükemmel bir yatak var," diye mırıldanıyor, dudakları en sevdiğim gülümsemeye bürünüyor.

Beni sadece mağazadan taşımakla kalmaz, terlemeden merdivenleri çıkıp daireme kadar taşır.

Bu adamın beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi kaldırıp fırlatmasını asla unutamayacağım.

Bu, *şimdiye kadar* yaşadığım en seksi şey ve beni ona karşı daha da açgözlü hale getiriyor.

Böyle bir şeyin *bu kadar* çekici olabileceğini kim bilebilirdi?

"Şu anda ne düşünüyorsun?" diye soruyor, ayağıyla dairemizin ön kapısını kapatıp beni doğrudan yatağa taşıyarak yatağa nazikçe yatırıyor.

Yanaklarımın kızardığını hissediyorum, utangaçlık boynuma kadar yükseliyor ve yanaklarıma yayılıyor.

"Hiçbir şey," diyorum çabucak.

Wells başını sallar. "Hayır, şimdi bilmem gerek." "Ya da... pantolonunu çıkarabilirsin."

Omuzları, içimi ısıtan düşük ve derin bir kahkaha ile titrer.

Tanrım, bu sesi çok seviyorum.

"Hayır. Beni bu kadar kızarttığın şeyi söylemeden senin için soyunmam." Parmak uçlarını göğsümde gezdiriyor, göğüslerimin şişkinliğinden meme uçlarıma doğru ilerliyor ve orada yavaşça daireler çiziyor. "Her yerin pembe, tatlım."

Vücudumu sarsan titremeyele mücadele edip yutkunuyorum. "Sadece... beni ne kadar kolay kaldırabileceğini ve, bilirsin, merdivenlerden yukarı taşıyabileceğini düşünüyordum. Hepsi bu."

Kaşları sıkıca birleşir, yüzünde şaşkınlık belirir. "Öyle mi? Bu yüzden mi kızarıyorsun, utangaç davranıyorsun?"

Beni bu kadar kolay okuyabilmesini sevip sevmediğimden emin değilim.

"Bu beni şaşırttı. Hem bunu yapabileceğin gerçeği hem de bunun beni ne kadar tahrik ettiği."

Karanlık bir gölge... bir şey yüzünde hareket ediyor, sonra öne eğilip ellerini çeneme koyuyor. "Sen hiç ağır değilsin, Tatlım. Benim tüm kariyerim, 130 kiloluk adamların darbeleriyle dolu ve ben de onlara karşılık veriyorum. Seni bench press yapabilirim. Ben bir *erkeğim*, Rosalie. Bu vücudun her santimini seven bir erkek. Senin kıvrımlarını ve yumuşaklığını seven bir erkek. Sana dokunma ihtiyacı yüzünden aklını kaçıran bir erkek. Ben senin gibi bir kadını kaldıramayan bir çocuk değilim. Beni duyuyor musun?"

Yutkunurken boğazım düğümleniyor ve bir şekilde başımı sallamayı başarıyorum. "Tamam."

Dudaklarını benimkilere yumuşakça, tatlıca, o kadar şefkatle bastırıyor ki, geri çekilip bana bakmadan önce içim acıyor.

"Seni her gördüğümde sana bunu tekrar tekrar söylemem gerekiyorsa, tereddüt etmeden yaparım. Sen ne kadar mükemmel olduğunu anlayana kadar, tekrar tekrar," diye fısıldadı ağızma, bakışları o kadar yoğunlu ki, bu samimiyet beni çok etkiledi... Bu beklenmedik duygu ve gözlerime dolan yaşların acısını hissettim.

Tanrım, Rosalie, sakın gördüğün en seksi adamla seks yaparken ağlamaya kalkışma.

"Teşekkür ederim," diyorum. "Beni *gördüğün* için. Bu her zaman sahip olduğum bir şey değildi ve senin bunu yapman benim için çok anlamlı, Wells."

"Bana teşekkür etme, Sugar. Sana dokunmak benim için bir ayrıcalık, lanet olsun, seni benim tanıdığım gibi *tanımak* bile." Burnunun ucunu çenem boyunca sürükleyerek, kenarlarına yumuşak öpücükler konduruyor, boynumdan aşağıya doğru, dudaklarının dokunduğu her yerde cildimi ateşli ve sıcak hissettiren bir iz bırakıyor.

Dudakları cildim üzerinde kaymaya devam ediyor, ıslak öpücükler bırakıyor, ta ki meme uçlarıma ulaşip sertleşmiş uçları dudaklarıyla kapatıp ağzına alana kadar.

O bunu yaptığı anda, içimdeki bir şey kopar gibi. Az önce paylaştığımız anın bastırılmış yoğunluğu, duygu, yakınlık, hepsi içimden fışkırır ve çaresizlik içinde ona uzanırım. Parmaklarım ensesini kavrar, saçlarına dolanır ve o yaramaz ağzını bana doğru çeker.

"Tanrım, Wells," dişleri meme ucumu sıyırırken, bu his omurgamdan aşağı bir titreme gönderirken, nefes nefese kalıyorum. "Ben... sana ihtiyacım var."

Geri çekilir ve gözleri benimkilerle buluşur, ağır kapaklı ve şehvetle o kadar doludur ki neredeyse siyah görünürler.

"Lütfen."

Bu basit rica onun sonunu getirir.

Ağzını ağızma çarparak, kaçan iniltiyi susturur, dili ayrılmış dudaklarımın arasına girer, okşar, elleri yanlarımdan aşağı doğru iner.

Parmak uçları uyluklarımın içine gömüldü, bacaklarımı yüksekçe kaldırdı ve kalçalarını salladı. Sert, uzun ve inanılmaz kalın ereksiyonunun her santimini hissedebiliyordum.

Pantolonunun kemer tokasına uzanıyorum, ama ellerim titriyor ve tek yapabildiğim şey, onu çıkaramadan el yordamıyla aramak gibi görünüyor.

Beni öpmesi yüzde yüz onun suçu. Bu gerçeği fark ettiğinde geri çekiliyor ve gülümsüyor.

"Kızım bu gece sabırsız." Sırıtarak, kemeri hızla açar ve pantolonunun fermuarını indirir, pantolonunu açar.

Penisinin keskin başı külotunun bel kısmından dışarı çıkıyor ve ağzım sulanıyor.

Hayatımda hiç bu kadar bir şeyi tatmak istememiştim. "Şu anda sikimi gözlerinle sikmeyi ne kadar seviyor olsan da ama bu daha sonraya kalacak çünkü şu anda senin içine girmem gerekiyor. Hemen şimdi, Rosalie."

Alt dudağımı dişlerimin arasına çekip, yatağımın ayak ucunda duran ona bakarak başımı sallıyorum.

Pantolonunu ve boxerını çabucak çıkarır ve *sonunda* muhteşem, lezzetli bir şekilde çıplak kalır.

Hiçbir erkeğe güzel demedim, ama onu yatağımın başında dururken, aç gözlerle vücudumu süzerken, yumruğuyla penisini okşarken gördüğümde... Şüphesiz, Wells McCoy güzel bir erkek.

Vücudu bir sanat eseri. Keskin açılar ve çukurlar, mermerden oyulmuş gibi. Kalçalarındaki V şekli, şimdiye kadar gördüğüm en mükemmel penise uzanıyor ve bir parçam hala ona sahip olabileceğime inanamıyor.

Tembelce penisini okşuyor, sanki sergilenen bir sanat eseriymişim gibi bana bakıyor. Keşke şu anda kafamdan geçen düşünceleri bilseydi.

Onun bedenime yapmayacağım hiçbir şeyin olmadığına oldukça eminim.

Dizleri yatağa çarptı, ağırlığıyla yatak çöktü, üzerime eğildi ve amımın tepesine hızlıca bir öpücük kondurdu. O yavaşça önümü öperken ve bacaklarımın arasına yerleşirken, ben kekeleyerek nefes aldım.

"Sen bir rüyasın, Rosalie. Tam anlamıyla bir rüya." Saygıyla fısıldadığı sözler, kalbimi göğsümün altında ağrıtıyor ve içim bir anda sıkışıyor.

Tek verebileceğim cevap onu öpmek, eylemlerimin benim adıma konuşmasına izin vermek.

Kaldırırken ağızımda gülümsediğini hissedebiliyorum ve bakışlarım, kalın penisinin başını benim uyarılmışlığımın içinden sürüklediği yere kayıyor, klitorisime dokunduğunda nefesim ciğerlerimde takılıyor.

Wells, saatlerce süren ön sevişmeden sonra hiç vakit kaybetmiyor. Penisini girişime yönlendiriyor ve içeri itiyor, tek bir sert hamlede kendini içime gömüyor.

Gözlerim kapanıyor, neredeyse geriye dönüyor, o boğuk bir emir verince ayak parmaklarım onun yanlarında kıvrılıyor. "Gözlerini bana dik. Sikimi ne kadar mükemmel aldığını izle. Siktir, Sugar, amcığın beni ne kadar güzel sarıyor, bak."

İtaatkar bir şekilde gözlerimi açtım ve neden izlememi istediğini tam olarak anladım.

Onun derin ve sert bir şekilde içeri girip çıkmasını görmek inanılmaz derecede tahrik edici, sanki bunu yıllardır yapıyormuş gibi, sadece ikinci kez değil, telaşsızca benden zevk alıyor.

İçimdeki o noktaya ulaştığında, o kadar hızlı bir şekilde doruğa ulaşıyorum ki nefesim kesiliyor ve yüksek sesle inliyorum.

Nasıl... Ben...

"Lanet olsun, amcığın etrafımda titrediğini hissedebiliyorum," diye nefes nefese, kalçalarını sallayarak ve en dibine kadar girerek, bu sırada klitorisimi okşuyor ve ben artık gözlerimi açık tutamıyorum. Yatağa yığılıyorum ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum, orgazmım içimi sararken titreyerek nefes alıyorum.

"Geliyorum," diye bağırırım, parmaklarım ağrıyana kadar çarşaflara dolanır.

Elbette Wells neye ihtiyacım olduğunu çok iyi biliyor ve sert başparmağı klitorisime vuruyor, mükemmel bir basınçla sertçe daireler çiziyor ve sırtım yataktan kalkıyor.

Onun sikinin her vuruşu benim orgazmımı daha da yükseğe çıkarıyor, hiç bitmeyen, sonsuz bir zevk döngüsü.

"Aferin benim kızım. Benim sikimde boşal, sıkı aınla sikimi boğ." Orgazmım boyunca beni sikerken sesi gergin.

Yastıktan kalkarken başım bulanık, onun bakışlarını yakalıyorum.
Boşalmadığını fark ediyorum.

Sormak için ağzımı açıyorum ve dudakları sırtarak hareketleri duruyor.

"Seninle işim henüz bitmedi, tatlım."

Sözleri üzerime yağarken, içimden çıkıp yanımdaki yatağa uzanıyor ve beni üstüne çekiyor.

"Beni sür. Benim sikimi sürerken muhteşem göğüslerinin sallanışını izlemek istiyorum."

Dengemi sağlamak için ellerimi göğsüne koyuyorum, ama sonra tereddüt ediyorum, çok ağır olduğumdan ya da...

"Rosalie," diye sert bir sesle konuşarak dikkatimi kendine çekti. "Şu anda en çok istediğim şey, benim sikimi sürmen. Seni bu halde görmek, ne kadar ıslak olduğunu hissetmek, karnımı kaplaman beni boşaltmak üzere. Sen mükemmelsin ve ben senin için çok sertleşiyorum."

Onun cesaret verici sözleri kafamdan kurtulmama, yıllardır süren güvensizliğimi bastırmama ve kendimi olduğu gibi kabul etmeme yardımcı oluyor.

Bu kadar uzun süredir içimde olan güvensizliklerin tamamen ortadan kalkacağı bir zaman olacağını sanmıyorum, ama belki bir gün olur. Şimdilik, derin bir nefes alıp onları zihnimden uzaklaştırıyorum, bunun yerine altımda yatan adama ve gözlerindeki aç, minnettar bakışın bana hissettirdiklerine odaklanıyorum.

Titreyerek dizlerimin üzerine çöküp, yumruğumu onun penisi etrafında kapatıyorum ve kalın başını girişime hizalıyorum. Ve sonra, yavaşça aşağı iniyorum.

Santim santim.

Wells'in büyük elleri kalçalarımın doğru hareket ediyor, yumuşak kısımlarımı kavıyor, parmak uçları sıkıca tutarken içime giriyor.

Sonunda onun penisinin üzerine oturduğumda, kendini zor tutuyormuş gibi görünüyor.

Hiç bu kadar derin bir şey hissetmemiştim.

"Siktir, Rosalie," diye sertçe inler, ateşli bakışları birleştiğimiz yere doğru kayar ve daha da kararır. "Çok mükemmel, tatlım."

Kalçalarımı yavaşça dairesel hareketlerle döndürüyorum. Klitorisim onun pelvisindeki yumuşak kıl tabakasına sürtündüğünde, göz kamaştırıcı bir ecstasy beni sarar ve zevkten tamamen kapılırim. Onun tarafından tüketilirim. Sadece buna kapılırim.

Onu sürmeye başladığımda avuç içlerim sert, belirgin karın kaslarına düz bir şekilde basıyor, önce yavaşça, ikimizi de en lezzetli şekilde işkence ediyor.

Wells'in büyük vücudunun altımda titrediğini hissetmek, tüylerimi diken diken ediyor.

Bu bana...

Seksi. Güçlü. Aşırı şehvetli.

Kalçalarımı her salladığımda özgüvenim artıyor.

"Aferin kızıma. Benim sikimi çok iyi sürüyor," diyor boğuk bir sesle, ellerini göğüslerime uzatıp gergin meme uçlarımı okşuyor. "Siktir. Seni spermimle dolduracağım Rosalie. İçinden damlayana kadar."

Bu düşünce gözlerimin önünü karartıyor, amım onun etrafını sıkıca sarıyor.

"İşte böyle. Benim için boşal, tatlım."

Parmaklarını klitorisime götürüyor ve ben onun üzerine otururken, sikişinin her santimini içime alırken parmaklarını titretiyor.

Duyularım keskinleşiyor. Ter ve karamel kalıntıları ile yapış yapış olan vücudumun hissi, kalçalarımı sıkıca kavrayan elleri, odayı dolduran müstehcen seslerimiz, beni saran *Wells'in* erkeksi kokusu.

O kadar şiddetli boşalıyorum ki gözlerimin arkasında küçük siyah noktalar dans ediyor ve vücudumdaki her kas o kadar güçlü bir şekilde geriliyor ki, ayakta durmakta zorlanıyorum, kollarım beni ayakta tutmak için titriyor.

Wells'in boğuk bir inilti çıkar ve derin bir şekilde içeri girer, boğuk, düzensiz bir iniltiyle içime boşalır. Onun sıcaklığı vajinamın içini kaplarken, ben göğsüne yığılırim ve artçı sarsıntılar beni sararken yüzümü boynuna gömerim.

Bir süre sonra nefesimiz yavaşlar, altımda yatan iri yarı adamın üzerine yapıştığım için uzuvlarım ağırlaşır. O içimden çıkıp beni yatağa yatırdığında neredeyse hiç kıpırdamam, sadece

Geri döndüğünde yatağın çöktüğünü hissettiğimde gözlerimi açıyorum. Sıcak bir bezle bacaklarımın arasını nazikçe temizliyor.

Bu kadar düşünceli ve tatlı davranması beni çok etkiler. Gözlerimi açık tutmakta zorlanırken, o bana bakmak için zaman ayırır.

Yatağın tekrar çökmesiyle yanıma uzanıyor, güçlü kollarıyla beni sarıp göğsüne yatırıyor.

Zaten yarı uykulu durumdayım, ama sonra, rüya alemine girmeden hemen önce, muhtemelen onunla ilgili olacak bir rüya... "Seni bırakmayacağım, Tatlım" dediğini duyuyorum sanki.

Ama belki de *zaten* rüya görüyordumdur.

yirmi üç

Wells

Noel Arifesi

"HAZIR MISIN?" Rosalie yanımda durarak bana geniş, tatlı bir gülümsemeyle soruyor.

Noel arifesinin geldiğine inanmak zor. Nişan partisinin yapıldığı gecedan beri günleri sayarak, karnımda bir rahatsızlık hissiyle bu günü iple çektiğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Çünkü artık parti bitti, ailemle geçirdiğim hafta sonu da bitti... Sanırım bu, anlaşmamızın da bittiği anlamına geliyor.

İkimiz de bundan sonra ne olacağını ya da bu sahte saçmalığın sonunu nasıl yöneteceğimizi konuşmadık. Başlangıçta Noel'e kadar bu oyunu sürdüreceğimizi söylemişdik, ki teknik olarak Noel yarın, ve Rosalie'ye bunun bitmesini istemediğimi nasıl söyleyeceğimi henüz bilmiyorum.

Ona deli gibi aşığım ve gerçek duygular beslemek en son beklediğim şey olsa da, bu gerçeği değiştirmiyor.

Onun benim kızım olmasını istiyorum.

Onunla çıkmak, onun hakkında bilinecek her şeyi öğrenmek istiyorum.

Onun *benim* olmasını istiyorum. Bu sefer gerçekten.

"Ben hazırım. *Sen* hazır mısın?" diye sırtarak cevap veriyorum, kolumu omzuna atıp onu kendime çekiyorum ve dudaklarımı saçlarının üstüne bastırıyorum.

O da başını sallar, elbisesi üzerinde ellerini gezdirir.

Ve lanet olsun, ne elbise ama.

Yumuşak, kırmızı kadife kumaş, onun dolgun vücuduna sıkıca yapışmış, tüm kıvrımlarını vurguluyor ve ağzımın suyunu akıtıyor.

O elbise, büyükannesinin evine neredeyse otuz dakika geç kalmamızın sebebidir. Onu almaya gittiğimde kapıyı açtığı anda, neredeyse dilimi yutacaktım ve ellerimi ondan uzak tutamadım. Onu kanepenin üzerine eğdim ve o seksi kırmızı topuklu ayakkabılarla, dairesinin parke zeminini çizene kadar onu becerdim.

Bunu düşününce dudaklarım gülümsemeye kıvrıldı ve dirseğinin kaburgalarımın çarptığını hissettim.

"Aman Tanrım. Benimle seks yapmayı düşünmeyi bırak, Wells McCoy. Kontrolünü kaybettin."

Ellerimi teslim olarak kaldırıyorum. "Şey, Sugar, bir saat önce aklımı başımdan aldın. Beni suçlayabilir misin? Biraz daha zaman ver de kendime geleyim."

Kıkırdayarak, ön kapı açılırken elini elime soktu ve büyükannesi kulübenin kapısında belirdi.

"Rosalie, Wells. Geldiğiniz için çok mutluyum, canlarım! İçeri gelin, içeri gelin." Kapıyı daha da açarak bizi içeri davet eder. "Dışarıda üşüteceksiniz."

İda Sullivan ile ilk kez tanışmıyorum. İş yerlerimiz birbirine komşu ve o beni akşam yemeğine davet etmeden önce birkaç kez konuşmuştuk, ama bu sefer, torununun yanında buraya gelmek farklı bir his.

Dürüst olmak gerekirse, Noel arifesini Rosalie'den başka kimseyle geçirmek istemem. Onunla ve ailesiyle birlikte olmasaydım,

Frankie ile evde, muhtemelen mikrodalgaya attığım bir şeyi yiyip, televizyonda tekrar yayınlanan programları izliyorum olurum.

Diğer gecelerden farksız bir gece olurdu.

Dün Ida bara gelip bana da katılmamı istediğinde biraz şaşırdım, ama Rosalie de benim de orada olmamı istediğini söyledi. Tabii ki, işte buradayım.

"Bu gece beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim, Bayan Sullivan," diyorum, kulübeye girip paltolarımızı askıya astıktan sonra.

Hemen elini havada sallayarak beni susturur. "Ah, tatlım, sana söyledim, lütfen bana Ida de. Formalitelere gerek yok. Geldiğinize çok sevindik. Percy'ye mutfakta tatlıları hazırlamasında yardım etmem gerekiyor, ama siz ikiniz kendinizi evinizde hissedin. Rosalie her şeyin yerini biliyor, ben size eggnog getireyim. Olur mu?"

Rosalie başını sallar. "Yardım ister misin?"

Ida başını sallar, gözlerinin köşeleri kırışır ve sıcak bir gülümsemeyle, "Hayır, tatlım, sen otur ve keyfine bak. Bırak büyükbaban ve ben halledelim."

Rosalie yardım etmekte ısrarcı olduğunu belli ediyor, ama sonunda kabul ediyor ve Ida bizi giriş salonunda bırakıp gidiyor.

"Hadi, ateşin başına oturup onların işlerini bitirmesini bekleyelim," diye mırıldanarak elimi tutup beni oturma odasına götürüyor.

Oda küçük ve rahat, bir kanep ve sizi içine çekecek kadar yumuşak görünen büyük bir koltuk var. Üçünün fotoğrafları ve daha çok Rosalie'nin fotoğrafları şöminenin rafında, gömme kitaplıkta ve kanepenin önündeki küçük sehpa da dizili.

Neredeyse baktığınız her yerde anılar var.

"Büyükannen ve büyükbabanın sizinle ne kadar gurur duyduğunu anlayabiliyorum," diyorum, çok daha genç olan Rosalie'nin neredeyse kendisi kadar büyük bir çikolata kalıbı tuttuğu fotoğraflardan birine başımı sallayarak. Sweet Sullivan'ın önlüğünü giymiş ve dişsiz, geniş bir gülümsemeyle poz vermiş.

Parmağının ucuyla camı okşuyor, yüzünde sevgi dolu bir gülümseme var. "Onlar her zaman en büyük destekçilerim oldular. Sirkte çalışmaya başlasaydım, beni cesaretlendirir ve gelip izlerlerdi.

tribünlerde mümkün olduğunca çok gösteri izlemek için. Her şeyi yapabilirdim ve onların tam desteğini alacağımı biliyordum. Ama her zaman Sweet Sullivan's'ta onlarla birlikte olmak istedim."

"Gençken orada çalışmak istediğini biliyor muydun?"

Başını sallayarak geri adım attı ve bana baktı. "Her zaman. Benim için bu sadece şeker yapmakla ilgili değil. Hiçbir zaman öyle olmadı. Bu bir miras yaratmakla ilgili. Mistletoe Falls'ta geleneğin hiç bitmediği bir yer. İnsanların kapıdan içeri girdiklerinde her zaman nostalji hissedecekleri bir yer. Benim büyürken hissettiğim gibi. Sweet Sullivan's benim bir parçam olduğu kadar ben de onun bir parçasıyım ve bunu mümkün olduğunca uzun süre yaşatmak istiyorum."

Kanepeye doğru yürüdük, o minderlere çöktü ve bacaklarını altına çekti. Yanına oturdum, bana dönünce bacaklarımız birbirine değdi.

Percy mutfaktan oturma odasına girer, elinde iki kupa vardır.

Kafasındaki Noel Baba şapkası ve giydiği, ortasında sahte düğmeler olan, Noel Baba kostümü gibi görünen ve üzerinde "Ben *gerçek* Noel Baba'yım" yazan kırmızı tişörtünü görünce gülümserim.

Beyaz sakalı biraz daha uzun olsaydı, kolaylıkla Noel Baba sanılabilirdi.

.

"Bu gece gelebildiğine çok sevi n d im Wells." Bakışları

Rosalie, ve gülümsemesi genişler. "Merhaba tatlım. Bu senin en sevdiğin şey, tabii ki büyükannenin ikramı. Benim uzmanlığımın şekerleme olduğunu bilirsin." Her birimize birer kupa uzatır ve ben eggnog'un tatlı baharat kokusunu alırım.

Rosalie başını sallar, dudakları gülümsemeye çekilir. "Teşekkürler, büyükbaba."

Kupayı ağzıma götürür, bir yudum alırım ve hemen içindeki alkolün tadını alırım.

"Muhtemelen barda içtiğin kadar iyi değildir, Wells." Percy güler. "Yine de işini görür."

Ida kapıdan içeri girer ve "Benim alkollü eggnogum iyi değil mi diyorsun, Percy Sullivan?" diye homurdanır.

Kısa, beyaz sakalını eliyle okşarken gözleri büyüdü. "Tabii ki hayır, tatlım. Sadece pahalı bir şey olmadığını demek istedim."

Sırıtarak, benim gülümsememi yansıtan Rosalie'ye bakıyorum. Yanakları ateşin sıcaklığından kızarmış, gözleri mutlulukla parlıyor ve onu hiç bu kadar güzel görmediğimi düşünüyorum.

O çok parlak. Her seferinde onun daha güzel olamayacağını düşündüğümde, o her zaman ne kadar yanıldığımı kanıtlıyor.

"Kennedy hala geliyor mu, tatlım?" Percy, Noel ağacına doğru yürürken ve altından birkaç hediye alırken Rosalie'ye soruyor.

"Evet. Ailesinin evinde akşam yemeğini bitiriyor, ama biraz sonra gelmesi gerek. Ona senin için bir şeyin olduğunu söyledim ve sanırım gizlice bir kutu çikolata ağacı olmasını umuyor." Uzun, ipeksi siyah saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdıktan sonra eggnog'undan bir yudum daha aldı.

"O zaman büyükannem ve ben Noel dileklerini gerçekleştiriyoruz demektir," diyor Percy, Ida'ya bir bakış atıp hızlıca göz kırpmıyor. "Bu arada, ikinize de birer şey aldık."

Kaşları hemen çatıldı. Kahretsin, hediye getirmem mi gerekiyordu?

"Merak etme, hediye alışverişi yapmıyoruz Wells," diyor Ida yumuşak bir kahkaha atarak, yüzüme aniden yansıyan paniği açıkça fark ederek. "Sadece ikiniz için hazırladığımız özel bir şey."

Görünürde rahatlarım, omuzlarım rahatlamadan kamburlaşır. Bir şey getirmeliydim, hatta pahalı bir şişe burbon bile.

Percy küçük, düz hediye kutularını bize getirir, Rosalie'ye koyu yeşil kağıda sarılmış, üstünde parlak altın bir fiyonk olan kutuyu, bana ise gümüş fiyonklu kırmızı kutuyu verir.

Karısı yanına yaklaşır, kolunu onun koluna dolayarak, torunları ve benim aramda beklentiyle bakışlarını gezdirir.

"Bunları açmanızı size bırakacağız. Özel olarak yapmanız daha iyi olur."

Sonra giderler, Rosalie ve beni yalnız bırakırlar, biz de şaşkınlıkla birbirimize bakarız.

"Tamam. Bu... çok gizemliydi," diye gülerek mırıldanır, yanımda yer değiştirir ve kucağındaki hediyeye bakar. "O zaman açalım mı?"

Omuz silkiyorum. "Sanırım öyle."

Fiyonku çözdüm, hediyeden çıkardım ve kutuya ulaşana kadar ambalaj kağıdını çektim, sonra kapağı açtım ve içine baktım.

İçinde katlanmış bir kağıt var. Onu elime aldığımda, ilk satırı okuduğumda kafam daha da karışıyor...

Sevgili Noel Baba.

yirmi dört

Rosalie

Satıcılara Mektup

Elim titriyor, kağıdı sıkıca tutarken gözlerim üzerinde erkekçe yazılmış kelimelerin üzerinde dolaşıyor.

Sayın Potansiyel Satıcılar,

Benim adım Wells McCoy ve binanızdaki boş dükkanı satın almak istiyorum.

Bu alanı satın almak için teklif ve başvurumu sunmak üzere bir mektup yazmam gerektiğini öğrendiğimde şaşırdım. Emlakçım, kararınızı vermenize yardımcı olmak için sizin talebiniz olduğunu söyledi.

Bu mekanın beş yıldan fazla bir süredir boş olduğunu ve bunun başvuru eksikliğinden değil, sizin seçici davranmanızdan kaynaklandığını öğrendim. Uygun birini arıyordunuz ve bu mektubun amacı, o kişinin ben olduğumu size ikna etmek.

Bu, mektuba biraz daha baskı ekledi.

Ancak hayatının çoğunu yüksek baskı altında, birçok kişinin gözü üzerimdeyken geçirmiş biri olarak, kolayca caydırılmam.

Sizin sorunuz, benim kim olduğum ve neden Mistletoe Falls'u seçtiğimdi.

Ve gerçek şu ki, sorunuz beni düşündürdü.

Neden Mistletoe Falls?

Ailem yıllardır Cedar Ridge'in eteklerinde kulübeler sahibi ve annem birkaç yıl önce sağlık sorunları yaşadıktan sonra, tek isteği her yıl Noel'de hepimizin bir araya gelmesi oldu. Ailemiz geleneklere çok önem verir, her zaman öyle olmuştur. Ve annem bu geleneklerin yıllarca devam etmesini istiyor.

Bunu her zaman gerçekleştirmeye çalıştık, ama beş kardeşim var ve hepimiz ülkenin farklı yerlerine dağılmış durumdayız. Ben şu anda Vancouver'da, iki ablam Kuzey Carolina'da. Bir başka ablam Kaliforniya'da. Erkek kardeşlerim ise Louisiana ve Connecticut'ta.

Herkesin programını uyumlu hale getirmek ve aynı zamanda aynı yerde toplanmak zor oluyor.

Bunu size anlatmamın nedeni, şimdi her zamankinden daha fazla ailenin benim için ne kadar önemli olduğunu fark etmemdir. İki yıl önce, Vancouver'da sevdiğim bir takımda, kardeşlerim olarak gördüğüm adamlarla profesyonel hokey oynuyordum. Kariyerimin zirvesindeydim, vücudum hiç olmadığı kadar formdaydı, dünyanın dört bir yanında hayranlarım vardı, takım arkadaşlarımla güçlü bir ilişkim vardı. Hokey benim hayatımdı. Çocukluğumdan beri tek yaptığım şey buydu ve profesyonel hokeyci olmayı hayal ediyordum.

En yüksek zirve.

Ve sonra bir anda her şey değişti. Bir maçta sakatlandım, ameliyat olmak zorunda kaldım ve bir anda... hokey kariyerim sona erdi. Hayalim yok oldu.

Bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu ve sanki çok uğraşarak kurduğum hayatım benden koparılıyordu.

Bu, hayatımda yaşadığım en zor şeydi ve dürüst olmak gerekirse, kendimi o karanlık yerden nasıl çıkardığımı bilmiyorum.

Ama bu beni şimdi Mistletoe Falls'a getirdi.

Vancouver şehir merkezindeki penthouse dairemde oturup pencereden dışarı bakarak hayatın önümden akıp gitmesini izlediğimi hatırlıyorum. Hiç durmayan bir şehir. O anda herkesin hayatına devam ettiğini fark ettim ve kendimi bir yerde sıkışıp kalmış gibi hissettim.

Kaybettiğim şeyleri sürekli hatırlatan bir şehirde.

O gece, yaşamayı bırakmaya hazır olmadığımı ve hokeyin ötesinde kim olduğumu bulmaya karar verdim. Yeni bir amaç için her yeri arayacaktım. Şehri terk etmek, kendimi keşfedebileceğim sessiz, küçük bir yere gitmek istedim.

İki gün sonra, şehrin dışında satın aldığım çiftlik evinin ilanına rastladım.

Dürüst olmak gerekirse, yıkılmak üzere gibi görünüyordu. Ama potansiyelini gördüm ve fazla düşünmeden satın aldım.

Satış hızlı oldu ve bir anda Mistletoe Falls'un yeni sakini olacaktım. Nasıl yenileyeceğimi ve ne yapacağımı hiç bilmediğim bir evle... Ta ki ertesi sabah annemden bir mesaj alana kadar.

Bu binada satılık bir yer olduğunu duyduğunu söyledi.

Gerisi malum. Bu yüzden bu mektubu yazıyorum, iki yabancı insana, onlar için çok değerli olan bir yeri satın almaya layık olduğumu ikna etmek umuduyla.

Kaderine pek inanmazdım. Ta ki şimdiye kadar. Çünkü Mistletoe Falls'a gelip, bu evin bana düşmesi ve umarım yeni bir işin başlangıcı... Bu bana kader gibi geliyor.

Ama ben buraya sadece bir iş kurmak için gelmedim. Buraya geldim çünkü bu, sadece kariyerimin değil, hayatımın da başlangıcı gibi geliyor. Henüz kelimelere dökemediğim bir nedenden dolayı, benim buraya gelmem gerekiyordu.

Ve gerçek şu ki, buna layık mıyım bilmiyorum.

Ama elimden gelen her şeyi yapacağıma söz veriyorum.

Mistletoe Falls'u seçiyorum çünkü evim diyebileceğim bir yer istiyorum.

Bu mektubu okuduğunuz için teşekkür ederim ve umarım beni iyi bir aday olarak değerlendirirsiniz.

*Saygılarımla,
Wells McCoy.*

Not: Benim ve çok huysuz olan en iyi arkadaşım, dachshund cinsi köpeğim Frankie'nin bir fotoğrafını ekledim.

Mektupla birlikte gelen fotoğrafı alıp gülüyorum, okuduğuma inanamayıp başımı sallıyorum.

Wells, Frankie'yi göğsüne sıkıca sararken geniş bir gülümsemeyle poz veriyor. İkisi de o kadar yakışıklı ki, kalbim durmak üzere. Wells flanel gömlek giyiyor ve daha da sevimli olanı, Frankie'nin de ona uyan bir gömlek giymesi. Belli ki, çocuklarınızla uyumlu giyinmenin önemini anlıyor.

Dönüp yanımda oturan adama baktığımda, onun da bana baktığını fark ettim. Bu mektup, son birkaç hafta içinde onun hakkında öğrendiğim şeyleri doğruluyordu. Hırslı ve çalışkan biri olduğunu. Ailesini sevdiğini ve onların müdahalesine rağmen onlar için her şeyi yapacağını. Harika bir köpek babası ve iyi bir arkadaş olduğunu. İyi *bir adam* olduğunu.

Yakışıklı yüzündeki ifade şaşkınlık ve hayranlığın karışımı. Elindeki mektubu masaya koyuyor, yutkunurken gırtlığı hareket ediyor.

Elindeki mektubun üzerinde benim el yazımı gördüğümde, hala ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.
elindeki mektupta *kendi* el yazımı görüyorum.

Aman Tanrım.

Geçen ay yazdığım Noel Baba mektubumu tutuyor.

Posta kutusundan gizemli bir şekilde kaybolan mektup. Bir şekilde... büyükannem ve büyükbabamın eline geçen mektup.

Tıpkı benim şimdi *bir şekilde* onun başvuru mektubuna sahip olduğum gibi.

Neden büyükannem ve büyükbabam bu mektuplara sahip? *Nasıl* ele geçirdiler? Kafamda o kadar çok soru var ki, sanki başım dönüyor.

"Görünüşe göre Noel Baba mektubunu buldum, tatlım," diyor, elinde tuttuğu mektuba bakarken ağzı seğiriyor.

Dudaklarımı dişlerimin arasına çekerek başımı sallıyorum. "Öyle, değil mi?"

Elimdeki mektuba tekrar baktığımda, kutudan dışarı çıkan başka bir küçük, katlanmış kart fark ettim.

kaşlarımı kaldırıyorum ve içinde büyükannemin çiçekli el yazısını hemen tanıyorum. Wells'e bir bakış atıyorum, o da başını sallayarak mektubu yüksek sesle okumamı işaret ediyor.

SEVGİLİ KIZIM,

Şimdiye kadar, büyükbaban ve benim yeni sevgilinin yan komşumuz olmasına katkımız olduğunu fark etmişsindir. Karışmamızı sevmediğini biliyorum, ama bu sefer... doğru olanı yaptığımızı düşünüyorum.

Mektubunu okuduğumuzda, boş dükkânı satın alacak doğru adamı bulduğumuzu anladık ve belki de o, torunumuz için de doğru adam olabilirdi.

Evet, kadere biraz müdahale etmiş olabiliriz, ama ikimizin de aklında hiç şüphe yok ki, biz birazcık iteklemesek bile ikinizin ilişkisi yine de gerçekleşirdi.

Kaderinde olan şey her zaman bir yolunu bulur.

Ve görünüşe göre o, Mistletoe Falls'a ve sana giden yolu bulmuş.

*Seni her zaman
seveceğiz,
büyükanne ve
büyükbaba.*

Bir kahkaha patlar içimden ve Wells'e bakarak başımı sallarım. "Tanrım, onların müdahalesi gerçekten yepyeni bir boyuta ulaşmış. İnanamıyorum... Senin burada olmanın sebebinin bir kısmının onlar olduğuna inanamıyorum, Wells. Hiç bilmiyordum."

Yaklaşarak elini çeneme koydu ve avucuyla okşadı. "Ben de. Ama... Kader. İlahi müdahale. Bütün bunlar? Lanet olsun, bunlara inandığımı bile bilmiyorum. Şimdiye kadar. Her neyse... Ne olduysa, beni buraya getirdi. *Beni* istedin, Rosalie. Bu nasıl oldu ki?"

"Bilmiyorum, Wells. Tanrım, o mektubu yazdığımda, onun asla gün yüzüne çıkmayacağını düşünmüştüm. Kennedy ile ilgili aptalca bir şeydi. Sonra sen bizim dükkanın yanına taşındın ve birdenbire, senin o mektupta yazdığım şeylerin çoğunu

gözden geçirdiğini fark ettim." Gülererek, gözümünden süzülen yaşları sildim.

Sıcak kahverengi gözleri yumuşak ve samimiyetle parıldıyor, başparmağını nazikçe çenem boyunca gezdirirken. "Hayatımda verdiğim en iyi karar buraya gelmekti. Sen de bunun bir parçasısın, Rosalie. Bunu biliyorum..." Sesi kesiliyor, bakışları mektuba kayıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Noel'den sonra her şeyin biteceğini söylediğimizi biliyorum. Bunun sahte ve geçici olması gerektiğini biliyorum, ama sorun şu ki ben öyle olmasını istemiyorum. Mektubunu okumadan önce de bunu biliyordum, ama şimdi daha da fazla biliyorum. Aramızdaki ilişkinin gerçek olmasını istiyorum. Sen ne istersen, ne ad verirsen ver, ben sadece bunun bitmesini istemiyorum."

Onun itirafıyla kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissettim, onun için sakladığım aynı duyguları ortaya çıkardı.

Bu duygularımın karşılıklı olmayacağından ya da her şeyi karmaşık hale getireceğinden endişeleniyordum.

Ama onun da aynı şeyi hissettiğini bilmek... gözlerime yeni gözyaşları doldu. Elimi uzattım ve çenemi tutan elini parmağımla kavradım, onu da aynı şekilde hissetmeye ihtiyacım vardı.

"Ben de bunu istiyorum. Sadece sana hislerimi söylemeye korkuyordum çünkü sen de aynı şekilde hissetmezsen bu durumu garip hale getirmek istemedim."

"Rosalie," diyor, düşük, derin bir kahkaha ile lafımı keserek. "Sana nasıl deli olmazdım ki, tatlım? Son birkaç haftayı sana o kadar kaptırmışım ki, çıkış yolunu bilmiyorum. Eskisi gibi olamam, sanki senin ne kadar güzel olduğunu bilmiyormuşum gibi. Ne kadar nazik, tutkulu, azimli ve esprili olduğunu. Frosty's'ten *şekerli sütünü* ilk yudumladıktan sonra gülümsemenin ne kadar tatlı olduğunu."

Ben güldüğümde ağzı kıvrılır, gözyaşlarımdan dolayı sesi sulu çıkar, sonra devam eder. "Ya da kimse dikkat etmediğini düşündüğünde Penny'ye sanki o da sana cevap verecekmiş gibi konuşman. Ya da hiç düşünmeden herkesi kendinden önce koyman." Yaklaşır, sesini alçak bir fısıltıya indirir. "Benim sikimde nasıl parçalandığın, adımı haykırdığın. Sabahları bana sarıldığında nasıl yumuşak ve sıcak olduğun."

Artık tüm bunların nasıl bir his olduğunu bildiğim için... Uzaklaşıp seni istemiyormuş gibi davranmak istemiyorum."

Eğer büyükannemlerin oturma odasında olmasaydık, kendimi ona atıp kucağına tırmanırdım, ama bunun yerine dudaklarımı onun dudaklarına bastırıp onu öptüm. Gözyaşlarımın tuzluluğunu eggnog'un tatlı tadı ile birlikte tadabiliyordum ve Wells'in etrafını sarmış, ona tamamen büyülenmiş durumdaydım.

Ağzımı onunkinden ayırıp ona bakıyorum. "Sen nasıl gerçeksin ki?" Gülüyorum ama o da güldüğünde başımı sallıyorum. "Ama cidden, geçen ay boyunca aklımı kaçırdığımı düşündüm. Bir şekilde Noel Baba'nın Noel dileklerimi gerçekten yerine getirdiğini. Aklımın sağlığından çok fazla şüphe ettim."

"Gerçek olduğuma söz veriyorum."

Mektubunu aramızda kaldırarak, sayfalarındaki siyah mürekkebi başparmağımla okşuyorum. "Büyükannem ve büyükbabamın senden önce tüm bunları bildiğine inanamıyorum. Bu... gerçekten çok hassas ve güzeldi, Wells."

"Mistletoe Falls'a geldiğimde ne bekleyeceğimi hiç bilmiyordum. Yani, evet, daha önce buraya gelmiştim, ama sadece Cedar Ridge'e gittiğimizde ziyaret etmek için. Ama şimdi buradayım... Tek düşünebildiğim şey kök salmak. Hokey oynarken bunu hiç düşünmemiştim, çünkü evimde olduğumdan daha çok yollardaydım. Bir valizle yaşıyordum. Burada yaşamak, o kökleri ne kadar istediğimi, hokeyde yaptığım gibi bir şeye yatırım yapmak istediğimi fark etmemi sağladı." Wells derin bir nefes alırken alnını alnıma dayadı ve beni içine çekti. "Bütün bu zaman boyunca bir yuva arayışında olduğumu sanıyordum, ama aslında seni arıyordum, Rosalie."

O aptalca gözyaşları boğuk bir hıçkırığa dönüşüyor ve dudaklarımdan dökülüyor. Bir kez daha dudaklarımı onun dudaklarına yapııştırıyorum, parmaklarım gömleğinin yakasına dolanıyor ve onu kendime çekiyorum.

Tanrım, bu adam.

Sanki sözlerini *kanıtlamaya* çalışır gibi beni öpüyor. Nefesim kesilene kadar. Ona daha yakın olma ihtiyacından neredeyse kucağına oturana kadar.

Geri çekilip ona baktığımda, ikimiz de nefes almaya çalışıyoruz, viski rengi gözleri bulanık ve odaklanamıyor.

"Bu, benim kızım olacağın anlamına mı geliyor? Bu sefer gerçekten?" diye soruyor.

Hiç tereddüt etmeden başımı sallıyorum. "Evet. Senin olacağım."

Bu, şimdiye kadar söylediğim en kolay evet. Geleceği veya bu yolda neler olacağını bilmiyorum, ama Wells McCoy'u istediğimi biliyorum.

O, bana sihrin var olduğuna inandırmış olan adam. Ve belki de sihir hep buradaydı.

epilog

..

Rosalie

Bir yıl sonra

SEVGİLİ NOEL BABA,

Sana son yazdığım dan bu yana bir yıl geçti ve o zamandan beri çok şey değişti.

Görünüşe göre Noel mucizelerine inanmam gerekiyor. Mucizelere inanmasam bile, en azından Noel büyüsüne inanmam gerekiyor.

Her nasılsa, sen gerçek olmasan da, Noel dileklerimi kapımın önüne (kapımın önüne derken, komşumun kapısını kastediyorum) kadar ulaştırmayı başardın.

Ve o her şey ve daha fazlası.

O, tam da istediğim gibi, hayallerimin erkeği. Peki bu yıl?

Bu mektubu kısa ve öz tutacağım. Noel listemde tek bir şey var.

Wells.

Sevgil

erimle

Rosalie Sullivan

"İkinci Noelimizi birlikte geçireceğimize *inanamıyorum*," diyorum Wells arkamda kamyonetin kapısını kapatırken. Ayaklarımızın dibindeki kargaşaya bakıp gülümsüyor.

Penny kar botunu çıkarmış ve Frankie şu anda Olimpiyatlara katılmak üzereymiş gibi etrafımızda daireler çizerek koşuyor.

Bu yıl kulübeyi ve kuzenlerini ziyaret etmekten çok heyecanlı olduğu belli.

Buraya gelirkenki tavırlarından çok farklı bir değişim.

Grams, Noel için ona ve Penny'ye yepyeni, birbirine uyan kazaklar ördü. Parlak kırmızı renkli kazaklarda, her adımda çınlayan küçük çanlar var.

Tabii ki Frankie bundan *nefret ediyor*. Kamyonetle bir tümseğe her çarptığımızda ve çanlar her çaldığında ikimize de ölümcül bakışlar atıyordu. Gerçekten, zar zor kendimi tutabildim. Onun tavırları beni her zaman şaşırtıyor.

Onun büyüklüğündeki bir köpeğin nasıl bu kadar küstah olabildiğini anlamıyorum, ama durum bu.

Wells çömelip Penny'nin ayağına pembe kar botunu giydirirken, kulaklarının arkasını tatlıca kaşıyor. "İşte oldu, benim Penny kızım. Artık her şey yolunda."

Her zamanki gibi, kalbim çarpıyor ve yumurtalıklarım *çığlık atıyor*.

Onun en sevimli, düşünceli, inanılmaz bir köpek babası olduğunu her gördüğümde, bu adam hakkında çılgın, saçma sapan düşünceler aklıma geliyor.

Mesela, bir gün baba olduğunda nasıl görüneceği gibi.

Yani, bizim köpek yavrularımızdan olmayan bebeklerimizin babası olarak.

Sadece bir yıldır birlikte olduğumuz için çok erken konuştuğumu biliyorum, ama bu adamla sonsuza kadar birlikte olmayı hayal etmemek imkansız. Ona daha fazla aşık olamayacağımı düşündüğüm anda, beni daha da aşık eden bir şey yapıyor.

Onun mükemmel olduğuna tamamen ikna oldum. Hiçbir kusuru olmadığına.

Tamam, peki, belki birkaç tane. Kahve zevki berbat. Ve geceleri insan ısıtıcısı gibi, ama dürüst olmak gerekirse, kışın çiftlik evi çok soğuk olduğu için bunu pek umursamıyorum.

Çünkü kişin çiftlik evi çok soğuk oluyor.

Yani *bizim* evimiz.

Resmi olarak bir aydır taşındım ve tatil için ilk kez dekorasyon yapma fırsatı buldum. Wells, feng shui'ye uymadığı için dekorasyonları üç kez değıştirmesini istediğimde bile neredeyse hiç şikayet etmedi.

Bazen dükkanın üstündeki dairemi özlüyorum. Çoğunlukla yıllar boyunca orada yaşadığım anıları özlüyorum, ama Wells'in yanında olmanın tam da olmam gereken yer olduğuna hiç şüphem yok.

"Hazır mısın, tatlım?" diyor, elini belime koyup bana gülümsüyor.

Başımı sallıyorum. "Evet. Herkesi tekrar göreceğim için çok heyecanlıyım."

Elimi tutup parmaklarımızı birbirine doladığında ve yakında akşam yemeğı için beklendiğimiz ailesinin evi yerine bizim kulübemize doğru beni yönlendirmeye başladığında, kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Bekle, neden..."

"Sadece kulübeye bir saniye uğramam lazım. Hadi," diyor.

Belki de anne babasının evine gitmeden önce ateşi yakmak istiyordur.

O ateşin önündeki halı için birçok fikrim var.

Gülümseyerek, onu açık kapıdan takip ediyorum ve o kapıyı arkamızdan kapatıp bana dönene kadar bekliyorum.

Bakışlarım şöminede çıtır çıtır yanan ateşe kayıyor.

Bizi buraya getirmesinin nedenleri tükeniyor, çünkü bizim anne babasının evinde olmamız gerektiğini biliyorum.

"Sana bir şey aldım," diyor Wells, en sevdiğim sırtışıyla.

"Öyle mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Beni bu yüzden mi buraya getirdin?"

O sadece omuz silkiyor ve o sırtış, yakışıklı yüzünü aydınlatan ve kalbimi hoplatan, göğsümde kaban tam bir gülümsemeye dönüşüyor.

O gülümseme, başlangıçta olduğu gibi, belki de artık onun ardındaki adamı tanıdığım için daha da fazla, üzerimde aynı etkiyi yaratıyor.

"Wells Jude McCoy, beni buraya getirmiş olmaman iyi olur..."

"Şeker." Sözümü keserek gülüyor, sonra yaklaşıyor, kolunu belime dolayarak beni kendine çekiyor. "Bu hafta sonu burada, bacaklarının arasında gömülerek ve her santimini taparcasına sevmek istediğimi söylediğimde bana inan... ama seni buraya bu yüzden getirmedim."

Ona bunun neden olmaması gerektiğini söylememe rağmen, dudaklarımı büzerek onu güldürürüm. "Sonra. Söz veriyorum. Şimdilik..."

Sözünü kesip arka cebinden sade beyaz bir zarf çıkarır ve onu aramızda tutar.

Kalbim hızla
çarpmaya başladı.
"Mektup mu?"

Wells omuz silkti. "Olabilir. Aç şunu, Rosalie."

Onu elimden aldığımda, geri çekilerek bana onu yırtıp kağıdı açmam için yer açıyor. İlk satırı okurken gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum.

SEVGİLİ NOEL BABA,

Şu anda sana mektup yazdığımı inanamıyorum, ama sanırım bu, Rosalie Sullivan için yapmayacağım hiçbir şeyin olmadığını gösteriyor.

Dinle, koca adam, ona deli gibi aşığım. Bu kadını, başka birini sevebileceğimi hiç düşünmediğim kadar çok seviyorum.

Her gün onun kollarında uyanırken, evrene nasıl bu kadar şanslı olup onu sevebilen kişi olduğumu soruyorum.

Muhtemelen neden sana tüm bunları anlattığımı merak ediyorsundur?

Çünkü her şeyi sana borçluyum. O sana yazdığı mektupta, farkında olmadan beni istemesaydı, acaba her şey aynı şekilde gelişir miydi? Rosalie ile aramızdaki şeyin bizden daha büyük bir şey olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Kader.

Ne olursa olsun, farklı bir yoldan da olsa, sonunda tam olarak bulunduğumuz yerde olacaktık. Ama bu tür konularda kim gerçekten bilebilir ki?

Mistletoe Falls'a gelene kadar, onunla tanışana kadar kadere pek inanmamış olmam komik.

*Bu yüzden, kısmen teşekkür etmek istedim.
Ayrıca bu yıl Noel'de ne istediğimi de söylemek istedim.
Son birkaç ayda herkes aynı soruyu yüzlerce kez sordu. Noel'de ne istiyorsun, Wells?
Hiçbir fikrim yoktu. Her şeye sahip olduğumu hissettiğim için somut bir şey bulmak çok zordu.
Hayallerimin kızı var.
Onu aradığımı bile fark etmeden, barıma girip kalbimi ele geçirene kadar.
Ateşli ve küstah, ama benim için şeker gibi eriyen bir kız.
O, tanıdığım en sabırlı kadın. Kimseye gözünü kırpmadan yardım eder. Asla şikayet etmez. Herkesi kendinden önce düşünür. Beni, Frankie'yi ve Penny'yi de dahil.
Güçlü, dirençli ve hırslıdır.
Her şeye sahipken bir şey istemek biraz bencilce geliyor. Kızım, köpeklerim, ailem. En iyi arkadaşım ile birlikte yürüttüğüm, başarılı bir işim var. Beni kollarını açarak karşılayan ve ilk adımımı attığım andan itibaren kendimi bir sakini gibi hissettiren bir kasaba.
Ve en önemlisi, bir ev.
Sadece dört duvar ve bir çatıdan ibaret değil. Benim evim, Rosalie'nin olduğu yerdir.
O, bu dünyada görülen en mükemmel şeye en yakın şey ve bir şekilde, bir şekilde, ben onun sevmeyi seçtiği adam oldum.
Bu da beni tekrar bir şey istemek için geri getiriyor.
Noel için tek istediğim... Rosalie Sullivan'ın sonsuza kadar benim olması.
Wells McCoy*

Gözlerimden akan yaşlarla **zar zor görebiliyorum**, mektubu indirirken Wells'in önümde diz çökmüş olduğunu görüyorum, elinde parlak kırmızı bir yüzük kutusu tutuyor.

Aman Tanrım.

"Wells..." diye başıyorum, sesim titriyor. Elimi uzatıp, titrek parmaklarımla ağzımı kapatıyorum, patlamak üzere olan hıçkırıkları durdurmak için.

Elime uzanır ve neredeyse çocuksu bir gülümsemeyle bana bakar. "Rosalie."

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum.

"Sen hayatımın aşkı ve geri kalanını birlikte geçirmek istediğim tek kadınsın. Eski bir çiftlik evini paylaşmak, onu senin gibi olmasını umduğum bebeklerle doldurmak istediğim tek kadınsın. Seni seviyorum Rosalie. Çok seviyorum. Karım olmanı, seni sonsuza kadar sevme ayrıcalığına sahip olmayı istiyorum. Benimle evlenerek bana bu onuru yaşatır mısın?" Yavaşça kadife kutuyu açar ve içinde gördüğüm en güzel, nefes kesici yüzüğü ortaya çıkarır.

Altın bir yüzükle süslenmiş oval kesim bir tek taş yüzük. Sade ama zamansız. Bu... Tanrım, bu mükemmel. Kendim için bir seçim yapmam gerekseydi, tam da bu tür bir yüzük seçerdim. Wells kutudan yüzüğü çıkarıp aramızda tuttuğunda, ateşin ışığında parıltıyor, tüm yüzleri parlak bir şekilde ışıltıyor.

Bunun gerçek olduğuna inanamıyorum. Rüya gibi geliyor.

Yarı ağlayarak, yarı gülerek başımı tekrar tekrar sallıyorum. "Evet. Tanrım, evet, tabii ki seninle evlenirim!"

Yüzünde geniş bir gülümseme belirir, yüzüğü dikkatlice parmağıma takar, sonra ayağa kalkar ve beni kendine doğru çeker, ikimizi de nefes nefese bırakacak kadar kahkaha ve gözyaşlarıyla döndürür.

"Seni çok seviyorum Rosalie," diye fısıldadı boynumun kıvrımına, kolları sırtımı sıkıca sararak beni kendine çekiyordu.

Onu görmek için geri çekilip, ellerimle onun güçlü çenesini çerçeveledim. "Seni çok seviyorum. Evleneceğimize inanamıyorum! Büyükbabam ve Ken'e gösterene kadar bekle!"

O gülümser. "Sence yüzüğünü seçmeme kim yardım etti?"

O devam ederken kalbim sıkışır. "Seninle evlenmek için büyükbabandan izin istedim, tatlım. Geleneksel bir adam olmayabilirim, en azından seni tanıyana kadar öyle değildim, ama onun onayını almak benim için çok önemliydi

Onun rızasını almak benim için çok önemliydi." Yanağımdan bir damla daha gözyaşı süzülür, yüzlerce damla daha akmak üzere.

Her seferinde ona daha fazla aşık olamayacağımı düşündüğümde kastettiğim tam da buydu... Ona daha fazla aşık oluyorum.

Aşkın böyle olabileceğini hiç düşünmemiştim. Büyükanneyle büyükbabamın yaşadığı türden bir aşkın gerçekten var olup olmadığından bile emin değildim. Bu aşk, masallarda olduğu gibi nefesimi kesebilirdi. Mükemmel beyaz atlı prensler gerçekten var.

Wells'e kadar.

Artık daha iyi
biliyorum. Ve dürüst
olmak gerekirse?

Hayal edebileceğimden bile *daha iyi*.

"Büyükanne, Pokeno'daki bayanlarla birlikte düğün dergilerinden gelinlik seçmeye başladı bile."

Başımı geriye atıp gülüyorum. "Tanrım, tabii ki öyle."

O sırtıyor. "Ne giyeceğimiz ya da nerede olacağı umurumda değil. Sadece seninle evlenmek istiyorum, Rosalie."

"Hmm... biliyor musun, pembeyi düşünüyordum? Her şey pembe olsun. Pepto-esque gibi," diye alay ediyorum. "Biliyorsun, geçen yıl o berbat partiye gittiğimiz gibi?"

Cevabı, yüzünü boynuma gömmek ve cildimi ısırarak, parmaklarını yanıma bastırmak ve ben kahkahalarla yere yığılana kadar devam etmek.

Tanrım, bu adamı seviyorum.

"Frankie'ye pembe smokin giymesi için karşı çıkmak mı istiyorsun? Hadi bakalım, tatlım," der sonunda, dikkatimizi ateşin önünde yatıp ikimizi de aklımızı kaçırmış gibi bakan yavrulara çevirir.

"Evet, bir daha düşündüm de, belki de kaçmalıyız," diyorum.

Doğrusu, Wells istese yarın onunla evlenirdim. İstedğim her şey burada varken, bekleyip büyük veya ayrıntılı bir plan yapmama gerek yok.

Görünüşe göre... sahte tatil randevuları *sadece* Hallmark filmlerinde yokmuş.

Aynı zamanda, küçük kasabalarda yaşayan ve komşusu olan şekerciye aşık olan seksi bar sahipleri için de geçerli.

Ve onu asla, *asla* bırakmayacağım.

Karanlık çöktükten sonra daha fazla Hallmark ve küçük kasaba Noel büyüü mu istiyorsunuz?

Komşu Strawberry Hollow'u ziyaret edin!

Strawberry Hollow, Kindle Unlimited'da ücretsiz olarak sunulan ve **AUDIO** formatında da mevcut olan eksiksiz bir seridir!

[SERİYİ BAŞLATMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN!](#)

The Mistletoe Bet'in ön izlemesini *görmek* için sayfayı çevirin.

The Mistletoe Bet

Birinci Bölüm
Quinn

"Quinn, bu elbise sana çok yakışmış. Vücudunun hatlarını çok güzel ortaya çıkarıyor. Sen çok güzel bir kızsın, keşke birkaç kilo verseydin..." Polly teyze eğilip, elinin diğer tarafına, pek de sessiz olmayan bir sesle fısıldadı, "*kilo* verseydin, nefes kesici olurdun."

Lanet olası mevsim.

"Teşekkürler, Polly Teyze, ben gidip... bir içki daha alacağım. Seninle konuşmak ve sohbet etmek çok güzeldi. Umarım partiden keyif alırsın!" Neredeyse boşalmış olan kadehi kaldırıp, yüzüme karşı dolaylı bir "iltifat"la hakaret ettikten sonra, elimden gelen en güzel gülümsemeyi takındım.

Parlak kırmızı, şenlikli, imparatorluk beline sahip, vintage saten kumaştan yapılmış elbisenin vücuduma çok yakıştığını düşünmüştüm, ama her zamanki gibi, ben sadece "güzel" şişman kızdım. "Yüzün çok güzel" ama "biraz daha zayıf olsaydın çok daha güzel olurdun" denilen kız. Elbiseyle uyumlu kırmızı lekeli dudaklarıma şampanya kadehini götürdüm, köpüren sıvının son damlasını içtim ve boş kadehi yanımdan geçen garsonun tepsisine koydum.

Bazen büyüdüğüm uykulu, karlı küçük kasabamı özlüyorum, ama geri döndüğüm anda, Strawberry Hollow'dan ayrılmamın asıl nedenini tam olarak hatırlıyorum. Küçük kasaba dedikoduları, herkesin herkesi tanıdığı türden bir kasaba.

Ailemin bir başka "nazik" saldırısına maruz kalmak yerine, suni kürk mantomu alıp giydikten sonra doğruca bir kadeh şampanya daha almaya gidiyorum. Arka kapının yanındaki masa bardaklarla dolu

, bu yüzden tek elle iki tane alıyorum, bardaklar yüksek sesle çınladığında kendi kendime gülümsüyorum ve parmak uçlarımda verandaya doğru yürüyerek kaçıyorum.

Temiz hava ve bol miktarda şampanya, bu lanet olası Noel partisini atlatabilmemin tek yolu. Önümüzdeki hafta boyunca ailemle ve onların can sıkıcı Noel kutlamalarıyla baş başa kalmaktan kurtulabilmemin tek yolu, ne zaman ve ne olursa olsun içebildiğim her şeyi içmek.

Tatilleri nefret ediyorum.

Aslında, onlardan *nefret ediyorum*. Her şeyden daha fazla.

Bana Scrooge deyin. Grinch deyin. Noel'den nefret eden kız deyin.

Bu aptal partiye katılmamın tek nedeni, annemin bu yıl Noel için eve gelmem için bana büyük bir suçluluk duygusu yaşatmasıdır.

New York'ta bir kış daha geçirmek, Gilmore Girls'ün tekrarlarını izlemek ve ailemden, telefonumdan ve e-postalarımın uzak durmak benim için gayet iyiydi. İşten mükemmel bir tatil. Çok ihtiyacım olan bir tatil.

Ama bunun yerine, buradayım. Annem tatil için hepimizi bir araya getirmek için bir sefer başlattığı için, yedi gün boyunca annem, babam ve kardeşimle birlikte kalmak zorundayım. Ne kadar da eğlenceli... *değil*.

Ho-lanık-Ho. Ne mutlu lan.

Neyse ki Apple Watch'um saatin sekizi geçtiğini gösteriyor, bu da şanslıysam birkaç saat sonra buradan kaçabileceğim anlamına geliyor. Umarım şimdiye kadar içtiğim bol miktarda şampanya, önümüzdeki bir iki saati biraz daha katlanılabilir hale getirir.

Fransız kapılarını iterek açıyorum, arkamda kapanmalarına izin veriyorum ve verandaya çıkıyorum. Hafif kar yağıyor ve burası cadı memesi kadar soğuk. Ama yalnızım ve sessizlik, zar zor hatırlayabildiğim geniş aile üyeleriyle geçen son bir saatlik küçük sohbetin ardından hoş bir rahatlama.

Kafamı sallayarak, bardakları masanın üzerine koydum. Açık hava yemek masası ve koltuk takımı, tavan ısıtıcıları ve ortadaki devasa ateş çukuru ile çevriliydi, ancak bu, ceketimin içinden sızan keskin soğuğu durdurmaya yetmiyordu.

Tüylerim diken diken oldu ve soğuğu savuşturmak için ellerimi ovuşturdum.

İçeriden daha iyi, diyorum kendime.

"Neden bu soğukta... o *kıyafetle* dışarıda duruyorsun?" Arkamdan gelen derin, boğuk bir ses yalnızlığımı bozdu.

Son kelimeyi, kibir ve cesaretle dolu bir şekilde uzatıyor.

Arkamı dönmeden, o sesin kime ait olduğunu tam olarak biliyorum. Omurgamda farklı bir tür titremeye neden olan, soğukla *hiçbir* ilgisi *olmayan* aynı ses.

Parker Grant.

Çekici playboy, yakışıklı doktor ve memleketimizin en çok aranan bekarı.

Ve... kardeşim Owen'ın en iyi arkadaşı.

Ergenlik çağımdan beri aşık olduğum, benden sadece birkaç yaş büyük, sırık gibi uzun boylu bir genç olan adam. Tüm defterlerime çizdiğim, benim adımla onun soyadını yazdığım, kalplerle kapladığım adam. İlk gerçek aşkım ve daha sonra kalbimi kıran ilk kişi, o hiç farkında olmadan.

Yıllar sonra, hatta şimdi bile, tek yapması gereken konuşmak ve ben karşılıksız bir beklentiyle bacaklarımı sıkıştırmak.

Hala ona özlem duyduğumdan değil. O aptalca gençlik aşkı uzun zaman önce bıraktım. Onun aradığı türden bir kız olamayacağımı anladığımda. Ben sadece onun en iyi arkadaşının küçük kız kardeşiydim, her fırsatta onlara eşlik edip onları rahatsız ediyordum.

Omzumun üzerinden geriye bakıyorum ve Parker'ın siyah spor ceketiyle sütuna yaslanmış, boynunda şeker kamışlarıyla süslenmiş bir kravat takmış olduğunu görüyorum. O kadar günahkarca çekici ki, o saçma kravatla bile, karanlık ağaçların olduğu yere dönüp şampanyadan bir yudum daha alıp bardağın yarısını boşaltmadan önce, birkaç saniye onu seyretmeye izin veriyorum kendime.

"Bu elbise vintage Valentino, çok teşekkür ederim."

O, kaba ve alçak bir sesle güldü ve ben, boğazım düğümlenerek yutkundum.

"Parti içeride, ama sen burada... tek başına duruyorsun." Yanıma gelip, kalın kollarını balkonun korkuluğuna dayadı. Bana baktığında, koyu renkli, dağınık saçları

alnına düşer ve ben hemen elimi uzatıp onu geri çekmek isterim. "Neden eğlenmiyorsun, Quinny?"

Çocukluk lakabımın kullanılması yüzümü tiksinti ile buruşturur. Tipik Parker. Eskiden sürekli tartışırdık, o ve Owen beni kızdırmak için her fırsatı değerlendirirdi.

"Bana öyle seslenmez misin? Artık çocuk değiliz, Parker."

Rüzgar şiddetini arttırdığında hafifçe sallanıyorum. Elini uzatıp beni dengeliyor, ceketimin içine kaydırarak kalçamı sıkıca kavlıyor. Parmaklarının sıcaklığı elbisenin içinden sızıyor, boğazımı temizleyip kendimi dengelemek için korkuluğa tutunuyorum.

"Güven bana, biliyorum." Derin, baştan çıkarıcı sesi beni şaşırtır ve kendimi onun dokunuşuna hafifçe yaslanırken bulurum. Gözleri yavaşça vücudumu tarar, sonra tekrar benimkilere döner.

Gözleri yoğun bir şekilde yanıyor. Koyu kahverengi irisleri karanlıkta siyah gibi görünüyor.

Şu anda ne oluyor?

Belli ki çok fazla şampanya içmişim. Parker...

benimle flört mü ediyor?

Hayır, tabii ki hayır. *Quinn, sana artık şampanya yok.* Aslında, hayır, belki de *daha fazla* şampanyaya ihtiyacım var çünkü açıkça aklımı kaçıyorum.

Onun sorusunu hatırlayarak kendime geliyorum. Uzun, koyu renkli saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıp bakışlarımı başka yöne çeviriyorum. "Buradayım çünkü tatilleri sevmiyorum ve evde olmayı daha da sevmiyorum. Benim için iyi vakit geçirmek, zar zor hatırladığım ve nadiren gördüğüm insanlarla dolu bir odada sıkışık kalmamaktır."

Parker kaşlarını çatarak, koyu renkli kaşlarının arasında ince bir çizgi belirir. "Eskiden Noel'i çok severdin. Buz pateni yapmaya, ağacı süslemeye bayılırdın. Ne oldu?"

Büyüdüm ve hayatın bir anda değişebileceğini fark ettim. Olan buydu. Annemle babam boşandıktan ve babam evden ayrıldıktan sonra her şey değişti. Annemle babam birbirlerinden nefret ediyorlardı, bu yüzden hepimizin bir arada olması sona erdi.

Tatillerimiz bölündü. Doğum günlerimiz. Hafta sonlarımız.

Bu kasabayı geride bırakmak için sabırsızlanıyordum, bu yüzden fırsatını bulur bulmaz kariyerimi sürdürmek için New York'a kaçtım.

Tatil gibi şeylerin tadını çıkarmak için vaktim yoktu, özellikle de artık pek tanımadığım babamla. Tek odak noktam kariyerimde ilerlemek ve kendime bir isim yapmak olduğunda bu mümkün değildi.

Omuz silkiyorum, kadehimin dibinde kalan şampanyayı karıştırıyorum. "Hayat, sanırım. Noel ruhum hiç yok ve şu anda evim dediğim yere dönmek için uçağa binene kadar saniyeleri sayıyorum."

"Eve döneli epey zaman oldu. En azından Strawberry Hollow'a." Sesi soğuk ve sormadığı bir sorunun ipucunu taşıyor.

Tam olarak dört yıl. Ama kim sayıyor ki?

"Öyle. Annem tatil için hepimizi bir araya getirmeye kararlı. Ve Stacy'yi bilirsin... bir şeyi kafasına koyduğunda, mutlaka yapar." Ben iç çekerim.

Parker gülerek başını sallayarak onaylar. "Evet, annen kesinlikle bu konuda çok ısrarcıdır. Bence çoğunlukla kendini meşgul tutmaya çalışıyor. O ve kilisedeki diğer bayanlar bir Noel şarkıları grubu kurduklarını biliyor muydun?"

Bunu bilmiyordum, ama gerçekte artık annemle çok yakın değilim. Konuştuğumuzda, sohbetlerimiz kısa ve öz oluyor. Parker'ın onun yaptıkları hakkında benden daha fazla şey bilmesi... aramızdaki mesafenin bir kısmının sebebi ben olsam da, birdenbire beni üzdü.

"Ona yakışır." Gözlerimi ona çeviriyorum ve onun beni dikkatle izlediğini görüyorum. "Peki ya sen? Sen nasılsın?"

Dudaklarının köşeleri yukarı doğru kıvrıldı ve omuzlarını silkti. "Şehirde kendi muayenehanemi açtım, hala pazar günleri ailemle akşam yemeği yiyorum. İhtiyaçları olduğunda çiftlikte çalışıyorum. Sen gittiğinden beri pek bir şey değişmedi sanırım."

Bu kısmen doğru. Kasaba çoğunlukla aynı kalmış: küçük, pastoral, dış dünyanın modernliğinden neredeyse hiç etkilenmemiş gibi görünüyor.

Ama bazı şeyler değişmiş. Parker, mesela.

Hatırladığımdan çok daha uzun boylu. Omuzları, dört yıl önce olmadığı şekilde ceketini dolduruyor, bunu biliyorum. Ben yokken, artık tanımadığım bir adama dönüşmüş gibi görünüyor.

“Senin bir gün kendi muayenehaneni açacağını hep biliyordum. Çocukken, bisiklet sürerken düştüğümde ya da seni ve Owen'ı takip ederek ağaç evine tırmanmaya çalışırken kendimi çizdiğimde, yaralarımı temizleyip bandaj yapıştırırken hep çok özen gösterirdin.” Bu anıyı hatırlayarak gülerek başımı sallıyorum. Parker Grant büyürken bizim evde çok zaman geçirirdi, bu yüzden çocukluk anılarımın çoğunda o da var.

O karanlığa bakarken gözlerim onun profiline kayıyor. Burnu, gençken kavga ettiği için biraz eğri, ama bu onu daha da yakışıklı yapıyor. Çenesine ve boynuna kadar uzanan koyu renkli sakalları var. Sert, ama aynı zamanda zarif.

Aniden bana bakar ve ben onu hayranlıkla izlediğimi fark ederim

Bunu şampanyaya bağlıyorum, uzun zamandır gömülü olan ve suçluyorum.

"Noel büyölüdür, Quinn. Artık Fortune 500 listesindeki büyük bir şirketin pazarlama müdürü olduğunu biliyorum, ama belki de eve dönmek tam da ihtiyacın olan şeydi, çünkü bunu unutmuş gibisin."

Alaycı bir şekilde şampanya kadehini alıp dikkatlice dudaklarıma götürdüm ve bir yudum aldım. Kabarcıklar boğazımdan kolayca kaydı.

"Bu *şampanya* sihirli, Parker. Ama Noel? Pek değil. Önümüzdeki yedi günü evde tıkılıp kalarak nasıl dayanacağım bilmiyorum. Annem, tek ihtiyacımız olanın birlikte kaliteli zaman geçirmek olduğuna ve kendisinin ve babamın aynı odada hiçbir şey fırlatmadan durabileceklerine inanıyor, ama ben bunun saçmalık olduğunu düşünüyorum. Noel sihirli değil; insanların hediye alması için bir bahane. Ne daha fazlası, ne daha azı. En azından Owen'ın tampon görevi gören Cary var."

Kardeşim ve nişanlısı Cary, liseden beri birlikte ve bu, kardeşimin Strawberry Hollow'da kalmasının nedenlerinden biri. Şimdi, onun yokluğunun bir nedeni var. Benim yokluğumun yok. Ben, annemle babamın emrinde sıkışıp kalacağım.

"Eh, bir hafta hiçbir şey değil." Omuzlarını silkiyor. "Belki de geri döndüğünde evini ne kadar özlediğini fark edersin."

Bundan içtenlikle şüpheliyim.

Güçlü bir rüzgar esintisi sessizliğimizi bozar, ceketimin içinden sızarak beni şiddetli bir şekilde titretir. Biraz daha burada kalırsam donarak öleceğim.

Parker, bu elbise ve şık ama pek işlevsel olmayan paltomla neden soğukta durduğumu sormakta haklıydı. Ne kadar güzel olsa da, kar fırtınası için uygun değildi.

Şampanyanın kalanını bir yudumda içip masaya koydum. "Eşlik ettiğin için teşekkürler. Annem kaybolduğumu fark edip arama ekibi göndermeden önce içeri gitsem iyi olacak."

"Seninle görüşmek güzeldi, Quinny," diyor Parker, gözlerinde hüznü bir bakışla.

"Evet, öyleydi," diyorum yumuşak bir sesle, bakışlarımız birbirine kilitlenmiş halde. Bir an için ikimiz de hiçbir şey söylemiyoruz. Aniden yoğun ve ezici, ve dürüst olmak gerekirse, biraz kafa karıştırıcı hissettiren bir an.

Bu eski duyguların yeniden ortaya çıkması beni şaşırttı. Onu görüp nostalji dışında başka bir şey hissedeceğimi hiç beklemiyordum.

Bir şekilde gözlerimi ondan ayırıp, topuklarımı döndürdüm ve Fransız kapılardan geçerek partiye doğru yürüdüm. İçeri girene kadar onun bakışlarını üzerimde hissettim. Hoş geldin diyen sıcak hava beni karşıladı ve ben iç çekerek kendimi ona bıraktım.

Owen ve Cary'yi köşede birbirlerine sarılmış, muhtemelen birbirlerinin kulaklarına tatlı sözler fısıldarken bulana kadar odaya göz gezdiriyorum. O kadar aşıklar ki, mide bulandırıcı.

Kardeşim için mutlu olsam da, bir yandan da biraz... kıskanç mıyım?

Benim aşk hayatım, ara sıra Tinder'da tanıştığım kişilerden ve gece yarısı bana "uyanık mısın?" diye mesaj atan apartmanımdaki bir adamdan ibaret.

Kesinlikle masalsı bir romantizm yok. Beyaz atlı prensi aradığımdan değil.

İşim benim hayatım.

Tüm dünyam One Click Marketing etrafında dönüyor. Erkeklerin hakim olduğu bir sektörde kendinize bir isim yapmaya çalışmak ve şirket içinde yükselmeye çalışmak kolay değil. Şans eseri patronum, kadınları aşağılamaktan zevk alan, birinci sınıf bir kadın düşmanı pislik. Son beş yılımı

, bir saniye bile düşünmeden istifa ederdim. Ama ona bir kadını daha kovmanın zevkini tattırmayacağım.

"Quinn?"

Annemin sesi düşüncelerimi böldü. Elinde kremalı bir içecek önümde duruyordu ve ruh halim anında düzeldi.

Büyükanne Scott'ın meşhur eggnog'u.

Noel'in *tek* iyi yanı.

"Üzgünüm, işleri düşünüyordum." Geniş bir gülümseme takınıp, uzattığı elinden bardağı alıyorum. Bu geceyi bitirmek için tam da ihtiyacım olan şey.

Umarım, Polly teyzenin birkaç sert sözü dışında, zarar görmeden.

Annemin yüzü yumuşar, gözlerinin köşeleri hafifçe kırışır.

"Quinn, çok fazla çalışıyorsun. İşte bu yüzden Noel'de bizimle birlikte evde olmanı istedim. Hepimizin aynı yerde bir araya gelip, tatilin tadını çıkarmasını ve iş ya da başka bir şey hakkında endişelenmemesini istiyorum. Seni özledim tatlım. Eve gelmeyeli dört yıl oldu." Sesindeki hüzün, gözlerindeki ifadeyle uyumlu.

Bu tür konuşmaları yapmaktan nefret ediyorum çünkü kendimi çok suçlu hissediyorum. Annemle babam arasındaki gerginlik, tatillerde onları ziyaret etmeyi bırakmamın nedenlerinden biri olsa da, aramızdaki mesafenin bu kadar açılması hala canımı yakıyor. Onun için ihtiyacım olan mesafe, onu incitmeye devam ediyor.

"Biliyorum anne. Bu yüzden buradayım. Bir hafta boyunca tamamen seninim. Empire State Binası'ndan atlamayı tercih etsem de, bu Noel müzikaline bile katılıyorum..."

Bu lanet olası müzikal düşüncesi şampanyayı tekrar kusmaya hazır hale getiriyor.

Canlanır, beni kendine çeker ve göğsüne sıkıca sarılır. "Söz veriyorum canım, bu şimdiye kadarki en güzel tatil olacak. Müzikal bile! Bunun için elimden geleni yapacağım. Bu arada." Geri çekilir, sırtarak yana doğru bakar.

"Şuradaki adamı görüyor musun? Uzun boylu, sarı saçlı ve keskin çeneli olan?"

Dudaklarımdan kaçan iniltiyi engelleyemiyorum. "Cidden *keskin çene* mi dedin? Yine o müstehcen aşk romanlarını mı okuyorsun?"

"Quinn, sus." Yanakları kızarır ve ben sırtarak gülümserim. "Doğru, ona bir bak. Keskin hatlı kelimesinin tam tanımını. O benim yeni komşum Amelia'nın torunu Brent. Yakışıklı değil mi?"

"Oh, hayır. Hayır, hayır, hayır, kesinlikle olmaz. Anne, beni kimseyle tanıştırmayacaksın, asla. Özellikle de komşunun torunuyla!"

Annem gözlerini devirdi. "En azından bir düşünmelisin. Yarın onu akşam yemeğine davet edebilirsin. Owen Parker'ı davet etti, baban da yeni karısıyla gelecek."

Şaşırtıcı bir şekilde, babamdan bahsederken her zamanki gibi ince bir tiksinti duymuyorum.

Ama bu, hepimizin bir araya gelip iyi davranmamız beklendiği için birkaç gün bile hazırlık sürem olmadığı anlamına geliyor. Babamın karısı benden sadece on yaş büyük ve tabii ki, onunla babamdan çok benimle daha fazla ortak yönü olduğunu düşünüyorum. Onun hakkında gerçekten bir şey bildiğimden değil. Onunla sadece bir kez, dün gecesinde tanıştım.

Annemin bakışlarını takip ederek, odanın diğer ucunda Amelia'nın kolunda duran adamı görüyorum. Annem haklı... Adam yakışıklı, ama yine de ilgilenmiyorum.

Bir haftalığına buradayım ve hayatım, şirket çalışanı bir kızın Noel için eve döndüğünde aile işini kurtarmak ya da başka bir uydurma bayram saçmalığı için tatlı, küçük kasaba delikanlısına aşık olduğu klişe bir Hallmark filmi gibi değil.

Hayır. Kesinlikle böyle bir şey olmayacak.

Tatil ne kadar çabuk biterse ve ben New York'a dönen uçağa ne kadar çabuk binersem o kadar iyi.

"Sadece söylüyorum, Quinn. Çok fazla zamanını çalışarak geçiriyorsun. Sürekli çalışırsan, nasıl yerleşip bir aile kurabilirsin?" Annem sevgiyle elini uzatıp başparmağıyla yanağımı okşadı.

"İçimden bir ses, bunu halledeceğimi söylüyor anne. Tabii bunu istediğime karar verirsem. Ama senin ya da Amelia'nın benim için çöpçatanlık yapmanızı istemiyorum

, tamam mı? Lütfen."

Sonunda, iç çekerek başını salladı. "Peki. Ama akşam yemeği hala geçerli. Üzgünüm, tatlım."

"Harika."

Eggnog'dan büyük bir yudum alıp, görevini yerine getiren kız rolünü oynayarak odada dolaşıp misafirlerimize merhaba diyorum. Farkına varmadan, kalabalık dağılmaya başlıyor ve yeni, henüz giyilmemiş Louboutin ayakkabılarımdan dolayı ayaklarım ağrımaya başladığı için bu tam zamanında oluyor. Yemek odasından çıkıp mutfağa giriyorum ve kapı eşiğine yaslanarak ayağımdan topuğu çıkarıyorum.

"Ah," diye inlerim, yeni boyanmış ayak parmaklarımı serbestçe hareket ettirebildiğim anda, hareket ettikçe acıtsalar da.

Neyse ki parti neredeyse bitti. Bu gece için insanlardan bıktım. Aslında, yılın geri kalanı için de. Gelecek yıl tekrar deneyeceğim.

"Sanırım o topuklu ayakkabılarla 12 santim boyun kısaldın."

Başımı kaldırdığımda, Parker'ın yine arkamdan yaklaşmış olduğunu görüyorum, elleri pantolonunun ceplerinde, dudaklarında alaycı bir gülümseme.

"Evet, o şeyleri daha fazla giyersem ayak parmağımı kaybedecektim," diye mırıldanıyorum, diğer topuğu da çıkarıyorum. "Ayağıma tam oturmayan topuklu ayakkabı giymemem gerektiğini bilmeliydim, ama dayanamadım. Parti hoşuna gitti mi?"

Parker başını sallar ve boynundaki parlak kırmızı kravatı gevşeterek açıkta kalmasını sağlar. "Evet, eğlendim. İyi partileri severim, özellikle de Noel'de..."

Ancak o zaman gömleğindeki Noel Baba şapkası şeklindeki kol düğmelerini fark ediyorum ve başımı sallıyorum. "Yemin ederim, sen tanıdığım en Noel ruhuna sahip insansın. Nasıl yapıyorsun bilmiyorum. Gelecek haftayı düşünmek bile midemi ağrıtmaya yetiyor, *heyecanlanmak* bir yana."

"Çünkü sen açıkça Scrooge'un kadın versiyonusun, Quinny."

Onun alaycı sözlerine gözlerimi deviririm, ama sonra üstümüzde bir şey fark ederim.

Parker, yukarı baktığımı fark eder ve gözleri, tam üstümüzde bulunan kırmızı meyveli yeşil yapraklı bitkiye kayar.

Harika. Daha klişe olamaz mıydı? Aslında, bu muhtemelen Hallmark Noel filmlerinin en klişe *sahnesi* olabilir. Ne şanslıyım.

"Ökse otu." Gülümser ve bana yaklaşıp. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Kalbim deli gibi çarpmaya başlar. Elbette, kastettiği şey...

Bir adım daha yaklaşıp ve ben yutkunurum. Parmaklarım ayakkabımın topuğunu sıkıca kavrar, Parker'ın dudakları ise aniden dizlerimi titretmeye başlayan tam bir gülümsemeye dönüşür.

"Üzgünüm, Küçük Scott, ama buradaki tek gerçek Noel ruhuna sahip kişi olarak, tatil geleneklerini takip etmenin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. Ve ökse otu?" Yukarıyı işaret ediyor. "En önemlilerinden biri."

Parker'ı öpemem. O... Owen'ın en iyi arkadaşı. Ayrıca, kalbim için son derece tehlikeli. Çocukluk aşkı duygularımı yeniden canlandırma riskini göze alamam.

"Ben..."

Ben cevap veremedim, beni kendine çekip dudaklarını dudaklarıma yapıştırarak itirazımı susturdu.

Parker Grant beni öpüyor.

Parker Grant beni öpüyor!

Beynimin gerçekte neler olduğunu kavraması bir saniye sürüyor. Gençken bu anı defalarca hayal ettiğimi, onun odama girip beni kollarına alıp nefesim kesilene kadar öpmesini hayal ettiğimi hatırlıyorum.

Dudakları sert ve talepkâr, ama aynı zamanda hiç beklemediğim kadar yumuşak. Elleri saçlarıma kayıyor, beni kendine doğru çekiyor, dili dudaklarımdan kenarlarını okşuyor.

O anın büyüüne kapılmışken, topuklarım yere çarparak aramızdaki büyüyü bozuyor.

Parker ağzını benden ayırıyor ve bir adım geri atıyor.

Şaşkınlıkla, şişmiş ve öpülmüş dudaklarıma dokunmak için elimi uzattım. Az önce olanlara inanamıyorum.

"Biliyor musun, Quinn?" Parker, aramızdaki mesafeyi kapatarak diyor. "Bahse girerim ki, tam burada, tam şu anda, bana

yedi gününü bana verirsen, seni Noel'e yeniden aşık edebileceğime bahse girerim."

Sözleri beni çocukluğumuza geri götürüyor, aramızdaki her şeyin bir macera olduğu, sevdiğimiz ve hiç sıkılmadığımız oyunlarla dolu eğlenceli günlere.

"Gerçekten mi Parker?" diye inanamadan soruyorum.

Omuzlarını silkiyor. "Seni tanıyorum, Quinn Scott, ve biliyorum ki, içinde bir yerlerde, gece yarısı uyanıp Noel Baba'yı yakalayabilir miyiz diye bakmaya gelen kız var. Eski Noel ruhunun hala orada olduğunu biliyorum, ve bana bir hafta verirsen, sadece evde olduğun yedi gün, sana o şeyleri yeniden sevdirebilirim. Yine *evde* olmayı sevmeni sağlayabilirim. Ve eğer başaramazsam, annenin tüm kasabaya senin oynadığını söylediği Noel müzikalinde senin yerini alırım."

Ne? Hayret bir şey.

"Hmm. Peki bunun karşılığında ne yapmam gerekiyor?"

Parker başını sallar. "Kırbacın yok. Elf kostümünü teslim edebilirsin. Taytları ve her şeyi. Yani... eğer ben kaybedersem."

İşte bu... benim kabul etmeye hazır olduğum bir bahis. Tanrım, o aptal kostümü giyip sahnede zıplamak zorunda kalmamak mı? Her şeyi yaparım.

Yani, pratikte *her şeyi*. Çaresiz zamanlar çaresiz önlemler gerektirir ve bu kesinlikle çaresiz bir önlem.

Yoksa... öyle mi? Belki de Parker'a ağaç gibi tırmanmak ve sonuçlarıyla sonra ilgilenmek istediğim için evet diyorum, ama her halükarda...

"Anlaştık. Çünkü bu aptal bayramı bir daha asla sevmeyeceğimi ve evde olmayı sevmeyeceğimi biliyorum... yani, anlaştık. O aptal kostümü giymemek ve o korkunç oyunda oynamamak için her şeyi yaparım. Derick Michaels'ın dört yıl üst üste giydiğinden eminim ve o zamandan beri yıkandığını sanmıyorum."

Bu çok eğlenceli olacak, çünkü kaybetmemin imkanı yok. Parker'ın şansı hiç yok ve onu sahnede gördüğümde kazandığım zaferin tadını çıkarmak için sabırsızlanıyorum.

"Peki ya sen? Kazanırsan ne alacaksın?" diye soruyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak.

"Eğer kazanırsam, kostümü sen giyeceksin ve bu benim için yeterli, Küçük Scott."

Gülümser ve ekler, "Ve hile yok. Her şey serbest ve sen *gerçekten* denemelisin. Ne zaman palavra attığını anlarım, o yüzden komiklik yapma."

"Anlaştık."

"Bir hafta sonra, babanın yıllık Noel partisinde ökse otunun altında buluşuruz ve o zaman görürüz."

Parker Grant ve onun saçma Noel neşesinin bana bulaşması kesinlikle mümkün değil. Asla. Bu da demek oluyor ki, o saçma elf kostümüne ve aptal oyuna veda edebilirim.

Tanrıya şükür.

"Oyun başlasın, Dr. Grant."

Kindle Unlimited aboneliğinizle okumaya veya dinlemeye ücretsiz olarak devam etmek için [BURAYA](#) tıklayın!

INTERVUE
MAREN

ESTHER YAZAR
MOORE

Teşekkür

Tatil kitapları yazmak çok keyifli. Benim için en kolay kitaplar ama her bitirdiğimde kalbim mutlulukla doluyor. (Bu kaçınıcı tatil kitabıydı... 5 mi? Söylemesi bile inanılmaz geliyor!)

İnsanların okumayı sevdiği kitaplar yazmak hem bir ayrıcalık hem de bir onurdur, ama bunun ötesinde... bu kitaplar okuyucularda yankı uyandırır. Okuyucular okurken kendilerini anlaşılmış hissederek. Kendilerini kaptırabilecekleri sayfalar. Onlara mutluluk getiren kurgusal bir kasabaya kaçış.

Her zamanki gibi, Rosalie, Wells ve Mistletoe Falls'u hayata geçirmeme yardım eden pek çok kişiye teşekkür etmem gerekiyor.

Kocama ve oğullarıma. Sizler hayatımın ışığısınız ve yaptığım her şey sizin için. Geç saatlere kadar süren çalışma saatlerimi her zaman anlayışla karşıladığınız ve sipariş ettiğimiz yemeklerin miktarından asla şikayet etmediğiniz için teşekkür ederim. Sizi seviyorum!

En iyi arkadaşım, en büyük destekçim ve her şeyde yanımda olan kız kardeşim için. Seni çok seviyorum. İkiz ruhum. Sonsuza kadar.

Asistanım ve LIFE'in her yönüyle organizatörü Katie Darlene'e. Sen olmasan gerçekten kaybolurdum. Yüzlerce farklı görevi üstleniyorsun ve MM'de her şeyin kusursuz bir şekilde yürümesini sağlıyorsun. Bunca zaman geçmesine rağmen, bunu nasıl başardığını hala bilmiyorum. Sıkı çalışman, dostluğun ve hayatımın bir parçası olduğun için çok teşekkür ederim. Seni her zaman seveceğim.

Sevgili beta okuyucularıma; bu hikayeyi bugünkü haline getirmeye yardımcı olduğunuz için çok teşekkür ederim. Bu hikayeyle gurur duyuyorum. Sizler olmasaydınız bunu başaramazdım.

Esther, bunu alfa ve beta olarak okuduğun için teşekkür ederim. Elli farklı ağlama sesli sohbetini dinlediğin, fikir alışverişi yaptığın

ve bu kitabın pek çok farklı versiyonunu düşünmeme yardımcı olduğun için teşekkür ederim. Dahası... bu kadar güzel bir insan olduğun için teşekkür ederim. Arkadaşlığın için çok minnettarım.

Editörüm Sandy'ye. Şimdiye kadar pek çok kitapta birlikte çalıştık ve seni asla bırakmayacağım. Beni deli ettiğim zamanlarda bile, her zaman sıkı teslim tarihlerine uyduğun için teşekkür ederim. Yaptığın her şey için teşekkür ederim. Hayatımda çok özel bir insan oldun. Kalbime çok yakın bir arkadaş. Seni seviyorum!

Bu kitabın her kelimesinde ve hayatımın her anında elimi tutan en iyi arkadaşım Kat'e. Günde 20 kez FaceTime görüşmemiz ve tek bir beyin hücresinin yarısını seninle paylaşmamız olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. Seni tahmin ettiğinden çok daha fazla seviyorum!

Benimle birlikte geç saatlere kadar ve sabahın erken saatlerinde koşu yapan yazar arkadaşlarıma — Jenn, Maggie, Amanda, Pru, Anastasia. Beni bitiş çizgisine kadar zorladığınız ve en iyi kızlar olduğunuz için teşekkür ederim.

Her zamanki gibi kitaplarım için en güzel grafikleri yaratan Sil'e. Seninle çalışmak büyük bir zevk! Karakterlerimi hayata geçirmeme yardım eden sanatçıları Senny, Sonia ve Lu'ya. Çalışmalarınız çok güzel ve sizinle çalışma şansına sahip olduğum için çok şanslıyım.

Halkla ilişkiler uzmanım Valentine'e. Dertlerimi dinlediğin ve sayısız banyo sesli notunda güneşin altında her şeyi konuştuğumuz için teşekkür ederim.

Kitaplarımın yaratıcılarına ve ARC ekibime. Sürekli destek olduğunuz ve kitaplarımı dinleyecek herkese tanıttığınız için teşekkür ederim. Sizlerin dünyadaki en iyi ekip olduğuna inanıyorum ve yaptığınız her şey için gerçekten minnettarım. Teşekkür etmek asla yeterli gelmiyor, ama yine de teşekkür ederim. Sizi seviyorum!

Ve son olarak, ama en önemlisi, sizlere... okuyucularıma. Bu işi her gün sizler sayesinde yapabiliyorum ve bunu asla hafife almayacağım. Yazılarımı okuduğunuz ve çalışmalarımın destekçisi olduğunuz için teşekkür ederim. Karanlık romantizmden spora kadar beni takip ettiğiniz için... ;) Her şey için teşekkür ederim. Hepinizi seviyorum.

maren moore'dan ayrıca

DAHA FAZLASI MI İSTİYORSUNUZ?

İmzalı kopyalar, özel basımlar, ürünler ve daha fazlasını satın almak ister misiniz? [Mağazama](#) gitmek için [BURAYA](#) tıklayın.

Bonus sahnelere, özel hediyelere ve başka hiçbir yerde bulamayacağınız içeriğe anında erişmek ister misiniz?

[Buradan](#) haber bültenime kaydolun [ve](#) tüm avantajlardan yararlanın!

Sesli kitap döneminizde misiniz? 17'den fazla sesli kitabımı [BURADA](#) bulabilirsiniz.

Hayat hakkında benimle sohbet etmek, özel hediyeler almak ve perde arkası içeriklerini görmek ister misiniz?

Beni instagram'da [BURADAN](#) [takip](#) edin.

Yazar hakkında

Maren Moore, *USA Today* ve *Amazon'un* en çok satan 20 yazarı arasında yer almaktadır. Her zaman mutlu sonla biten, hem kalp hem de tutku dolu aşk hikayeleri yazmaktadır. Kocas, iki küçük oğlu ve üç mini dachshund köpeği ile birlikte güney Louisiana'da yaşamaktadır. Yazma süresi dolmadığında, muhtemelen başka bir aşk romanı okuyor, en sevdiği kült klasik korku filmlerini tekrar izliyor veya 90'ları hayal ediyor.

Sosyal medyada onunla bağlantı kurabilir veya kitapları hakkında bilgiyi burada bulabilirsiniz ➔ [BURADA. www.marenmoore.com](http://www.marenmoore.com)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

